EUGEN-OVIDIU CHIROVICI

COMANDO PENTRU GENERAL

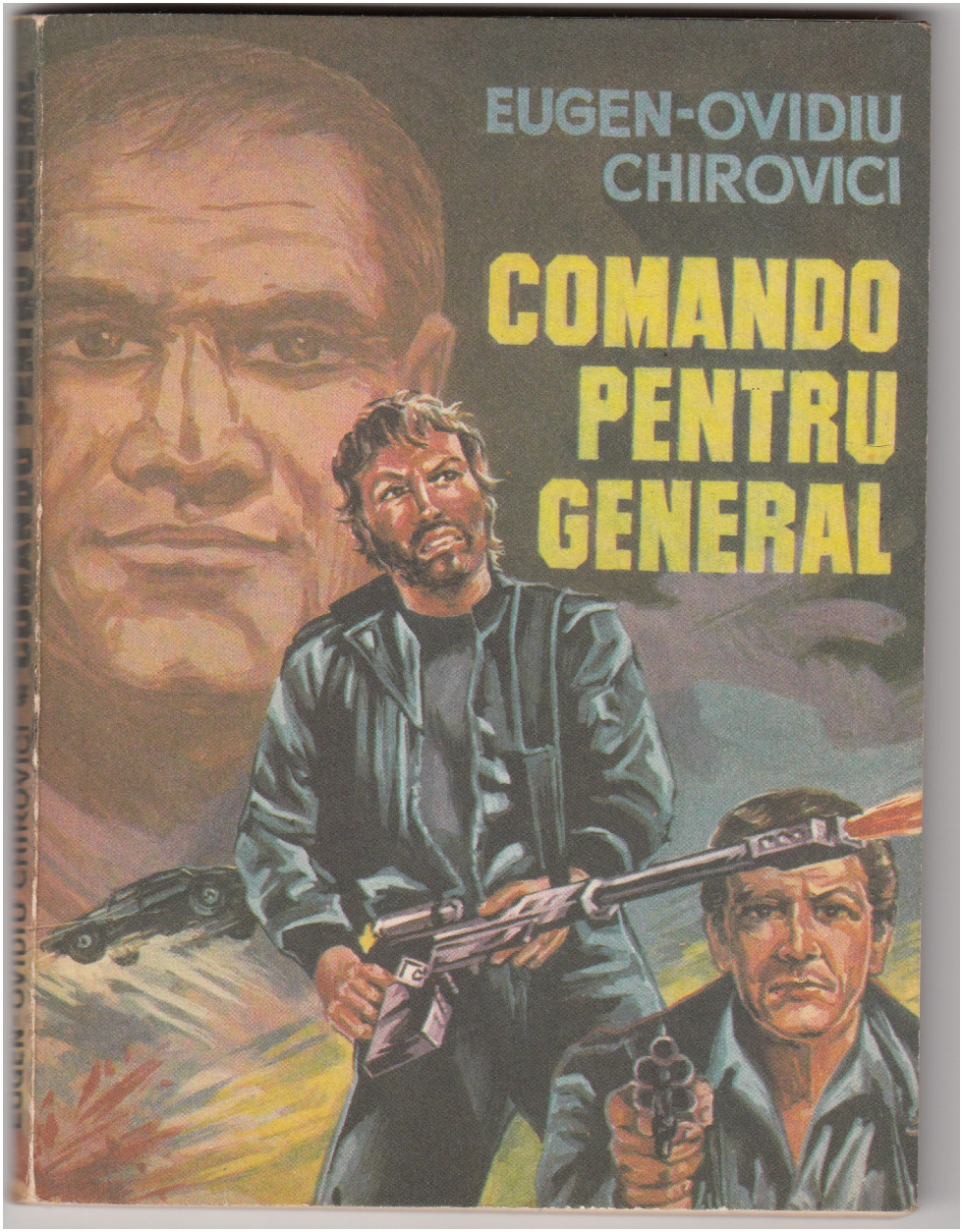

EUGEN-OVIDIU CHIROVICI ✦ COMANDO PENTRU GENERAL

EUGEN-OVIDIU CHIROVICI
COMANDO PENTRU GENERAL

EDITURA „CALYPSO“, BUCUREŞTI-1991
Coperta de: ION ZARLIU
Toate drepturile asupra prezentei lucrări sînt rezervate Editurii « Calypso ». Reproducerea sau orice folosire a textului sau datelor cuprinse în acest volum, fără acordul editurii, sînt interzise.
ISBN 973-9129-07-2

CUVÎNT ÎNAINTE

La 3 septembrie 1982, cîteva rafale de armă automată îl ucideau la Palermo — capitala Siciliei — pe generalul de carabinieri Carlo Alberto Dalia Chiesa. Cu exact o sută de zile în următ acesta fusese numit prefect al oraşului cunoscut în Italia şi în lumea întreagă ca fiind „centrul” celei mai mari şi mai puternice organizaţii a crimei: MAFIA.

Numirea generalului Dalia Chiesa în funcţia de prefect al acestui oraş ,,fierbinte” nu fusese întîmplătoare. Inainte de toate, pentru Italia, această numire însemnase o speranţă. Speranţa că în sfîrşit,în Sicilia, Mafia va înceta să mai reprezinte prima forţă, devansînd-o cel mai des pe cea a autorităţilor legale. Speranţa că acest om incoruptibil va demonstra că „Onorabila Societate” poate fi înfrîntă chiar la ea acasă. De aceea, mai mult ca oricînd, societatea civilă din Italia s-a simţit sfidată şi umilită, s-a simţit neputincioasă în faţa valului de crime şi atentate care de ani de zile însîngera ţara.

Căci Carlo Alberto Dalia Chiesa nu era un general de carabinieri ca oricare altul. De două decenii, el devenise un adevărat simbol al luptei antimafia. De multă vreme sindicatul crimei pusese un premiu de mai multe sute de mii de dolari pe capul său. La Roma, Dalia Chiesa organizase un corp de poliţie special — „căştile de piele” — şi reuşise să dea Mafiei cîteva lovituri importante. „Naşi” care pîna atunci păruseră intangibili fuseseră trimişi după gratii pe baza unor probe zdrobitoare. Presa nu contenea să comenteze cu admiraţie acţiunile acestui nou ,,cavaler fără teamă şi prihană” care reuşise să facă să renască în sufletele oamenilor simpli din Italia credinţa în dreptate.

După acest asasinat, premierul de atunci al Italiei, Andreotti, a fost aspru criticat şi o dată cu el, întregul sistem de justiţie italian. Căci, la numirea lui în postul de prefect, Dalia Chiesa ceruse prerogative speciale,- pentru a putea să dea cu succes bătălia care ştia că îl aşteaptă. Dar aceste prerogative nu i-au fost acordate, în mod ciudat. S-a vorbit atunci că generalul devenise incomod chiar pentru cîţiva înalţi politicieni, iar trimiterea sa la Palermo a fost, de fapt, o condamnare la moarte. „Dalia Chiesa a plătit cu viaţa faptul de-a fi voit să spună ,,nu" pînă la capăt compromisului devenit monedă curentă în viaţa politică a ţării noastre", comenta cu amărăciune Aldo Trasconi în „La Stampa". Acest lucru pare confirmat şi de faptul că dedesubturile crimei de la Palermo nu au fost niciodată dezvăluite în întregime. Ancheta care a urmat, făcută sub presiunea opiniei publice, a dus doar la concluzia că generalul fusese victima unui complot minuţios pregătit de către Mafia din Sicilia şi dus la îndeplinire de Camorra napolitană. S-a mai descoperit faptul că ramificaţiile complotului duc dincolo de Ocean, în Statele Unite ale Americii.

Unul din cele mai mari succese înregistrate de echipa condusă de generalul Dalia Chiesa fusese eliberarea lui James Lee Dozier, adjunct al forţelor terestre NATO în Europa, răpit la 17 decembrie 1981 de faimoasele „Brigăzi Roşii". Amintirea răpirii şi asasinării de către aceaşi organizaţie teroristă a liderului democrat-creştin Aldo Moro era încă proaspătă şi un nou eşec ar fi avut consecinţe catastrofale pentru forţele de ordine din Italia. însă generalul american este eliberat de „căştile de piele" printr-o operaţiune ce s-a înscris în analele luptei antiteroriste prin perfecţiunea cu care fusese organizată. Opinia publică a răsuflat uşurată şi popularitatea lui Carlo Alberto Dalia Chiesa a atins cote maxime.

Iată însă, că la scurt timp încep să, apară dovezi că acest succes nu se datorează în întregime poliţiei italiene şi că în eliberarea generalului american au fost implicate CIA şi.. . Mafia! Această din urmă organizaţie ar fi ,,acceptat" să ajute poliţia italiană, la sugestia celei dintîi. Autorităţile italiene şi americane au negat însă cu înverşunare faptul că agenţia de informaţii americană sau Mafia ar fi jucat vreun rol în această operaţiune. La puţin timp după aceea, Carlo Alberto Dalia Chiesa este numit prefect al oraşului Palermo, unde va fi asasinat.

Dincolo de aceste fapte, se ridică o gravă întrebare: cît de puternice sînt de fapt aceste organizaţii criminale? Pînă unde merge influenţa lor în viaţa politică şi economică a statelor lumii ? Ce legături există între cartelul crimei şi numeroasele organizaţii teroriste care se lansează în acţiuni tot mai îndrăzneţe? Observatorul avizat nu poate să dea decît un răspuns pesimist. Căci fapte tot mai numeroase vin să confirme marea putere a Mafiei şi a altor organizaţii de tip mafiot. Nici nu se stinseseră ecourile scandalului provocat de uciderea lui Dalia Chiesa şi un nou şoc zguduia Italia. Cel provocat de dezvăluirile legate de activitatea lojei masone „Propaganda 2”. Nu mai puţin de 900 de personalităţi din viaţa financiară, politică şi culturală a Italiei se aflau, mai mult sau mai puţin, sub influenţa exercitată de această organizaţie cu ramificaţii mondiale. Tot mai clare devin şi dovezile care atestă numeroasele legături care există între Mafia, organizaţiile teroriste şi diverse servicii de spionaj din lume.

Pornind de la un fapt real, cartea de faţă ne propune o incursiune în această lume „subterană” a crimei organizate, mai puţin cunoscută publicului din România. O lectură captivantă care îl introduce pe cititor în spatele „uşilor închise” ale cabinetelor poliţiei secrete italiene — S.I.S.M.I. — şi ale Agenţiei Centrale de Informaţii din Statele Unite ale Americii — C.I.A. — O scriitură alertă, menită să-l ţină pe cititor de la început şi pînă la sfîrşit „cu sufletul la gură”, fără să cadă însă în capcana şabloanelor uzuale ale literaturii de senzaţie. Tînărul autor încearcă — şi reuşeşte, spunem noi — să demonstreze că şi în ţara noastră se poate scrie o literatură de aventuri de bună calitate, care poate fi — şi trebuie să fie — eliberată de clişeele impuse acestui gen — pe nedrept socotit minor — de cenzura comunistă, în anii dictaturii.

GENERAL-LOCOTENENT PROFESOR UNIVERSITAR dr. ION SUCEAVĂ

Acţiunea şi personajele acestui roman sînt imaginare. Dar a existat în mod real un general american răpit—James Lee Dozier, Verona, 17 dec. 1981—pentru eliberarea căruia au «lucrat» CIA şi Mafia; de asemenea, şi-au făcut simţită prezenţa şi «căştile de piele», trupa de şoc creată de generalul de carabinieri Carlo Alberto Dalia Chiesa, asasinat la 3 septembrie 1982, la Palermo. Din păcate, reală este şi existenţa terorismului internaţional.

Autorul dedică această carte tuturor acelora care au luptat şi luptă împotriva crimei organizate şi a terorismului politic.

CAPITOLUL 1
RAPIREA
(undeva în Italia, iulie 198 . ..)

La acea oră matinală, sala de recepţie a hotelului «Londra» din V. era pustie. Un singur locatar întîrziat, suedez sau danez după înfăţişare, moţăia într-un fotoliu, cu un pahar de whisky alături, nehotărîndu-se să urce în apartamentul său. Portarul, un ins înalt şi mătăhălos, discuta cu o tînără fată îmbrăcată în uniforma hotelului, care-i explica ceva, rîzînd.

Vis-â-vis, dincolo de parcare, începea o alee care tăia în două un mic parc, după modelul celor englezeşti, iar dincolo de parc se zăreau apele leneşe ale unui lac, sclipind în lumina dimineţii.

Nimeni nu remarcă motociclistul care, rulînd dinspre lac, opri în faţa hotelului. După ce îşi parcă motocicleta, căutînd un loc cît mai potrivit în parcarea supraaglomerată, motociclistul îşi scoase casca şi îşi aprinse o ţigară. Era înalt, bine clădit şi costumul din piele neagră îi accentua alura sportivă. Părul blond şi tenul foarte alb, chiar palid, îi trădau originea străină. Işi privi ceasul şi continuă să fumeze, sprijinit de motocicletă. Intr-un tîrziu, un tînăr îmbrăcat într-o salopetă de culoare albastră, îşi făcu apariţia şi îi încasă taxa de parcare.

După aproximativ 20 de minute, un Fiat 131 de culoare albă, cu număr de înmatriculare de Roma, îşi făcu apariţia din aceeaşi direcţie şi parcă în apropierea motociclistului. Din el coborî un cuplu. Fata părea foarte tînără. Era îmbrăcată într-o rochie elegantă, contrastînd cu hainele sport ale însoţitorului ei. Amîndoi aveau părul negru şi pielea feţei foarte bronzată. Bărbatul purta pe umăr o sacoşă mare. Urcară scările din marmură şi pătrunseră în hotel. Străbătînd holul, fata scoase o cheie din poşetă. Cel de la recepţie le aruncă o privire şi îi salută amabil, cu un zîmbet profesional. Locuiau acolo de cinci zile şi închiriaseră apartamentul pentru tot restul lunii.

Ajunşi în apartamentul 32, de la etajul 3, bărbatul aruncă sacoşa pe un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară, privind pe fereastră.

— Schimbă-te, îi spuse fetei. Peste 10 minute începem. Paola . . .

— Da?

— Ţi-e teamă?

— Nu, Alberto.

— E-n regulă. Va ieşi bine. Ai încredere în Eric. Nu greşeşte niciodată.

Bărbatul merse la telefon.

— O convorbire cu Roma, ceru el şi dictă un număr de telefon. Pentru 321, domnul Pidemonte. Foarte urgent. Mulţumesc.

Paola îmbrăcase un costum jeans, lăsîndu-şi părul lung să se reverse pe spate. Acum părea şi mai tînără, aproape un copil. Din sacoşa adusă de Alberto, scoase un revolver de calibru mic şi-l ascunse la spate, după ce-i verifică încărcătorul. Apoi se aşeză într-un fotoliu.

Telefonul sună.

— Aveţi Roma, domnule.

— Mulţumesc. Alo, Nino ? Bine că am dat de tine ! Te caut de cinci zile, scumpule ! Sigur ! Spune-i Magdei să te mai lase pe acasă. Tot cu ea eşti, nu? Nino, ascultă-mă: trăpaşul de care îmi vorbeai face toate paralele. Astăzi îmi pun toţi banii pe el. Dacă ajung milionar, nu te voi uita. Fii sigur ! Şi încă ceva: m-am hotărît să îi fac o vizită Luizei. Cred că este cea mai potrivită pentru vacanţa asta. Ce zici? Bine. Nu, nu se supără. Este înţelegătoare. Bine, Nino, ai grijă de tine. Luna viitoare ne vedem. Ciao ! Da, ciao !

Aşează receptorul în furcă, respiră adînc şi o privi pe Paola.

— A fost de acord, spuse el, cu voce scăzută.Rămîne «Luiza». Avem benzină suficientă, nu ? Pornim. Să nu îl facem pe Eric să aştepte. Eşti gata?

— Da.

Alberto ridică receptorul şi chemă recepţia.

— Alo, spuse el, cu o voce răguşită. Aici 318. O sticlă de wisky, te rog, dar vezi să nu fie din cel de aseară, care era o porcărie. Şi un sifon. Da?

Puse receptorul în furcă.

— Sper că domnul general va fi sevit la timp.

Merse la uşă şi o întredeschise. Peste două minute,din liftul de serviciu îşi făcu apariţia un boy al hotelului, purtînd pe o tavă

băutura solicitată. Se opri în faţa camerei cu numărul 318 şi ciocăni discret. Aşteaptă cîteva clipe, apoi ciocăni mai tare.

— Cine e? — se auzi o voce.

— Comanda dumneavoastră, domnule !

Uşa se deschise.

— Ce naiba mai e şi asta ?

Bărbatul din prag privea somnoros figura uluită a boy-ului.

— Aţi comandat adineauri o sticlă de wisky, domnule. La 318.

— E o greşeală, spuse omul, bănuitor. Nu am comandat nimic.

Vorbea o italiană corectă, dar cu un puternic accent străin.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule. Este probabil o greşeală.

— Mă rog, mîrîi cel din prag. Sper că nu se va mai repeta.

— Nici o grijă, domnule. Vă rog să mă iertaţi.

— Italia . . ., mormăi omul de la 318, trîntind uşa. Boy-ul plecă. Albert numără pînă la 30, apoi ieşi din apartamentul său şi merse la 318. Işi drese glasul şi ciocăni cu putere.

— Cine-i, se auzi iarăşi vocea cu accent străin.

— Mă scuzaţi, domnule. Tot eu sînt, boy-ul. Comanda dumneavoastră.

Uşa se deschise violent.

— Ţi-am spus că ....

Dar omul încremeni şi-şi lăsă fraza neterminată. Privea revolverul îndreptat asupra sa. Alberto îl îmbrînci şi pătrunse în apartament, închizînd uşa în urma sa.

— Nici o mişcare, spuse el. Precum vedeţi, revolverul are surdină. La cea mai mică împotrivire, vă ucid.

— Ce vrei ? întrebă omul, care părea că-şi regăsise calmul. Eşti hoţ? Portofelul se află pe noptieră. N-ai decît să-l iei şi să o ştergi.

Alberto zîmbi.

— Nici vorbă, domunule general. ..

Celălalt tresări.

— Precum vedeţi, vă cunosc. Sînteţi generalul Herbert Lee Clover, din U S Army, nu-i aşa? Uitaţi cum facem: mergem împreună la o partidă de tenis, ştiu că o aveţi programată pentru această dimineaţă. Repede! Aşa că vă îmbrăcaţi costumul şi veniţi cu mine. Eventualele nedumeriri vi se vor risipi pe drum. Deocamdată, fără întrebări, mi-e teamă că vom întîrzia.

Generalul Clover îl privea nemişcat.
— Şi dacă nu vreau să merg ?
— Vă împuşc.
Vocea lui Alberto suna foarte hotărîtă şi generalul nu avea nici cel mai mic motiv să se îndoiască că individul din faţa sa nu va proceda întocmai. Mai putea să facă o încercare: să încerce să ajungă la arma care se afla în sertarul noptierei.

— Cine naiba eşti şi pentru cine lucrezi ? întrebă generalul. Alberto nu răspunse. Dacă-i vorba de bani, putem trata pe loc şi terminăm o dată cu circul ăsta.

Vorbind, generalul se apropia tot mai mult de noptieră, dezbrăcîndu-şi halatul. Alberto îl privea zîmbind.

— Nu mai priviţi atît de nostalgic noptiera, domnule general. Rămîneţi unde sînteţi.

Uşa se deschise şi Paola intră în apartament. Il privi pe general.

— Aşa. Acum domnul Clover îţi va arăta unde are costumul de tenis. Nu-i aşa? Dar domnia-sa nu va mai face un pas, altminteri doamna Clover se va îmbrăca în negru. Şi controlează te rog noptiera şi patul. Generalul văd că nu este înarmat.

Din sertar, Paola scoase un revolver de calibru 38 şi îl privi întrebător pe Alberto.

— Pune-l în sacoşă. Aşa. Iar dumneavoastră, domnule general, echiparea. Repede. Ca la armată. Sîntem în întîrziere.

Peste cîteva minute, recepţionerul îi văzu ieşind din lift pe toţi trei. Paola rîdea. Generalul se afla între cei doi, care-l ţineau amical de cîte un braţ.

— Nimic nu-i mai grozav decît o partidă de tenis dimineaţa nu-i aşa ? — îl întrebă Alberto pe omul de la recepţie, rîzînd.

— Sigur, domnule, răspunse acesta.

— Dacă primesc vreo vizită, comunică te rog faptul că nu mă voi întoarce curînd, spuse generalul, trăgînd cu ochiul. Recepţionerul zîmbi. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că ţeava unui pistol era îndreptată asupra celui ce părea că merge voios spre ieşire.

Cei trei urcară în Fiatul alb, Paola la volan, iar generalul şi Alberto în spate. Fiatul demară, străbătînd aleea, ocolind lacul şi înscriindu-se pe o şosea cu mai multe benzi, pe marginea căreia cîteva «drug-stor»-uri îşi deschideau obloanele, ca nişte ochi împăienjeniţi de somn.

Motocicleta «Suzuki» rula în spatele Fiatului, din momentul în care acesta pornise.

Alberto îl privea cu atenţie pe general, spre care îndreptase revolverul. Deodată, Fiatul trase la marginea şoselei şi opri. Paola se întoarse.

— Acum domnişoara vă va face o mică injecţie, domnule general. Nu vă fie teamă, veţi dormi cîteva ore. Atîta tot.

Acul i se înfipse în antebraţ şi peste cîteva minute generalul Herbert L. Clover dormea dus, cu capul sprijinit de banchetă. Alberto scoase o sticlă de brandy şi turnă cîţiva stropi în gura întredeschisă a generalului, lăsînd intenţionat cîţiva stropi să se prelingă pe bluza albă a acestuia.

— E-n regulă, Paola, dă-i drumul.

Motociclistul, care oprise şi el la cîţiva metri în urma lor, porni iarăşi, făcîndu-le semn cu braţul.

Generalul se trezi într-o cameră cu aspect rustic, ce părea interiorul unei cabane de vînătoare. Era întins pe un pat, iar la masa din mijlocul odăii şedeau cei doi care-l răpiseră, împreună cu un al treilea, pe care nu-l cunoştea, un bărbat înalt şi blond, cu figura palidă. Vru să se ridice, dar constată că încheietura mîinii drepte îi era legată de pat cu o pereche de cătuşe. Efectul narcoticului încă nu trecuse şi îşi simţea mintea înceţoşată. Bărbatul cel blond se ridică şi veni spre el.

— Te afli în mîinile « Frontului Roşu », generale Clover şi vei fi judecat pentru crimele pe care le-ai comis în întreaga ta carieră de lacheu al imperialismului american. Mă refer la cele din timpul războiului din Coreea, apoi ale celui din Vietnam şi din actuala ta funcţie în cadrul organizaţiei criminale NATO, pentru care te afli în Italia. Reţine: vei fi judecat! Şi vei avea posibilitatea să te aperi de toate acuzaţiile care ţi se aduc. Vei avea şi un avocat pentru asta. Nu ne grăbim şi procesul va avea loc atunci cînd toate lucrurile vor fi lămurite. Ai în acest dosar o listă a tuturor crimelor pe care le-ai comis. Vei avea timp suficient să le studiezi şi să îţi reîmprospătezi memoria. Vei putea să scrii,-ai acolo toc şi cerneală. Dacă vei încerca să evadezi sau să faci cel mai mic gest de violenţă, vei fi ucis imediat şi vei purta întreaga responsabilitate pentru acest lucru.

Generalul avea senzaţia unui coşmar sinistru. Dar totul părea cît se poate de real. Spre deosebire de ceilalţi doi, cei care-l răpiseră, figura blondului părea cea a unui criminal care ucide

cu sînge rece.

— Sînteţi nebuni, fu tot ce putu să spună.

Pînă atunci, poliţia fusese neputincioasă, nereuşind să facă nimic împotriva acestei organizaţii a cărei tristă faimă devenise mondială. Nişte psihopaţi care-şi imaginau că aduc fericirea pe pămînt instalînd maşinării infernale să omoare oameni nevinovaţi. Işi făcuse iluzia că scopul răpirii sale fusese obţinerea unei sume de bani ca răscumpărare. Dar situaţia sa era şi mai gravă: intrase pe mîna fanaticilor politici. Cum era mai rău. Işi dădu seama că oamenii aceştia nu vor ezita să îl ucidă, acum sau mai tîrziu. Nu ştia unde se află. Bănuia că l-au dus într-una din taberele lor de antrenament, despre a cărei existenţă nu ştia nimic. Mai era în Italia? Blondul nu părea italian, ci mai degrabă german. Uitase să îşi ia ceasul de la hotel şi nu ştia cît dormise, dacă afară este noapte sau zi. Unica fereastră a încăperii era acoperită cu o scîndură groasă şi singura sursă de lumină era becul puternic din tavan.

Cu mîna liberă, apucă dosarul pe care blondul i-l pusese pe piept. Pe coperta acestuia, era scris cu litere groase numele său: Herbert Lee Clover si o dată: 20 iulie 198 ...

CAPITOLUL 2

ALARMĂ

(Roma, iulie 198 ...)

Ţîrîitul telefonului îl smulse pe Marcello Rogoni dintr-un vis

frumos: se făcea că se află la Veneţia, împreună cu Maria şi tocmai dăduse o mare lovitură la ruletă. Grămezi de fise îi erau împinse în faţă, pe postavul verde şi tot felul de bărbaţi bine, îmbrăcaţi în smokinguri, îl priveau cu invidie. « Un moment», spuse cuprierul, întinzînd mîna spre telefonul carS suna fără încetare. Zgomotul creştea, acoperind totul ...

Se trezi cu greu şi privi cadranul fosforescent al ceasului.

— Alo !

— Marcello ? Giacomo. Imbracă-te şi vino în cinci minute. Trimit o maşină?

Marcello se răsuci în aşternut, încercînd să-şi adune gîndurile. Işi trecu mîna peste obrazul nebărbierit.

— Giacomo, eşti un ticălos. Ştiai că azi a fost ziua de naştere a Mariei. Sună-l pe altul, sună-l pe preşedinte, sună Parlamentul. Sună Mafia. Lasă-mă să dorm. Adio !

Il auzi pe Giacomo rîzînd.

— Ţi-ai păpat avansarea, dragule . . . Insultă adusă superiorului. Poate că te vor trece la arhivă. Hai, lasă gluma. E groasă rău. Am nevoie de tine. Nu l-aş deranja pe cel mai bun copoi din Italia pentru un fleac.

Marcello înjură apăsat.

— Eşti sigur ?

— Sigur ! Cînd o să-ţi spun despre ce-i vorba, o să fluieri printre dinţi şi o să-ţi holbezi ochii, aşa cum numai tu ştii s-o faci. E « cazul » vieţii tale. Dacă-l rezolvi, şeful o să-ţi prindă medalia în piept cu mîna lui.

— E-n regulă . . . Trimite naibii maşina aia. Intr-o zi mă las de meserie şi mă apuc să vînd gogoşi.

— Deocamdată le vei vinde doar ziariştilor, dacă va fi cazul. Ciao !

Peste o jumătate de oră, Marcello intră în biroul lui Giacomo. Cu tot tonul glumeţ de la telefon, acesta părea teribil de îngrijorat. Ii făcu semn lui Marcello să se aşeze şi îi turnă cafea într-o ceaşcă. Apoi îi puse în faţă cîteva file dactilografiate şi un set de fotografii. Prima fotografie era aceea a unui bărbat între două vîrste, într-o uniformă US Army. O altă fotografie îl înfăţişa în haine civile, în faţa unui automobil. Omul zîmbea amabil spre obiectiv.

— Generalul Herbert Lee Clover, 50 de ani, şeful de stat major adjunct al forţelor terestre NATO din sudul Europei, spuse

Marcello.

— Exact. Mare grangur. A fost răpit.

Marcello îşi aprinse o ţigară, trăgînd adînc fumul în piept.

— Cînd, unde, cine ?

— Ieri dimineaţă. De la o staţiune de agrement din V., omul avea acolo un apartament pentru week-end. Au fost doi, un bărbat şi o femeie, tineri, italieni după înfăţişare, dar puteau fi şi arabi. Inchiriaseră apartamentul pentru tot restul lunii, pe numele de domnul şi doamna Pidemonte. Nume false, evident. Aveau un Fiat 131, de culoare albă, cu număr de înmatriculare de Roma. Nimeni nu a reţinut exact însă numărul maşinii. Probabil că o vor abandona pe traseu. Generalul era sunat de « băieţii» lui la hotel din cinci în cinci ore. Nu l-au găsit şi au dat alarma.

— Cum de era nepăzit ?

— O idee fixă. Spunea că vrea să uite de tot şi totul măcar în week-end. Păsărele. De-aia avem noi acum dureri de cap. Bomba ţi-o las pentru sfîrşit.

— Indicii ?

— Amprente peste tot, în apartamentul celor doi, găsite şi în apartamentul generalului. Băieţii le caută încă în evidenţe, le-au dat şi Interpolului. O sacoşă şi cîteva lucruri de-ale lor, haine şi obiecte de toaletă, valize, cu care au venit. Toate lucruri obişnuite, care pot fi cumpărate din orice magazin din Italia. Nimic deosebit. Un chiştoc dintr-o ţigară «Marlboro» în scrumieră. Toate se află la laborator.

— « Marlboro » . . . Avem gusturi comune.

— Am observat. Chiar începusem să bănuiesc că te-ai apucat să răpeşti generali americani.

— Deci, nimic, sau aproape nimic. Ce sînt astea ?

— Portretele lor robot, după descrierile personalului hotelului. Nu ştiu dacă sînt prea reuşite, tipii sînt morţi de frică, mai încercăm o dată astăzi. Le este teamă să nu fie bănuiţi de complicitate şi nu fac altceva decît să se văicărească.

— Sînt tineri, foarte tineri. . .

— Spuneau că fata nu avea mai mult de 20 de ani, iar bărbatul maximum 30.

— Asta-i tot ?

— Da. Şi acum, bomba: ştii cine sînt?

— Da. Prietenii mei.

— Nu îţi va mai arde de glume: «Frontul Roşu». Teroriştii.

Marcello ridică din umeri.

— Aha . . . De asta drăguţii de carabinieri ne aruncă, nouă, în cîrcă, toată povestea. Adică este treaba pentru SISMI.

— Exact. Şeful a vorbit acum o oră cu ministrul la telefon. Zbiera de se clătinau geamurile. Ruşine naţională, criză în realţiile cu americanii, tot tacîmul. De parcă şeful ar fi aflat abia acum că există terorism în Italia. De fapt, carabinierii nu ne-au aruncat nouă toată povestea, cum spui tu. S-a format un stat major la nivel de minister, carabinierii l-au detaşat, bineînţeles, pe D'Amico. Trebuie să sosească şi el, dintr-o clipă în alta.

— De unde ştii că a fost « Frontul Roşu »?

— Chiar de la ei. Au anunţat ANSA, la o oră după ce se dăduse alarma. Spuneau că generalul a fost capturat şi va fi judecat pentru crime împotriva umanităţii. Tîmpenii de-ale lor. Noi am vrut să oprim deocamdată ştirea, dar americanii au insistat să-i dăm drumul, naiba ştie de ce. Aşa că astăzi o vom vedea în toate ziarele şi ministrul va convoca, probabil, o conferinţă de presă, la care toţi îl vor face cu ou şi cu oţet. Opoziţia va face iarăşi zarvă â propos de «incapacitatea guvernului de a opri valul de crime şi atentate ». Dacă dăm greş, chiar că va trebui să te apuci să vinzi gogoşi, la concurenţă cu şeful cel mare şi cu mine personal.

— Cît timp crezi că avem?

— Habar n-am ! Mîine ne putem trezi cu o comunicare că l-au împuşcat şi totul e terminat. Nebunii ăştia nu glumesc. Cu Aldo Moro după cum ştii am dat greş. Dar de astă dată va ieşi şi mai rău, pentru că sînt americanii în joc.

— Şi de ce stat major vorbeai ?

— Deocamdată ştiu că este format din D'Amico de la carabinieri, un agent CIA la Roma şi un ataşat al misiunii noastre la ONU, fiecare conducînd o grupă operativă. Şi noi, bineînţeles. Americanii lucrează intens, principalul este să aflăm dacă generalul se mai află încă în Italia. Mai vrei cafea?

— Da.

Giacomo îşi aprinse şi el o ţigară şi merse spre fereastră. Străzile Romei se umpleau de culori şi zgomote.

— Auzi, Marcello . . . Treaba asta va fi încurcată. Eu cunosc mai bine drăciile de felul ăsta. Trebuie să ai nervii tari.

— Ce vrei să spui ?

— De astă dată nu sînt în joc numai carabinierii, cu care trebuie să colaborăm. Mai sînt şi militarii, mai sînt şi cei din CIA. Asta-i ca şi cum am avea o bombă între noi, împingînd-o unul spre celălalt. Nu se ştie în faţa cui va exploda pînă la urmă. Pentru că şansele să iasă bine sînt minime, dacă nu cumva chiar nule. Inţelegi ? Şi nici nu ştiu dacă nu cumva totul este aranjat încă de la început în aşa fel încît să iasă prost. Dacă nu cumva-i la mijloc vreun joc politic murdar. Nu-mi place să aud că un general american se plimbă nepăzit şi este « arestat » la hotel de doi puştani. Dacă tipului nu-i plăcea să fie păzit, nu aveau decît să plaseze discret cîţiva oameni, dcar se pricep la asta.

— Şi avem altă şansă?

— Nu, asta-i! Dar trebuie să fim cu ochii în patru.

— Uite, Giacomo. Dacă eiau ales felul ăsta să-i facă de petrecanie generalului, n-au decît. Noi vom încerca să-l eliberăm, sau să-i găsim ucigaşii. Eu cred că D'Amico este un om de încredere, are experienţă cu Mafia. El a condus operaţiunea din '79 şi ziarele-l laudă şi acum. E un militar bătrîn şi cinstit, care-i urăşte sincer pe ticăloşi. Cît despre CIA, e firesc să se bage. Generalul ştie multe. Nici noi nu ştim exact ce-i cu « Frontul Roşu » şi pentru cine lucrează.

Telefonul de pe biroul lui Giacomo sună scurt. Acesta ridică receptorul.

— Da. Am înţeles.

Se întoarse spre Marcello.

— Era şeful. Peste o oră va avea loc o întîlnire cu ministrul. D'Amico şi ceilalţi vor veni acolo. Se pare că « Frontul Roşu » a mai trimis un mesaj. E stilul lor.

— Unde are loc întîlnirea ?

— Vei vedea.

★

Erau înăuntru de trei ore. Giacomo, D'Amico şi ceilalţi. Marcello rămăsese în anticameră, o anticameră care nu avea secretară şi pe a cărei uşă scria «Aldo Matucci, Import-Export». Pereţii erau perfect izolaţi fonic şi în fiecare încăpere se afla o maşinărie electronică supersofisticată, dintre acelea pe care americanii le numesc « marea perie », care bruia imediat orice

posibil microfon implantat. In anticameră se mai aflau un maior de carabinieri — adjunctul lui D'Amico — şi un individ înalt şi spătos, cu ochii acoperiţi de o pereche de ochelari negri, un american.

La un moment dat, uşa se deschise şi în prag apăru D'Amico, roşu de furie, gesticulînd.

— Asta nu voi admite niciodată, strigă el, pregătindu- se să plece. Adjunctul său se ridică în picioare, stînjenit. Prin uşa deschisă, Marcello îl zări pe Giacomo şezînd pe un scaun, la masa lungă, cu nişte hîrtii în faţă. Atmosfera părea încinsă şi nori de fum de ţigară pluteau prin încăpere.

— Colonele D'Amico ! — se auzi vocea ministrului, îţi ordon să te întorci! Ce înseamnă asta ?!

Uşa se închise la loc. Marcello îi aruncă o privire americanului, care îi adresă un zîmbet larg.

— Very hot, spuse el, very, very hot. . .

După încă o oră, cei din birou părăsiră pe rînd clădirea.

— Exact cum mă aşteptam, îi spuse Giacomo lui Marcello, pe cînd urcau în automobil. Colac peste pupăză, americanii au mai venit şi cu o propunere care ne-a făcut praf. Din cauza aceasta se înfuriase D'Amico .

— Ce propunere ?

— Nu-i încă timpul să o ştii. Sper că oricum nu vom folosi-o. Deocamdată ne întoarcem la birou. Il chem şi pe Castro. Am mai obţinut nişte date.

— Se ţine o maşină după noi.

— Nici o problemă. E D'Amico. Noi vom lucra împreună. Americanii au treburile lor.

Carlo D'Amico era un bărbat d 51 de ani, mic de statură şi atins de calviţie. în hainele civile, părea un mic meseriaş în prag de pensionare. Se aşează pe un scaun, pufăind nemulţumit şi privindu-l chiorîş pe Marcello.

— Cafea ?

— Nu, mulţumesc.

— Deci, Marcello, începu Giacomo, problema-i următoarea: « băieţii» au început să se laude în ziare. Au trimis la «Nazione » amănunte: operaţiunea de răpire a generalului a fost organizată de «coloanele» lor din Veneţia şi Milano şi — susţin ei — constituie un mare succes împotriva imperialismului american în ascensiune. Generalul se află într-un loc sigur şi procesul va

începe peste o săptămînă. Datele procesului şi sentinţa vor fi făcute publice. Deci avem minimum o săptămînă pentru a-l elibera.

— Mîine seară vom şti sigur dacă amprentele răpitorilor figurează în evidenţele noastre sau ale Interpolului,interveni D'Amico. Am început şi interogarea arestaţilor din « Frontul Roşu » pe care-i avem.

— Cîţi aveţi ?

— Doar cinci. Doi din '80 şi trei de anul trecut, încercăm să-i identificăm prin ei, cu portretele robot. Dar nu cred că la răpire au participat doar cei doi. Era prea riscant. Cred că au mai fost şi alţii, dar nătărăii ăia nu i-au observat.

— Deci lucrurile se vor desfăşura după cum urmează, spuse Giacomo. Americanii ne-au dat două adrese: Una este cea a unei organizaţii filantropice, la Milano, cealaltă este aceea a unui atelier fotografic, aici, la Roma. Aparţine unui individ pe nume Giorgio Tramonte. Tipul a fost arestat acum cinci ani, pentru nişte poze pornografice, dar a reuşit să scape basma curată. E bănuit că se ocupă şi cu întocmirea de acte false. Se mai bănuieşte că atelierul ar putea servi şi drept casă conspirativă a «Frontului Roşu ». Asta-i treaba voastră, D'Amico. Nu ne aruncăm direct pe ei, le punem telefoanele sub observaţie şi încercăm un filaj. E cam riscant, căci dacă se prind, « pasărea » îşi va lua zborul. Dar trebuie să fim siguri. Asta încercăm să facem noi, deocamdată.

— Mă aşteptam să abandoneze Fiatul 131 alb pe undeva, spuse D'Amico. Se pare că maşina nu era furată. Să verificăm toţi posesorii este imposibil. Incercăm marea cu degetul. Fir'ar să fie, înjură D'Amico, privind harta de pe peretele din spatele biroului. Undeva în Italia asta mare. Unde naiba? Poate fi în orice apartament sau casă din Milano, Roma, Padova, Genova, oriunde ! La o mie de kilometri sau la o mie de metri de noi. Măcar dacă ar fi fost Mafia, ştiam mai multe. Dar despre « Frontul Roşu » ?

— Lasă, colonele, interveni Giacomo. De data asta li se înfundă. Ne luăm revanşa pentru Aldo Moro.

— Să ne ajute Dumnezeu! Nu trebuie decît să avem adresa. Ne pricepem noi să-l scoatem de acolo !

D'Amico îi salută şi ieşi.

— Şi acum, amice, pregăteşte-te, că n-ai să mai dormi vreo

două săptămîni, spuse Giacomo, privindu-l pe Marcello, care-şi freca ochii cu degetele.

— Auzi, ce variantă spuneai că au propus americanii ?

— Mafia.

— Mafia ? ! Ce vrei să spui ?

— Atît. Mafia.

*

Giorgio Tramonte era un individ scund şi slab, cu o alură de om hăituit. Hainele atîrnau pe trupul său ca pe un cuier şi purta pe nas o pereche de ochelari fără rame, cu lentile groase. Atelierul îl moştenise da la unchiul său, care-l adusese ucenic dintr-un sat prăpădit din Catania, în urmă cu 20 de ani, promiţîndu-le să-l facă om pe nepotul căruia nu-i plăcea să crească capre. Nu reuşise, şi dacă murise de infarct la doar 45 de ani, acest fapt i se datorase într-o mare măsură lui Giorgio. Acesta devenise cartofor şi beţiv şi se vîrîse încă de la început în tot felul de afaceri încurcate. Dar cum vădise un real talent pentru arta fotografică, unchiul nu se îndurase să îl trimită înapoi la ţară. In cele din urmă, unchiul murise, fără a avea alţi urmaşi şi nepotul îi moştenise atelierul şi clientela, plus trei camere igrasioase din spatele atelierului. Giorgio înţelesese de mult timp că nu va face mare avere fotografiind miri cu zîmbete neroade şi copii suflînd în luminările tortului. Intr-o seară, în faţa atelierului său parcă un automobil « Jaguar », de culoare neagră, din care descinseră doi tipi bine îmbrăcaţi, cu pălăriile trase pe ochi. Fără prea multe explicaţii, îi puseră pe masă o sumă mare de bani cerîndu-i să le închirieze atelierul pentru o săptămînă. Acceptase, mai mult de frică, fiindcă observase că subsoara unuia era umflată în mod ciudat. Apoi cei doi plecară şi timp de o săptămînă, în atelier lucră un bătrîn cu alură de boxer scos la pensie. Afacerea se repetă de cîteva ori şi de fiecare dată era generos răsplătit. Cei doi îi plăteau pentru o săptămînă suma pe care el ar fi cîştigat-o în trei luni. Banii îl atrăgeau. Işi luă inima în dinţi şi le propuse celor doi să facă el munca bătrînului. Aşa, cu ce se ocupau: acte false. Meseria nu era deloc uşoară, dar o învăţă repede. Se dovedi chiar mai talentat

decît bătrînul. De atunci, cei doi lăsau doar comenzile. Atelierul mai funcţiona în mod obişnuit doar ca paravan.

Apoi cei doi nu mai apărură şi Giorgio Tramonte îi zări unuia fotografia în ziare. Impuşcat în timp ce se afla la volanul automobilului său, la o intersecţie din Palermo.

Timp de două săptămîni, îi fu o frică nebună. Işi strînse cîteva lucruri şi plecă la Milano, unde avea o prietenă. Ziarele nu mai reveniră cu amănunte despre asasinatul din Palermo şi Giorgio se întoarse acasă. Dar, la cîteva zile după ce se întorsese, fu arestat de poliţie. Acuzaţia: întocmirea de acte false şi complicitate cu organizaţii criminale. In arestul poliţiei, fu confruntat şi cu cel care-i comanda actele false, cel care supravieţuise. Acesta se aşezase pe un scaun, calm, glumind cu poliţiştii. « De unde dracu' să-l cunosc pe nenorocitul ăsta ? » — întrebase el, rîzînd. « Eu aveam de-a face cu lumea bună, nu cu sperietori ca el». De asemenea, şi el, Giorgio, negase că l-ar cunoaşte pe bărbatul cu mustăcioară. Scăpase, mai ales, datorită înfăţişării sale nevinovate, de conţopist strivit de griji. Plînsese şi se bătuse cu pumnii în cap, în timp ce anchetatorii îl priveau scîrbiţi. Ce-i drept, nu găsiră nici o dovadă şi Giorgio se convinse de puterea «omertei » — legea tăcerii impusă de Mafia. Nimeni nu recunoştea pe nimeni şi nimic. In seara zilei în care fusese eliberat, un băiat îi aduse un plic, « din partea unor domni». Era o sumă de bani. Lîngă teancul de bancnote mai era şi un bilet, pe care cineva scrisese stîngaci: «Ai făcut foarte bine ceea ce ai făcut». A ars imediat biletul, jurîndu-se să nu mai intre niciodată în belea.

Dar banii se cheltuiesc repede şi ai nevoie de alţii. Se obişniuse să cheltuie mult. Giorgio Tramonte intră într-o afacere cu poze pornografice. Fetele veneau pe rînd şi spuneau o parolă. Prima oară venise o brunetă înaltă şi ciolănoasă, cu nişte sîni imenşi. Lui Giorgio i se puse un nod în gît cînd o văzu dezbrăcîndu-se şi aşezîndu-se în tot felul de poziţii obscene. Incercase să se culce cu ea. Apoi se obişnui. Afacerea prosperase vreun an de zile şi el avu iarăşi buzunarele pline de bani. Avea grijă să nu păstreze niciodată fotografii sau negative în casă. Acest lucru îl salvă a doua oară. Probabil că una din fete turnase, sau vreun vecin intrase la bănuieli. Dar poliţia nu-şi organiză bine descinderea şi îl surprinse pe Giorigio doar pregătind decorul, pe cînd fata nu apucase să se dezbrace. De

astă dată poliţia fu mai dură Giorgio trecu prin cîteva interogatorii « de gradul trei». Se ţinu însă tare şi nu recunoscuse nimic.

Nu îşi dădea seama de ce acceptase să fabrice acel paşaport fals. Blondul acela cu înfăţişare sinistră şi vorbind cu accent străin, nu-i plăcuse deloc. Vorbea ca un stăpîn. De data asta, acceptase poate doar de frică, deşi a fost plătit mult mai bine decît oricînd. Cînd văzu în ziare fotografia generalului, încremeni şi realiză în ce rahat intrase: « Frontul Roşu » ! Nu se amestecase niciodată în politică şi nici măcar nu ştia ce partid are majoritatea în Parlament, în lumea în care trăia el, aceste lucruri nu prea contau.

Fusese la cumpărături şi se întorcea acasă, cu o sacoşă mare în braţe. Descuie uşa, aşează sacoşa pe un scaun şi intră în camera de zi. Incremeni. Instalaţi comod la masă, doi indivizi îl aşteptau. Rămase în prag, tremurînd.

— Giorgio Tramonte? Unul din cei doi se ridică.

— Da.

— Ia loc, te rog. Simte-te, cum s-ar spune, ca acasă. Ne scuzi că am intrat fără să-ţi cerem voie. Dar între timp am aruncat o privire pe aici. Ai ordinul de percheziţie pe masă.

Giorgio îşi drese glasul.

— Ăsta-i viol de domiciliu, spuse el, apăsat. Cine sînteţi ? Vă rog să vă legitimaţi!

— I-auzi! Cel care se ridicase începu să rîdă. Uite legitimaţia mea.

Giorgio o privi cu atenţie.

— Nu sînteţi carabinieri. . .

— Nu.Sîntem altfel de sticleţi. Stai josşi ascultă-mă cu atenţie.

Giorgio se aşează şi el pe un scaun. I se întinse un pachet de ţigări, dar el refuză.

— Domnule Tramonte, avem informaţii că ai intrat într-o mare încurcătură. Poate că fără să-ţi dai seama, evident. Vrem să te ajutăm să ieşi din ea. Ai aici nişte fotografii, iar desenele astea sînt două portrete-robot. Priveşte cu atenţie şi spune dacă ai văzut vreodată în viată vreo persoană dintre ele. Nu te grăbi, priveşte cu atenţie.

Giorgio privi fotografiile, una cîte una. Răsuflă uşurat. Cea a blondului nu era printre ele. Nici portretele robot nu reprezentau

persoane cunoscute. Dar ultima dintre fotografii îi provocă o tresărire uşoară. Cei doi îl studiau atenţi şi tresărirea nu le scăpă.

— Ei, recunoşti pe cineva ?

— NU. Nu i-am văzut în viaţa mea.

— Minţi!

Cel care vorbise mai întîi îşi trase scaunul mai aproape de Giorgio.

— Sînt Marcello Rogoni, ofiţer. Poţi să ai încredere în mine. E foarte important să fii sincer. Noi nu sîntem carabinieri, înţelegi? Cu noi se poate discuta. Se poate cădea la o înţelegere.

Marcello ridică de pe masă una din fotografii.

— Ai tresărit cînd ai văzut fotografia asta. Mă aşteptam. Fata a petrecut aici două nopţi, în martie anul trecut. Chiar dacă tu recunoşti sau nu, noi ştim că aşa este. Fata este teroristă, face parte din « Frontul Roşu». Poate că nici nu ai ştiut. Citeşti ziarele?

— Uneori.

— Au făcut-o lată. Cine-i amestecat în afacerea asta, nu are nici o şansă să iasă bine. De trei zile eşti urmărit, pas cu pas. Spune: de ce au avut nevoie de tine? Se întîlneau aici? L-ai văzut vreodată pe bărbatul de aici? Ai citit, cred, ziare. Este un înalt ofiţer american. A fost răpit de oamenii pe care tu i-ai ajutat într-un fel sau altul.

— Nu-i adevărat! — strigă Giorgio, izbind nervos cu palma în masă. M-am săturat de abuzurile poliţiei. Tot timpul sînt acuzat de tot felul de porcării! M-am săturat!

Tremura de frică şi de enervare. Continuă, vădit speriat:

— Da, pe fată o cunosc. Un tip m-a rugat să o primesc pentru două nopţi. Asta-i tot. Un tip înalt şi blond . . .

Işi dădu seama că-l luase gura pe din-nainte şi încremeni.

— Bine, spuse Marcello. Cum spuneai că arăta tipul ?

— Nu mi-l mai amintesc prea bine.

Giorgio îşi dădea seama că făcuse o imensă prostie. Doar că era înalt, blond şi vorbea destul de prost limba noastră. Părea neamţ, sau aşa ceva.

— Vă rog să mă lăsaţi în pace. Sînt un om bolnav.

Marcello se ridică şi îi făcu semn celuilalt.

— Să mergem, Castro. Domnule Tramonte, ai aici un număr de telefon. Şi mai ai două zile ca să te răzgîndeşti. Să

mărturiseşti de bună voie fiindcă asta contează foarte mult în faţa legii. Asta dacă mai apuci, căci cei în jocul cărora ai intrat sînt deosebit de periculoşi.

Brusc enervat, Marcello bătu cu pumnul în masă.

— Ăştia nu-s din cei cu poponeţe goale de femei, Tramonte! Nu fi cretin ! Din asta nu vei mai ieşi smiorcăindu-te, înţelegi? Sîntem dispuşi să credem că nu ai ştiut în ce te bagi. Dar vezi ce faci de acum înainte. Ai două zile. înţelegi? Ar trebui să te umflăm şi să te stoarcem ca pe o rufă.

Marcello şi Castro merseră la automobilul pe care îl parcaseră o stradă mai încolo.

— De imbecili ca ăsta mi-e şi silă, spuse Marcello. Viermi nenorociţi. Hai să oprim la « Galuzzo », să mîncăm o pizza.

— Crezi că-i vîrît ?

— Cred. Şi dacă i-au făcut acte false, înseamnă că l-au scos din Italia. Şi un nimic ca ăsta e ideal pentru aşa ceva. Mă mir, totuşi, că au folosit un tip care-i fişat la poliţie. Ţi-a plăcut chestia cu fata aia?

— Ce chestie ?

— Aia-i una din cadînele care-i pozau goale tipului. E informatoare la poliţie, i-am luat fotografia de la Gelli. Nu are nici o legătură cu « Frontul Roşu ». Trebuia să-l speriem cu ceva. Americanii îşi cunosc meseria şi dacă ne-au ciripit că nenorocitul ăsta e în legătură cu teroriştii, înseamnă că aşa-i. Fac pariu că în două zile ne dă telefon. Hai să oprim aici. Mi-e o foame de lup.

— Să mori de rîs, spuse Giacomo, aprinzîndu-şi o ţigară. Chiar D’Amico mi-a povestit tot. Deci, băieţii pregătesc descinderea, în stil de carabinieri. Intrînd cu umărul în uşă. Tot tacîmul. Şi cînd colo, plasă totală: cîteva bătrîne ţipînd de frică, gata să facă pipi pe ele. A trebuit să-şi ceară scuze. D’Amico îşi smulgea părul din cap.

— Deci pistă falsă.

— Aşa se pare. Uite cum stăm: Fiatul alb nu a fost găsit. Nici o mărturie că ar fi fost zărit, cu o femeie la volan. Nici un automobil de acest tip abandonat.

Ii arătă lui Marcello harta, pe suprafaţa căreia încer- cuise o zonă.

— Zona aceasta a fost verificată metru cu metru, casă cu casă. D’Amico are cea mai bună echipă din Italia, nu le-ar scăpa ceva. Punctele forte ale «Frontului Roşu» sînt Milano şi Veneţia.

Veneţia este un oraş greu de verificat, mai ales acum, vara, cînd se perindă pe acolo o mulţime de străini. Pur şi simplu nu ai cum să-i verifici pe toţi. Am aici raportul lui Gelli. Sînt aproximativ o sută de persoane suspecte care au intrat în Italia luna aceasta, în evidenţele noastre sau ale Interpolului. Dintre aceştia, cinci bănuiţi că ar avea legături cu organizaţii teroriste.Patru au părăsit Italia înainte de răpirea generalului, iar cel care se mai află încă pe teritoriuli Italiei — cetăţenie iordaniană — a fost filat tot timpul. Părerea mea este că nu l-au scos din Italia. Ar fi riscat prea mult, nu aveau de unde să ştie în cît timp se dă alarma la punctele de frontieră.

— Crezi că ar fi folosit unul din punctele de frontieră ?

— Poate că nu. Dar, oricum, ar fi fost mai riscant decît să-l ascundă undeva în Italia. In altă ordine de idei, amprentele celor doi nu apar în nici o evidenţă. Nu au cazier. Mă aşteptam, altfel s-ar fi obosit să şteargă amprentele. Nici o persoană în stare să dea vreo relaţie despre ei.

Doi tineri oarecare din Italia. Am încercat la toate hotelurile şi pensiunile, să verificăm dacă nu au avut cumva locuinţă acolo înainte de răpire. Nimic. D'Amico a făcut treabă bună, dar în zadar. Ţi-am spus: căutăm acul în carul cu fîn. Pînă la urmă . . .

— Americanii ce zic ?

— Mai bine-zis ce fac, fiindcă de zis nu zic nimic. Au canalele lor de acţiune şi este clar că nu au pic de încre- dere în poliţia italiană. Ei au propus o variantă de la început şi pînă la urmă cred că vom fi nevoiţi să o acceptăm.

Marcello ridică din umeri.

— Ce naiba ai vrut să spui atunci cu « Mafia » ?

Giacomo oftă.

— Ei bine, băieţaş, ori cît ar fi de ruşinos, propuneau să apelăm la Mafie.

Marcello îl privi stupefiat.

— La Mafie ?

— Da. Ştii că Mafia nu înghite « Frontul Roşu» şi alt fel de matrapazlîcuri. Ei nu se amestecă în politică decît în măsura în care îşi asigură protecţia. Fanaticii ăştia, cu acţiunile lor care stîrnesc mereu poliţia, le dau mult de furcă, pentru că atunci cînd poliţia întinde o plasă, în ea se prind tot felul de peşti. Inclusiv din lacul Mafiei. Deci lor nu le convine. Plus că indiferent ce se întîmplă şi cine-i la mijloc, ziarele aduc iarăşi aminte de «

Onorabila Societate.»

— Mi se pare absurd ca Mafia să fie amestecată în aşa ceva. Totuşi, nu văd de ce ne-ar ajuta?!

— La schimb: serviciu contra serviciu. De la poliţia italiană sau de la cea americană.

— Doamne-Dumnezeule ! Acum înţeleg de ce era înfuriat d'Amico ! El, care de ani de zile luptă cu Mafia . .

Giacomo îi puse mîna pe umăr.

— Marcello, politica-i o tîrfă. Mai ales în Italia. Atunci cînd intervine vreo daravelă politică, nu se mai ţine cont de nimic. O cătană bătrînă ca D'Amico, nu mai contează nici cît negru sub unghie. Chiar dacă îşi trage un glonţ în cap. Washingtonul îşi permite să trîmbiţeze lozinci. Dar aici, la Roma, sîntem mici şi prăpădiţi. Dacă dăm greş, nu ne va ierta nimeni, şi acum este în joc un om de-al lor. Nu vor să-l piardă pentru că D'Amico are scrupule şi nu vrea să cadă la învoială cu borfaşii. Puţin le pasă lor că şi-a sacrificat viaţa luptînd cu Mafia, că trăieşte sub teroare de ani de zile, că plozii lui sînt păziţi cînd se duc şi se întorc de la şcoală. Puţin le pasă că-i unul dintre cei mai buni poliţişti din lumea asta.

— Totuşi, nu cred că D'Amico va înghiţi aşa ceva, indiferent ce se întîmplă.

Giacomo dădu din mînă.

— Americanii ne-au mai dat două zile. Dacă în aceste două zile nu prindem un fir sigur, intră ei în acţiune şi au aprobarea ministrului să o facă. Aşa cum cred ei de cuviinţă. D'Amico va ieşi din joc, cu carabinierii lui cu tot. Il vor lăsa să răscolească în continuare fişele şi să percheziţioneze apartamente. Oricum, numirea lui ca prefect la Palaermo este ca şi sigură şi are avansarea la gradul de general în buzunar. Poate că va uita.

— La cine s-au gîndit americanii ?

— Ţine-te bine să nu cazi de pe scaun.

— Spune.

— Tommaso Mancusa.

Marcello începu să rîdă.

— Glumeşti! Este omul numărul unu al Mafiei pe care D'Amico a reuşit să-l vîre după gratii.

— Ba nu glumesc deloc. Este cel pe care l-au propus americanii pentru a se iniţia un contact.

Telefonul de pe birou sună. Giacomo ridică receptorul.

— Alo ? Da, eu sînt. Spune. Ce ? ! Il trimit pe Marcello la spital imediat.

Se întoarse spre Marcello.

— Se pare că fotograful ştia, totuşi, ceva. L-au împuşcat acum o jumătate de oră.

★

Giorgio Tramonte încasase două gloanţe dintr-un revolver de calibrul 38. Fusese operat şi era încă sub anestezie cînd Marcello ajunse la spital. Castro fuma pe coridor.

— Nu vreau să aud nimic, îi spuse Marcello furios. Cum naiba l-aţi scăpat ? Ai fotografiile la tine ? Dă-mi-le!

— Ăsta a intrat ultimul. El trebuie să fie asasinul.

— Mulţumesc de constatare ! Şi de unde vrei să-l iau acum? De unde?

— Puteam să-i urmărim pe toţi cei care intră şi ies, Marcello ? ! Nici nu bănuiam că vor încerca să-l lichideze.

— Poate că era supravegheat şi de ei, sau poate că le transmisese chiar el că a fost căutat de noi. Naiba să-i ia! Ce zice doctorul?

— L-au atins rău, e de mirare că mai trăieşte . . . D'A- mico a găsit ceva la Milano?

— Da. I-a găsit pe toţi jucînd pocher şi generalul dansa pe masă ! Dar le-a fost ruşine să-i întrerupă.

— Nu este vina mea, degeaba strigi la mine.

— Nu strig deloc, urlă Marcello. O asistentă care trecea îi privi mustrător. Dar dacă tipul ăsta moare, pierdem un fir care ne-ar fi dus sigur la el. In fine, faptu-i consumat. Ia fotografia şi dă fuga la şef. Incercaţi să-l identificaţi pe individ înainte să-şi ia zborul.

Castro îl salută şi plecă. Marcello încercă să se calmeze. Are dreptate, gîndi el. Nu-i vina lui. Rămase pe coridor, fumînd, sub privirile întrebătoare ale asistentelor. Văzu un ziarist prezentîndu-şi legitimaţia.

Peste o oră, primi permisiunea să discute cu Tramonte, « doar cîteva minute», sublimase medicul. Cu un halat alb, pus pe umeri, intră în salon şi se aşează pe un scaun, lîngă pat. Acceptă

ca o asistentă să rămînă în salon, pentru a interveni urgent în caz de nevoie.

Giorgio Tramonte deschise ochii şi panica îşi făcu apariţia în privirea lui.

— Stai liniştit, îi spuse Marcello, cît putea de blînd. Aici eşti în siguranţă. Era mai bine dacă mă ascultai atunci. Spune, îl cunoşteai pe cel care a tras?

Tramonte vorbea cu greutate, gîfîind.

— Nu-l cunoşteam ... Şi nu făcusem nimic . . . Nu am ce să spun. A intrat. . . pur şi simplu . . . i-am văzut revolverul... cu amortizor ... şi m-a împuşcat... Doamne, ajută-mă să nu mor!

Bolborosi ceva fără şir.

— Nu-l cunoşteam . . .

— Tramonte, i-ai ajutat cu ceva? Ştii ceva de ei?

— Fata . . . fata aia . . . dormise la mine ... două nopţi. . . Era ... o tîrfa ... nu ştiam că . ..

— Bine. E-n regulă. Altceva? Acte false pentru vreunul dintre ei? Ţi-au cerut să le faci acte false?

— Da . . . De mult... a murit... ăla amurit...în ziar ... şi... generalul. . .

Marcello abia se abţinu să nu sară de pe scaun.

— Spune, Tramonte! Ce-i cu generalul?

— Un tip îngrozitor ... nu mi-a plăcut. .. dar mi-a fost frică. Cînd intri în rahat trebuie să...

— Cine ţi-a cerut actele ?

— Un tip înalt, blond . . . foarte palid ... ca un mort... nu părea italian . . . neamţ . ..

— Singur ?

— Singur . . .mi-a fost frică ... Totelavenit după ele. . . Doamne, mă doare rău detot!

— Linişteşte-te, Tramonte. Acum eşti pe mîini bune. Mai ştii ceva despre blond?

— Avea o motocicletă . . . « Suzuki » . . . Un costum din piele . . . Negru. Porcul . . . porcul . . . Mă doare rău de tot. . . E ca şi cum . . .

Deodată scoase un strigăt îngrozitor şi o spumă sîngerie îi apăru pe buze. Marcello sări în picioare şi asistenta se precipită spre bolnavul ce părea cuprins de convulsii.

Marcello ieşi în grabă, urcă la volan şi peste o jumătate de oră intra în biroul lui Giacomo. Acesta îl privea radios.

— L-am găsit pe individ, Marcello. De data asta au greşit. Au trimis un tip cu cazier. Uite aici: Nino Cascioferro, 35 de ani, născut la Pisa, de trei ori inculpat pentru omor, se ascunde de vreo doi ani. Se credea că a plecat spre Statele Unite. In urmă cu cinci ani era fişat ca făcînd parte dintr-o «familie» din Palermo.

— Mafia ?

— Mafia. D'Amico a zburat la ministru. Fac pariu că mîine descinde la Palermo.

— Şi americanii ?

— Americanii nu vor şti nimic. Dacă are dreptate D'Amico, totul va ieşi bine. Ai vorbit cu fotograful? Cum e ?

— Prost. Cred că l-au curăţat. Dar a mărturisit că a făcut acte false pentru general. Nu cred că delira. Uite caseta, poţi să o asculţi. A fost contactat de un tip înalt, blond, palid la faţă, cu o motocicletă « Suzuki». Are un costum din piele, de culoare neagră. Plec imediat la V, vreau să interoghez şi eu personalul hotelului. Dar cred că D'Amico face o mare greşeală că se aruncă la Palermo. Probabil că tipul acela lucrează acum pentru «Frontul Roşu ». Eu, totuşi, cred că Mafia nu are nimic de-a face cu afacerea asta.

— Nu se ştie, dragul meu, nu se ştie. . .

CAPITOLUL 3

DESANT LA PALERMO

(Palermo, august. 198 ...)

D’Amico visase de copil să devină poliţist, la fel cum alţi copii visează să zboare spre Lună sau să exploreze jungla. In oraşul natal din Catania, singurele sale bucurii erau duminicile, cînd unchiul Vito venea în vizită. Acesta era ofiţer într-un regiment de carabinieri şi îi părea nepotului un adevărat erou.

— Dacă prăpăditul ăsta mic mai spune că vrea să se facă poliţist, îl omor cu mîna mea, răcnea el către frate-său, muncitor la o fabrică de răcoritoare. Unchiul îşi ura meseria şi spunea că se nenorocise cînd se făcuse « sticlete ». Era pe vremea lui Mussolini şi începuse războiul.

Dar nepotul nu-şi abandonă visul. La 15 ani, taică-său îl angajă pe un şantier, dar Carlo îl abandonă şi plecă spre Roma, avînd ca singură avere o sănătate perfectă şi o voinţă de fier, în timp ce în Italia, toate radiourile anunţau că se votase Republica şi poporul dansa de bucurie pe străzi. Circula fotografia lui Mussolini împuşcat, spînzurat de picioare alături de Clara Petacci. Italia îşi revenea dintr-un coşmar, dar îşi revenea greu. Se murea de foame şi cei din sud îşi încercau norocul la Roma sau la Milano, unde se deschideau uzine noi, cu ajutorul dolarilor americani. Fetele încercau să se mărite cu soldaţi sau ofiţeri americani, pentru a scăpa de sărăcie.

Cîteva luni trăise de pe o zi pe alta, făcînd tot felul de munci cu ziua. Apoi îşi găsi de lucru la un restaurant, încărcînd şi descărcînd lăzi cu sticle, mîncînd te miri ce şi căzînd seara ca un bolovan de oboseală.

Poliţia ieşise destul de compromisă din perioada fascistă şi treptat se făcea « curăţenie » în rîndurile ei. Aveau nevoie de oameni noi. Tînărul D’Amico ceru să fie primit. Pornise de jos, muncise cu disperare, îşi continuase şcoala, strîngînd din dinţi. Reuşise să devină ofiţer.

De prin anii ’60, cînd se declanşase marele război cu Mafia, D’Amico devenise unul dintre principalii adversari ai acesteia. De 20 de ani exista un preţ pe capul său. Dar îşi cîştigase o mare popularitate în Italia şi « Onorabila Societate» nu îndrăznea s-l atingă. Incă. Uneori, D’Amico se gîndea că totul este în zadar şi sfîrşitul va veni într-o zi. Nimeni dintre cei intraţi pe «lista neagră » nu muriseră în patul lor. Unii dintre aceştia îi

fuseseră prieteni buni, ca de exemplu fostul procuror al Republicii la Palermo, Cirro, sau ziaristul D'Andrea. Simţea că o dată şi-o dată îi va veni şi lui rîndul. Dar nu mai putea — şi nici nu voia — să dea înapoi.

Soţia (se însurase de la vîrsta de 22 de ani), murise de cancer în 1975. Timp de patru ani fusese absolut singur, apoi se recăsătorise cu o asistentă medicală de la o clinică din Roma. Prieteni avea în măsura în care un om în situaţia lui îşi permitea să aibă prieteni.

Organiză operaţiunea minuţios. Adjunctul său, Michele Contorno, îl prevenise că poliţia locală nu are nici o dovadă că don Vito 'Di Colona ar mai avea vreo activitate în afara legii. Acesta îi scăpase o dată în 1976, cînd reuşise să se sustragă unei acuzaţii de dublu omor şi şantaj. Dosarul lui Di Colona avea trei volume groase şi îi dăduse lui D'Amico multe insomnii. Dacă se demonstra că Nino Cascioferro este încă în solda lui, Di Colona putea fi arestat pentru complicitate la omorîrea fotografului din Roma, chiar dacă generalul nu se afla acolo.

D'Amico sosi la Palermo noaptea, cu trenul, însoţit doar de Michele Contorno. Nu anunţase în prealabil chestura din Palermo, ştia că Mafia are oameni peste tot, inclusiv în poliţie sau în procuratură. La o jumătate de oră de la sosire, mobilizase deja un stat major, cu doi colonei din Palermo, pe care-i cunoştea bine şi vice-chestorul De Francesco, un om integru şi duşman de moarte al Mafiei. Ceru planul vilei lui Vito Di Colona şi puse la punct descinderea. Ii puse pe cei de la Palermo la curent doar cu uciderea fotografului, nepomenind nimic despre posibila legătură cu răpirea generalului american.

Di Colona locuia într-o vilă relativ modestă, în apropiere de via Roma, strada — culmea ! — pe care mergeau cei care erau transportaţi la închisoarea din Ucciardone, închisoare cu regim special destinată mafioţilor care cădeau în mîinile justiţiei. Despre această închisoare se spunea că este condusă de fapt de Mafie, care face ce vrea cu administraţia. Mafioţii primeau pachete cînd vroiau şi transmiteau mesaje în afară la orice oră. Izbucniseră cîteva scandaluri în presă şi direcţia închisorii fusese primenită de cîteva ori, dar lucrurile se desfăşurau în continuare la fel. Chiar şi de după gratii, « naşii» continuau să-şi conducă « familiile ».

Vila discretă, cu ziduri albe, era ascunsă vederii aproape total

de o livadă de portocali. De Francesco îi atrase atenţia lui D'Amico că mai există o ieşire, care dă în via Di Blassi şi care este greu accesibilă datorită garajelor Ford din apropiere. Operaţiunea trebuia să aibă loc în aşa fel încît nimeni să nu aibă timp să iasă afară din vilă.

Erau orele patru cînd porniră, cu trei maşini. Fiecare ştia ce are de făcut şi după ce săriră gardul din piatră, traversară în fugă livada de portocali, fără nici un zgomot.

Probabil că cei din vilă simţiseră, totuşi, ceva, căci se dădu alarma şi se auzi o împuşcătură, dintr-o armă de calibru mare.

— Poliţia, se strigă şi carabinierii năvăliră în vilă. Vito Di Colona, cu un halat de noapte înfăşurat în jurul trupului, coborî scara interioară după cîteva clipe, privind mirat la ofiţerii care începuseră să percheziţioneze cu iuţeală încăperile.

— Signor Di Francesco, urlă Di Colona, ce se întîmplă aici? Biata mea soţie este moartă de frică. Chestia asta nu va rămîne aşa, pe sfînta cruce !

— Gura ! — se răsti D'Amico. N-am venit de la Roma să-ţi ascult prostiile! Ai aici toate actele legale pentru percheziţie. Semnăturile, după cum vezi, sînt în regulă. Cine a tras?

— Cin' să tragă ?

— Cine a tras în noi, Di Colona? !Unde-i?Vreau să-i văd permisul de port-armă!

Di Colona deveni brusc amabil.

— Asunta, răcni el, adu nişte limonadă ! Se întoarse spre D'Amico, cu un zîmbet dulceag pe chip.

— Don Carlo, un om ca mine nu-şi permite să doarmă singur în casă, înţelegi ? Oamenii sînt răi şi-n viaţă îţi faci mulţi duşmani. Bîntuie criminali care-ţi iau viaţa pentru cîţiva bănuţi. Şi poliţia face ce poate, dar . . . înţelegi? Mort, eşti bun mort, chiar dacă unul înfundă ocna pentru asta. Paza bună . . . Inţelegi, don Carlo ?

— Cine a tras, Di Colona ?

— Cine a tras, cine a tras . . .

— Cîte persoane sînteţi în casă ?

— Eu, biata mea soţie, şi slujnica asta bătrînă şi chioară. Atît, signor De Francesco.

— Minţi, Di Colona. Spune, cine-i « gorila » ta ?

— Colonele, veniţi sus, se auzi vocea unui carabinier. Am găsit ceva !

D’Amico şi Contorno se repeziră pe scări, fiind conduşi spre un fel de cameră de serviciu, plină cu tot felul de lucruri vechi. La lumina lanternei, se zărea un dulap masiv, cu uşile deschise.

— Sună a gol dincolo de el, îi explică lui D’Amico carabinierul. Ce facem?

— Aduceţi-l pe Di Colona.

Bătrînul privi încruntat dulapul.

— Ce-i acolo, Di Colona? — întrebă D’Amico. Dacă se află cineva înăuntru, să iasă imediat, cu mîinile la ceafă !

Vito Di Colona bătu de patru ori în lemn, într-un anumit fel, şi planşeta se dădu la o parte. Un individ robust, la vreo 40 de ani, ieşi cu mîinile ridicate. Fu percheziţionat, dar era neînarmat. După ce îi puseră cătuşele, carabinierii intrară înăuntru. Era o încăpere mică, un fel de vizuină, în interiorul căreia se găsea un singur obiect, un pat. Sub salteaua acestuia, fu găsită o carabină cu ţevile retezate. Se trăsese un cartuş.

— Asta-i, spuse D’Amico. Pe ăsta îl luămcu noi. Să vedem dacă e singur. Căutaţi în continuare.

Vito Di Colona se îmbăţoşase. Ceru să dea un telefon avocatului şi răspunse cu o explozie de indignare refuzului lui D’Amico.

— Ordin special ! spuse acesta. Am voie să te tai în bucăţi şi să pun sare, dacă vreau.

Di Colona se închise într-o muţenie totală.

Carabinierii răscoliră toată vila şi împrejurimile, fără să mai descopere nimic.D’Amico le ascultă raportulşi,deşi era convins că îşi făcuseră bine treaba, îi trimise să o repete. Simţea gustul înfrîngerii.

Le spuse celorlalţi că vrea să rămînă singur cu Di Colona şi îşi trase un scaun în faţa bătrînului, care îl privea încruntat, pufăind dintr-o ţigară de foi.

— Uite ce este, Di Colona, începu el, privindu-l în ochi. Joc cu cărţile pe faţă. Ştii cît vă urăsc şi cît aş vrea să vă văd după zăbrele pe toţi, inclusiv pe tine, iar eu ştiu că şi voi m-aţi mînca fript. Dar acum este vorba despre altceva. Tu eşti « curat », te las în pace, dar îţi iau « gorila », fac pariu că nu are permis de port-armă şi poate că-i vîrît şi-n altele.

Di Colona îl asculta în tăcere.

— Ştiu că Nino Cascioferro a lucrat pentru tine. Mai lucrează? întrebă D’Amico.

— Nu l-am mai văzut de doi ani, spuse Di Colona. Un nenorocit. . .

Di Colona vorbea cu un real dispreţ şi părea sincer.

— Deci pentru viermele de Cascioferro aţi intrat peste mine, constată Di Colona. Dacă mi-l cereaţi şi ştiam de unde să-l iau, vi-l dădeam de bună voie. Un om de nimic. Ştiam că a plecat în Statele Unite. Locul lichelelor ca el este peste Ocean, la descreieraţii din America, nu printre oameni onorabili. Eu l-am folosit pentru a mă apăra, doar un an de zile. Nu pot să te ajut. Dar crede-mă, n-am nici un interes să-l ascund pe Cascioferro.

D'Amico se ridică.

— Il eliberezi pe Carlucci? Aţi năvălit aici în toiul nopţii. Băiatul s-a speriat şi a tras. Dar văd că nu a rănit pe nimeni.

— Asta-i treaba celor de aici, Di Colona, spuse D'Amico cu răceală. Va decide poliţia din Palermo. Poate că ştie, totuşi, ceva interesant pentru ei. Poate că intri într-o zi şi la Ucciardone, Di Colona. Abia aştept.

— Rău faci, colonele. Eu m-am retras de mult timp din afaceri. Vezi de alţii, care-s mai răi. Lasă-i în pace pe bătrînii care nu mai vor decît să-şi bea liniştiţi ceaiul pe verandă, la umbră.

*

— Retragerea ! ordonă D'Amico. Pe ăsta îl luăm cu noi.

— Eşec total, Marcello, îi spuse Giacomo, punînd receptorul în furcă. Ministrul e furios, americanii-s furioşi, toată lumea e furioasă. Toţi sînt cu ochii pe noi, americanii ne acuză, în mod deschis, de sabotaj, ministrul a fost criticat în Parlament. Şi cretinii ăia trimit mesaje peste tot, la toate ziarele. Se repetă istoria cu Aldo Moro. Mîine îl vom găsi pe general în portbagajul vreunei maşini abandonate şi ne-am ars cu toţii.

— Ce a făcut D'Amico ?

— Este scandal mare. Tipul de la Palermo face un tărăboi

imens, are prieten un avocat cu nu ştiu cine, care-i şi el prieten cu nu ştiu cine, cunoşti cum sînt chestiile astea. Cînd reuşeşti să-l prinzi cu mîţa-n sac pe cîte unul, nimeni nu îţi face nimic de bine, dar cînd dai greş, toţi se reped să te sfîşie.

Giacomo schiţă un gest de dispreţ.

— Poate că D'Amico s-a grăbit, alertînd Mafia, dar eu zic că ştie ce face. Cel puţin să le fie clar că nu vor dormi liniştiţi pînă ce generalul nu va fi găsit. In plus, oamenii lui D'Amico au arestat săptămînă asta trei membri ai « Frontului Roşu », doi la Veneţia şi unul la Milano. Dar se pare că se ţin tari, nu se poate scoate nimic de la ei. Susţin că nu cunosc nimic despre afacerea cu generalul şi că totul e un bluff, o înscenare. Astăzi îi vom interoga şi noi.

— Ce mai avem de făcut ?

— Mergem pe varianta americană, să vedem de ce sînt în stare deştepţii ăştia. Ieri ne-am adunat iar la ministru, cu rapoartele. Discuţiile au fost cam dure, dar am ajuns pînă la urmă la nişte concluzii. Pe carabinieri nici nu-i mai amestecăm. Americanii nu mai au încredere în D'Amico.

— Ce concluzii ?

— Ei vor obţine adresa unde este ascuns generalul, indiferent cum. N-au decît să apeleze la Mafie, vom închide ochii şi ne vom face că nu ştim nimic. Il vor aduce la Roma pe un om din Cosa Nostra, ca intermediar între ei şi Mafia. Apoi, acţiunea propriu-zisă de eliberare, ne va reveni nouă, SISMI şi carabinierilor, care nu vor fi reintroduşi în joc decît în ultima clipă. D'Amico nu ştie nimic, va continua exact cum crede de cuviinţă. Asta-i. Deci ei cu adresa, noi cu acţiunea şi s-a căzut de acord să nu se pomenească nimic despre amestecul americanilor. Tu te vei ocupa de asta, băiete. Imi pare rău, dar eşti cel mai bun om pe care îl am.

— Mulţumesc, Giacomo. Mi-au dat lacrimile.

— Ar fi cazul să-ţi dea. Individul acela, M., cum îi spun ei, care este omul lor de la Roma, l-ar face pe oricine să plîngă. Dacă aş naufragia cu el pe o insulă pustie, cred că aş înebuni într-o oră. Şi am văzut ceva figuri la viaţa mea. Are un apartament la hotel « Hilton » şi cică se ocupă cu exportul de portocale.

— Tot mai crezi că americanii fac un joc dublu?

— Eu unul nu cred nimic, Marcello ... In meseria noastră nu prea o duci mult dacă începi să « crezi » tot felul de lucruri. Dar

trebuie să fii cu antenele la pîndă, umbli pe nisipuri mişcătoare. Dacă nu eşti atent, te înghit. Ştii povestea cu generalul Mancini? Ministrul îi dăduse ordin lui Angelo cu gura lui, asta ştiu sigur, iar acum bietul băiat este în pămînt, iar generalul este bine-merşi cu tîrfuliţele lui de 15 ani, trecut în rezervă şi cu o pensie de milioane. Nu ai voie să greşeşti!

Arătă spre ziarele de pe birou.

— Şefului i se cere o conferinţă de presă.

— Ce zice ?

— Fără comentarii. Deocamdată.

CAPITOLUL 4

NEW YORK, NEW YORK

(New York, august, 198 . . .)

La staţiile de amplificare din incinta aeroportului « Kennedy» din New York fu anunţată aterizarea cursei «Alitalia », din Roma şi autocarele companiei se îndreptară spre pistă. Peste o jumătate de oră, pasagerii treceau prin controlul vamal.
M. era aşteptat. Respiră adînc aerul New-York-ului şi zîmbi. « Home, sweet home », gîndi şi urcă în automobil.
— Unde ? — îl întrebă pe cel de la volan, un bărbat înalt, cu ochii ascunşi de o pereche de ochelari fumurii.

— Hotel « Pierre», răspunse acesta, în apartamentul obişnuit.

Ajuns la hotel, făcu un duş, se bărbieri şi coborî în restaurant pentru a lua cina. Abia după ce îşi făcu liniştit siesta, fumînd o havană, urcă înapoi în cameră şi comandă o convorbire telefonică.

— Alo ? Williams ? strigă el în receptor, cu un puternic accent italian. Aici Aldo ! Da, amigo. De două ore doar. Sigur, sigur, sînt bine, toţi sînt bine. Cum să te uit?! Unde, aici ? E-n ordine, te aştept! Nu te-am uitat, ţi-am adus ce mi-ai cerut.

Peste o oră în apartament intră un bărbat între două vîrste complet chel, cu faţa palidă şi obosită, îmbrăcat într-un costum şifonat, ce părea că a fost croit pentru un semen mult mai voluminos.

Noul venit îşi aruncă pălăria în cuier şi se aşeză greoi într-un fotoliu, scoţîndu-şi, cu un suspin de uşurare, pantofii din picioare.

M. îl privea în tăcere.

— Deci macaronarii nu au făcut nimic ? !

— Din păcate, nu.

Omuleţul dădu plictisit din cap.

— Mă aşteptam. Niciodată nu sînt buni de nimic. Ţi-ai redactat raportul, sau ai aşteptat să te consulţi cu mine mai întîi ?

— L-am redactat. Este aici.

M. deschise servieta cu cifru şi îi înmînă un dosar cu coperţi albastre, pe care era imprimat cu litera aurii: « Studiu privind posibilităţile de extindere a reţelei comerciale în zona Milano, Citalia Comp. ». Omuleţul îl răsfoi neatent şi îl puse deoparte.

— E-n regulă, spuse. Sînt sigur că-i complet. Rezumă propunerile.

— Cool.

— Cum?

— Cool. Ai înţeles bine. Reactivăm contactele lui.

— Calley, spuse domol omuleţul chel, acest Cool nu mai lucrează pentru noi de trei ani. Şi ştii din ce cauză. Este un om terminat. Nu mai este decît un dosar în arhivă.

M. se aşeză în faţa lui şi îi puse mîinile pe genunchi.

— Ascultă-mă bine, domnule Mallorey. Lucrăm împreună de ani de zile. In afacerea pe care o descurcăm acum, noi nu trebuie să fim implicaţi prea mult. Cu macaronarii nu am făcut nimic, nu au oameni pentru aşa ceva. Dacă mai întîrziem mult timp, fie luăm adio de la Clover. Şi nu ne putem permite aşa ceva. Armata nu ne-o va ierta niciodată şi acum nu-i momentul potrivit să ne certăm cu ei. Nu avem timp să declanşăm o acţiune standard, de tatonare şi iniţiere de contacte. Nu putem merge pe filiera obişnuită, ar însemna să ne implicăm prea mult. Şi nu trebuie să se întîmple asta în Italia. Nu în Italia, înţelegi ? Acolo totul se află, mai devreme sau mai tîrziu, nu-i ca la noi. Un out-sider cum este Cool, este numai bun pentru aşa ceva. De aceea l-am propus pe el.

— Indiferent ce argumente îmi aduci, Cool este un om terminat şi asta o ştii şi tu prea bine.

— Aici greşeşti, M. se ridică în picioare. Nu-i deloc un om terminat. Prin Charles am ţinut mereu legătura cu el. Omul îşi vede de treabă, dar e la pîndă. Un om ca el nu-i terminat decît în mormînt, de asta poţi să fii sigur.

— E un ucigaş, Calley. Un ucigaş care nu are nici cele mai elementare noţiuni de disciplină. Nu avem voie să încredinţăm o

asemenea misiune unui om ca el. Poate că va profita şi ne va plăti poliţa. La asta te-ai gîndit?

— Nu îl cunoşti suficient de bine, Mailorey. Dacă va primi misiunea aceasta, va încerca să o ducă la bun sfîrşit cît va putea de bine. Şi nu va da greş.

— Asta-i părerea ta.

— Da, Mallorey. Şi o susţin.

Bărbatul cel chel se ridică.

— O.K., e afacerea ta. Nu ai decît să-ţi susţii punctul de vedere. Asta în faţa cui trebuie. Dar nu îţi ascund faptul că eu mă voi împotrivi. Sper să ai şi alte argumente în afară de flerul personal. Nu mai sîntem pe vremea lui Sherlock Holmes. Te aşteptăm mîine dimineaţă, la R6. La revedere.

Mallorey îşi aşează pălăria pe cap şi se îndreptă spre uşă.

— Mallorey . . .

M. îl privea atent.

— Da . . .

— De ce îl urăşti pe Cool?

— Deci susţii că mă împotrivesc reactivării lui Cool din motive personale ... Te înşeli. Dacă aş fi convins că este omul potrivit, l-aş propune chiar eu, indiferent ce sentimente aş nutri faţă de el. Poate însă că într-adevăr individul îmi este teribil de antipatic. Niciodată oameni ca mine nu îi vor putea înghiţi pe oameni ca el. Dar dacă astăzi eşti mîndru de instituţia în care activezi, asta se datorează unor oameni ca mine şi nu unora ca el, înţelegi ? Unora ca mine, care nu au pus mîna pe o armă în viaţa lor şi nu unor « şerifi » ca el. La revedere !

După plecarea lui Mailorey, M. se lungi pe canapeaua din living şi răsfoi cele cîteva file ale unui raport pe care îl scoase din servietă.

— Arthur Castigliani, citi el cu voce tare. 40 de ani. Adresa actuală: Drive 135, Ozon Park, Quenes, New York, Arthur Castigliani, murmură el, zis « Cool » . . .

★

« In ultima vreme-i tot mai rău », gîndi el. Atunci cînd se trezea dimineaţa, îşi simţea trupul înţepenit. Işi pipăi abdomenul, simţind nişte înţepături în zona ficatului.

— Trădătorule, spuse în şoaptă. Trădător nemernic . . .

Apa rece a duşului îl mai învioră. Pe cînd se bărbierea, îşi privi obrazul prelung, brăzdat de riduri, şi şuviţele încărunţite de la tîmple.

Apoi urmă gimnastica, la a cărei practicare nu renunţase niciodată. După cîteva mişcări de relaxare, deschise un sertar şi scoase un revolver mare, un « Samuel Colt» calibrul 45, o adevărată piesă de muzeu cîntărind mai mult de un kilogram. Il învîrti pe degetul arătător, apoi luă mai multe poziţii de tragere; în picioare, culcat sau din cădere, rostogolindu-se pe mocheta de culoare închisă. Se ridică, puse revolverul înapoi în sertar şi făcu din nou un duş, cu apă fierbinte de această dată. Toate acestea alcătuiau un fel de ritual zilnic pe care se străduia să-l respecte cu stricteţe. Auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă, în timp ce pregătea cafeaua la bucătărie. Cine eşti?

— Eu, Charles, se auzi, din hol, vocea prietenului său. Ce faci, Cool?

Il privi aspru, ţinînd în mîini ibricul din care ieşea aburi

— Ţi-am spus că nu-mi place să-mi spui aşa, mormăi el, turnînd în ceşti lichidul fierbinte şi negru. Ai picat bine. Şezi pe undeva şi tu.

Işi aprinse o ţigară şi sorbi din cafea, privindu-l pe sub sprîncene pe cel din faţa sa.

— Care-i problema ? Ai o moacă lungă . . .

— Aşa-i, necazuri mari. Am nevoie de tine.

Charles făcu o pauză.

— Am vorbit cu Mallorey . . .

Cool rînji.

— Mallorey are nevoie de mine ? Zău, puştiule, asta-i chiar o bombă de pus pe prima pagină ! Da’ de ce ? Să-i repar storcătorul de fructe? Să-i spăl podelele? Nici o problemă: Cool face orice, nu-i aşa?

— Nu vorbi aşa. Nu îmi arde de glume.

— Ba ceea ce spui tu e o mare glumă, cel puţin pentru mine. Şi dacă Mailorey îşi deschide un bordel şi are nevoie de gardă în uşă, nu are decît să caute în altă parte. Eu sînt un biet sticlete

pensionat pentru incapacitate, bolnav de ficat şi ramolit, pe cale de a se îngrăşa.

— Cool, începu Charles, ştiu că au fost nişte măgari cu tine. Ştiu că . . .

— Dar ai continuat să lucrezi pentru ei, Charlie, continuă Cool ideea. Nu îţi fă probleme . . . mai adăugă el. Apoi, hotărît, îi spuse lui Charles: eu nu mai vreau să lucrez pentru nici un Mallorey din lumea asta. Vreau să-mi beau cafeaua liniştit, dimineaţa, şi să mă plimb apoi prin parc, trăgînd cu coada ochiului la nepoţii altora, căci pentru mine e prea tîrziu să mai am şi copii. Să ascult programele lui Bill Moor la radio şi să alerg spre un magazin atunci cînd aud că se ieftineşte ceva. Asta tot datorită lui Mallorey.

— Nu eşti tu omul potrivit pentru aşa ceva, Cool. Nu-mi veni mie cu gogoşi de felul ăsta. De trei ani te macini în sinea ta că ai fost trimis pe tuşă. . .

Cool îl privi şi zîmbetul i se şterse de pe chip.

— Aici greşeşti, Charlie. Zău că greşeşti. Dacă m-am înfundat aici, în « Mica Italie », am făcut-o pentru că am vrut să uit tot, să aud de crime şi de politică doar din ziare. Asta este, indiferent dacă tu crezi sau nu.

— Cool, ştii că ţi-am ţinut partea în povestea cu William Venetucci. . .

— Ştiu, Charlie. Tocmai de aceea am rămas prieteni. Ştiu că tu nu ai jucat strîmb niciodată.

— Vezi ? Atunci de ce nu vrei să mă asculţi ? Ei sînt la ananghie. Au nevoie de tine. Mallorey nu va avea nimic de-a face cu povestea asta. Doar i-au cerut părerea, atîta tot. Toţi au fost de acord să apeleze la tine. Propunerea a venit de la şeful« staţiei» din Roma, îl cunoşti, ai lucrat cu el în Bolivia. Şi dacă tot îţi place atît de mult « Mica Italie», ce-ar fi să dai o raită şi prin «Marea Italie» şi să-ţi aduci aminte de casă? Ei? Poate că te-ar interesa. Nu ai mai fost de mult la Roma.

— Nu te osteni să-mi explici despre ce-i vorba. Citesc ziarele şi încă nu m-am sclerozat de tot. Generalul din Italia, nu?

— Sigur. Despre asta-i vorba.

— Iţi dau un sfat, Charlie. Asta pentru că îmi eşti prieten. Las-o baltă. Nu te vîrî în afacerea asta! Oricum ai întoarce-o, iese prost. Lasă-l pe deşteptul de Mallorey şi pe alţii ca el să îşi rupă gîtul.

— Cool, nu pot să-ţi ofer amănunte pînă nu am certitudinea că te vei ocupa de caz, dar . . .

— Ştiu că mi-aţi pus « ploşniţe» în camere. Dar nu mă deranjează. După cum nu mă ineteresează că m-aţi aruncat afară pentru că l-am împuşcat pe un nenorocit de asasin, care îmi utisese prietenul.

— Cool, lasă morţii să se odihnească. Nu are rost să-ţi otrăveşti viaţa la infinit.

— Şi cum crezi tu că am vreo şansă să-l găsesc pe bătrîn în Italia? Întrebînd pe stradă în stînga şi-n dreapta?

— Iţi spun eu cum. Există în lumea asta mare cineva care îţi este dator şi pentru care a sosit vremea să se achite de datorie.

— Ce naiba vrei să spui? Vorbeşte clar!

— Accepţi ?

— Nu.

Charles se ridică în picioare.

— Cool, faci o mare greşeală. Este o mare şansă care ţi se dă de a-i putea rîde în nas lui Mallorey şi de a demonstra tuturor că au comis atunci o mare greşeală. Nu o rata. Te las să te gîndeşti pînă deseară. Aştept telefonul tău. Trebuie să spui doar « da ». In cazul în care accepţi, îţi voi spune la ce ne-am gîndit. Ţi-aş lăsa timp mai mult, dar nu pot. Nici noi nu mai avem timp de pierdut. . .

Cool îl conduse pînă la uşă, apoi se întoarse în bucătărie şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, gînditor. Apoi se îmbrăcă şi ieşi.

★

Dincolo de East River, în cartierul Queens, la frontiera acestuia cu Brooklyn-ul, începea «Mica Italie ». La New York, multe naţionalităţi se adunaseră în comunităţi, imprimând cartierelor amprenta ţării de baştină. Italienii se adunaseră în Queens. In epoca prohibiţiei, aici se duseseră multe lupte de stradă şi de aici erau «importaţi » pistolari şi în Chicago. Pe vremea aceea mulţi băieţi sărmani, ai căror părinţi nici nu vorbeau limba engleză, era dispuşi să facă orice pentru a scăpa

de mizerie. Media de vîrstă a unui « gangster » era de 28 de ani, majoritatea muşcînd ţărîna înainte de a împlini şi vîrsta aceasta. Mai intervenea şi ceea ce se cheamă «complexul emigrantului», tinerii de origine străină simţind nevoia să sfideze nişte legi făcute de « blonzii» care-i dispreţuiau şi pe care ei îi urau. Vremea trecuse, dar în « Mica Italie » se bea tot cafea « capuccino » şi se mîncau spaghete şi pizza. Italienii formau una dintre cele mai unite comunităţi, păstrîndu-şi cu dîrzenie limba şi obiceiurile.

Mulţi italieni care traversaseră Oceanul Atlantic proveneau din zonele sărace ale Italiei: Sicilia, Sardinia, Catania. Aduseseră cu ei nu numai vinurile şi brînza de capră, ci şi un cuvînt pe care la început nu-l ştiau decît ei: Mafia. Şi la auzul căruia, cei iniţiaţi deveneau supuşi şi docili. Erai la strîmtoare? Mafia te ajuta. Trebuia doar ca, la momentul potrivit, să le întorci acest serviciu. Dispreţuiţi de localnici, hăituiţi de autorităţi, emigranţii dezorientaţi căutau protecţia acestei organizaţii. La început, Mafia, în varianta ei americană, fusese condusă tot de bătrînii din Sicilia, care păstrau cu rigiditate ritualurile şi tabu-urile din ţara de baştină. Dar urmase un mare război intern, tinerii profitînd de faptul că un număr de « naşi» se aflau în închisoare. Tinerii cîştigaseră şi Cosa Nostra renunţase, sub noua conducere, şi la bruma de scrupule pe care tradiţia o impunea. Intră pe piaţa drogurilor — cea mai bănoasă afacere după ce legea prohibiţiei fusese abrogată de preşedintele Roosvelt — şi o cuceri. Apoi jocurile de noroc şi prostituţia. Apoi şantajul politic şi « spălarea» banilor murdari prin investirea lor în întreprinderi legale.Uneori şi cîte un « boss » intra în închisoare. Dar destul de rar şi se spunea că nu o duce prea rău nici acolo. Omerta — legea tăcerii — acţiona fără greş, ca şi în Sicilia. Dacă vreun mafiot «pocăit» se încumeta să vorbească, mîna lungă a foştilor camarazi îl ajungea şi după gratii. Toţi ştiau lecţia şi îşi ţineau gura. Cu toată ofensiva pornită în anii ’60 de către Robert Kennedy, fratele preşedintelui asasinat la Dallas, care pe atunci era ministru de justiţie, afacerile Mafiei prosperau şi lumea continua să se teamă. Poliţia făcea ce putea. Oameni ca Elliot Ness sînt rari şi nu prea găseai dintre cei dispuşi să-şi lase soţia văduvă pentru o leafă mai mult decît modestă.

Cool se aşează pe o terasă şi comandă un mic dejun american, cu suc de fructe şi omletă cu şuncă, deşi era destul de tîrziu

pentru aşa ceva. Privi în jurul său. Oameni obosiţi, grăbiţi. în Queens locuiesc doar cei care îşi numără cu atenţie banii în fiecare zi. Cei bogaţi locuiesc în Manhattan. Preţul unei locuinţe este aici pe jumătate — faţă de Queens.

Cool realiza, parcă, pentru prima oară că de trei ani se ascunde. «Poate că Charlie are dreptate», gîndi. Incet, încet, pe nesimţite, aluneca spre margine. Aşteptase, poate cu adevărat, ziua asta în care « ei» să-l cheme înapoi.

Mai zăbovi o oră pe terasa restaurantului, mîncînd fără poftă ouăle cu şuncă. Apoi se ridică, plăti, şi se îndreptă spre o cabină telefonică din apropiere.

— Alo? Charley este acolo? Sînt Arthur Castigliani. Alo, Charlie? E-n regulă. Da, e O.K.

★

— Nu văd de ce Calo Ambrossoli ar face asta pentru mine. Şi în plus, bătrînu-i la zdup de un an de zile. Şi va mai sta acolo încă vreo zece.

— I-ai salvat fiul, Cool, spuse Charles.

— Greşit spus, « salvat». Omul era nevinovat.

— Dar ar fi ajuns pe scaunul electric dacă nu erai tu. Să recapitulăm. Un înalt funcţionar din D. are o amantă, o fată de 21 de ani, americană de origine italiană. Fata îşi dă seama că cel care o întreţinea se ocupă cu nişte afaceri murdare, în solda unei anumite ţări din răsărit. Il şantajează, iar el intră în panică şi o ucide, dar face în aşa fel încît bănuiala să cadă asupra unui tînăr, cu care fata întreţinea relaţii amoroase, relaţii despre care tipul fusese informat. FBI-ul muşcă din nadă şi îl arestează pe tînăr, sub acuzaţia de crimă cu premeditare. Totul era împotriva lui. Cîteva scrisori în care-i reproşa că se lasă întreţinută de un altul, amprentele lui în tot apartamentul — în ziua crimei trecuse pe acolo — o mapă cu hîrtii uitată pe noptiera fetei. In plus, tînărul mai era şi fiul unui cunoscut naş din Cosa Nostra, chiar dacă nu existau dovezi concrete că este şi amestecat în afacerile tatălui. Era ca şi acuzat iar despre funcţionarul din D.

nu se ştia nimic. In afară de tine. Nu ştiu nici în ziua de astăzi cum ai aflat că fata mai avea un amant. Te-ai ţinut o lună zi şi noapte de el. Pe atunci, aveai cea mai bună echipă din Statele Unite. Ai reuşit să demonstrezi că adevăratul ucigaş este celălalt. Ai predat tot materialul FBI-ului, fără să ne implici pe noi. Ei nu ştiu nici în ziua de azi cine le-a rezolvat cazul.

— Şi ce-i cu asta ?

— Ei au ştiut, însă. Don Calo Ambrossoli nu-ţi va refuza un mic serviciu. In plus, italienii sînt dispuşi să supraliciteze. Pînă acum, nu au reuşit să facă nimic şi sînt disperaţi. Ai studiat dosarul. Ce părere ai?

— Cazurile de felul acesta sînt cele mai dificile, Charles. Aşa cum un sadic, care ucide la întîmplare, este foarte greu de prins tocmai pentru că ucide la întîmplare, fără un mobil clar. Poate ucide oricînd şi oriunde, pentru că nu vrea să omoare pe cineva anume, ci doar să omoare. Nu ai la îndemînă nici un fir de care să te agăţi. Rătăceşti în ceaţă şi faci doar presupuneri care se vor dovedi mai mult sau mai puţin corecte. Nu există mobil şi asta îţi dă toată ancheta peste cap. Chiar presupunînd că vom obţine adresa, vom avea nevoie de cel puţin o zi pentru a organiza concret acţiunea, iar generalul poate fi mutat într-o oră la altă adresă. In plus, este foarte riscant, ei nu vor ezita să îl ucidă dacă vom încerca să-l eliberăm prin forţă. Nu uita că am stat cinci ani în Argentina şi Bolivia şi cunosc felul în care gîndesc fanaticii politici. Ei sînt cei mai periculoşi, nu luptă pentru bani, ci din profundă convingere.

— S-a convenit ca acţiunea de eliberare propriu-zisă să fie pusă la punct de italieni. Rolul nostru constă doar în a afla exact unde se află acesta.

— Am citit cu atenţie toate comunicatele lor. Par foarte siguri pe ei. Nu se grăbesc deloc. Incă o întrebare: cine a avansat primul ideea de a se apela la Mafie ? Unul dintre americani sau unul de-al lor ?

Charles ridică din umeri.

— Asta nu aş putea să îţi spun cu exactitate. « S-a convenit», aşa mi s-a spus. Dar părerea mea personală este că propunerea a venit de la noi, de la M. Staţia din Roma se pare că a iniţiat cu un alt prilej nişte contacte cu Mafia. In fapt, M. a întocmit planul şi a venit şi cu propunerea de a fi tu reactivat. El coordonează toată acţiunea, din partea noastră iar eu urmează doar să te

pun în legătură cu el şi să dau o mînă de ajutor pentru a-ţi înlesni întîlnirea cu Ambrossoli. Mergem?

Sub soarele de august, asfaltul din Manhattan devenise vîscos şi părea că dansează sub tălpi. Marele cartier părea un trup uriaş, respirînd cu greutate, chinuit de arşiţă.

Chevroletul de culoare neagră rulă încet, în coloana lungă de maşini, apoi viră la dreapta şi opri undeva între strada 48 şi Central Park. Cool şi Charles coboriră din automobil şi intrară într-un bar aflat în apropiere, pe a cărui firmă era scris cu litere de o jumătate, de metru « ROXY». Işi manifestară bucuroşi surpriza întîlnirii cu un bărbat cam de aceeaşi vîrstă, care bea liniştit un gin- fizz la o masă retrasă.

— Să fiu al naibii! striga Charles. Nu te-am mai văzut de un car de ani şi eram convins că Doamne-Doamne te-a condamnat deja la un milion de ani de Purgatoriu. Il mai ţii minte pe John, pe Johnny al nostru?

— Sigur, spuse cel de la masă, privindu-l cu atenţie pe Cool. Luaţi loc, băieţi. Mă bucur că ne-am reîntîlnit, John. Intre timp, am auzit numai lucruri bune despre tine.

Cei trei îşi continuară conversaţia, din care deduceai că fuseseră colegi la Yale şi jucaseră toţi trei în echipa de football a universităţii.

— Numai bietul Calo ar mai trebui să fie cu noi, suspină Charles. Il mai ţii minte, Dick? Era parcă mai în vîrstă decît noi cu doi ani italianul acela simpatic, care te făcea mereu să mori de rîs cu poantele lui . . .

— Sigur că mi-l amintesc ! Chiar zileleastea m-am gîndit la el. Bietul Carlo, să se căsătorească cu nenorocita aia şi. . . « Dick » clătină din cap.

— L-aţi mai văzut în ultima vreme ?

— Nu, de atunci nu l-am mai văzut nici măcar o dată. Am auzit doar că şi-a schimbat locuinţa şi că-i destul de greu să ajungi la el.Tu mai ştii ceva?

— Da, cîte ceva mai ştiu. Am un prieten care locuieşte în acelaşi cartier, un poliţist. Zice că prietenul nostru o duce destul de bine, nu s-a ramolit deloc şi nu ne-a uitat, în fiecare zi îmi spuneam: azi voi trece pe la prietenul meu, Calo. Dar mereu am amînat. Ştiţi cum e: casă, copii...la fel ca voi. Îmbătrînim, John. Mîine-poimîine chiar mergem la Doamne — Doamne, cum zice Sili.

« Bill » începu să rîdă.

— Mai avem pînă atunci, bătrîne ! Nu predăm noi cheile chiar asa de uşor ! Şi o ducem destul de bine. Din păcate, doar bietul Calo a nimerit cam prost. Şi nu trebuie să-l uităm aşa uşor. Dar, sincer vorbind, mă descurajează ideea de a da ochii cu ţaţa de nevastă-sa.

— Ce-ar fi să-l căutăm, băieţi? — propuse Dick, privindu-i pe cei doi. Aş putea aranja eu trebuşoara asta. Vorbesc cu prietenul meu, poliţistul, şi aflu o zi în care bulldog-ul de nevastă-sa nu-i acasă ! Deci nu vom fi deranjaţi de nimeni.

— Şi crezi că poţi aranja în aşa fel încît să discutăm pe îndelete? Nu are rost să mergem pentru cinci minute,spuse «John».

— Cred că da, răspunse M, făcîndu-i un semn lui Cool. Aflăm cînd o întinde scorpia la cumpărături sau la naiba să o ia — am auzit că-l păzeşte zi şi noapte ca pe un bebeluş, — şi ne ducem. Calo va înebuni de bucurie cînd va vedea că îl căutăm. Cred că ar fi şi cazul să îl ajutăm cu cîte ceva. Şi cînd spun asta, mă refer, în special, la mine. Mă simt jenat de contul meu la bancă, iar sărmanul Calo trăieşte de pe o zi pe alta, aşteptînd o minune. Zău, John, nu fac promisiuni deşarte, dar cred că aş fi în măsură să fac multe pentru el. Şi vreau neapărat să o fac.

— Atunci, cînd îi facem o vizită, Dick? Aranjezi tu treaba asta din timp ?

— Chiar şi mîine. Miercurea, după cîte ştiu eu, nevastă-sa nu-i acasă de dimineaţă, vreo cîteva ore. Ce ziceţi ? Eu îi telefonez astăzi prietenului meu pentru a-l preveni pe Calo că îl vom vizita. Ne va aştepta şi el acolo şi ne va arăta exact unde îl putem găsi.

Charles îl privi întrebător pe Cool.

— E-n regulă, spuse acesta. Rămîne deci pe mîine. Cu cît mai repede cu atît mai bine. Sper că va fi bucuros să ne vadă.

— Şi fă-i cîteva propuneri concrete, John.» Tu ai fost cel mai apropiat de el dintre noi trei. Dacă ele vor veni din partea ta, ş-ar putea să le ia altfel. Poţi să-i promiţi ajutor nelimitat, fără teamă, mă voi ţine de cuvînt. Vreau neapărat să-l ajut pe omul ăsta.

— Corect, deci aranjezi tu treaba. Deci mîine, la ce oră?

— La zece.

— O.K. Acum trebuie să plecăm. Aşteptăm un telefon de la

tine, să confirmi că s-a aranjat.

— Vedeţi să nu uitaţi, ca şi pînă acum. Incepusem să cred că sînteţi supăraţi pe mine şi nu mai vreţi să mă vedeţi.

— La revedere.

— La revedere, băieţi. Nici nu ştiţi ce bucurie mi-aţi făcut.

★

Inchisoarea din Rikers Island, New York, este socotită o închisoare severă în Statele Unite. Evadarea este aproape imposibilă iar personalul de pază este selecţionat dintre cei mai buni oameni. La secţia « specială », măsurile de siguranţă sînt dublate şi nici un caz de evadare nu se înregistrase din această secţie, secţie rezervată celor care au comis delicte foarte grave, sau celor cu evadări sau tentative de evadare la activ.

Cool fu condus la directorul închisorii, un omuleţ scund şi bondoc, care-şi ştergea mereu cu batista fruntea năpădită de stropi de sudoare. Il privi pe sub sprîncene pe Cool şi îi făcu semn cu bărbia să ia loc, pe un scaun aflat în faţa biroului.

— Deci dumneata eşti ?

— Adică, eu sînt, cine ?

— Mă rog, cel care . .. Uite ce este, să nu o mai lungim. Eu nu mă bag, nu ştiu nimic şi să mor dacă mă interesează. Dar ştii că la vorbitor va trebui să asiste un ...

— Nu va asista nimeni. Aşa trebuie.

Directorul îi privi implorator şi umerii părură moi, gata să-i cadă.

— Nu aşa ne-a fost vorba, şopti el.

— Nu ştiu cum a fost vorba. Ştiu doar ce am de făcut.

Directorul păru să ezite, aşteptînd o minune. Dintr-o dată, răcni:

— Nikers!

Un gardian îşi făcu apariţia.

— Vă rog să aşteptaţi cîteva clipe pe coridor. Sergentul vă conduce imediat.

Cool ieşi pe coridor şi îşi aprinse o ţigară. Peste două minute, Nikers ieşi.

— E-n regulă, urmaţi-mă.

Străbătură cîteva coridoare şi intrară într-o încăpere, pe care un perete din sticlă o secţiona în două, cu mese de ambele părţi, separate prin nişte despărţituri din lemn. De ambele părţi, pe fiecare masă, se afla un microfon.

— Deci ăsta-i vorbitorul « discret », mormăi Cool. Fir'ar al naibii!

— La numărul 3, îi spuse Nikers şi Cool se aşeză pe scaunul indicat.

După cîteva minute, îşi făcu apariţia un deţinut în vîrstă, căruia uniforma albastră îi dădea o înfăţişare ciudată, scoţîndu-i în evidenţă corpolenţa. Se aşeză pe scaunul corespunzător cabinei lui Cool şi îi zîmbi prin geamul din sticlă.

— Bucuros că te văd, don Calo. Sînt Arturo Castigliani. Mă mai ţii minte?

— Sigur.

Ii trase cu ochiul şi îi făcu semn spre microfoane, du- cîndu-şi degetul arătător la ureche.

— E-n regulă, spuse Cool. Cum o mai duci ?

— După cum vezi, nu prea bine. Dar nu mă pot plînge. Oamenii ăştia se poartă destul de frumos.

— Băiatul ce-ţi mai face ?

— Bine, don Arturo. Despre el este vorba ?

— Nu, despre un prieten de-al meu din Italia. Citeşti ziarele la închisoare, don Calo?

— Uneori.

— S-a întîmplat ceva în Italia, îi spuse Cool în italiană. Ceva care îmi dă multe bătăi de cap. Nişte ticăloşi au răpit un copil american, dintr-o familie importantă. Astăzi vei primi nişte ziare.

— Ticăloşi, don Arturo. Eu nu am făcut nicodată aşa ceva şi, totuşi, înfund puşcăria.

— Familia aceea trebuie ajutată, don Calo. Face orice.Tu ai prieteni buni la Roma.

Don Calo îl privea concentrat.

— Nu i-am mai văzut de mult timp, nu le-am mai vorbit. Poate că m-au uitat. Ochii care nu se văd, se uită. Mă mai ştiu doar prietenii de aici, din America.

— Don Calo, ţi-am spus, familia copilului este dispusă să facă

orice sacrificiu. Răpitorii l-au ascuns cine ştie pe unde. Undeva în Italia. Adresa ne trebuie. Doar adresa şi totul e-n ordine.

Calo Ambrossoli îşi frecă gînditor bărbia.

— Te aştept, mîine, don Arturo. Ştiu că am o obligaţie faţă de tine şi eu niciodată nu am lăsat neplătită vreo datorie. Ţin la onoarea mea şi nimeni nu va putea spune vreodată că don Calo este nerecunoscător cu prietenii lui, decît dacă-i un fiu de căţea, nemernic. Dar acum nu ştiu ce răspuns să îţi dau. Mîine. Pînă atunci mă voi gîndi la ceea ce mi-ai spus.

— Mîine, la aceeaşi oră, voi fi aici, don Calo. La revedere.

— La revedere, don Arturo.

Ajuns în faţa hotelului « Pierre », Cool îşi parcă automobilul şi întrebă la recepţie dacă domnul de la 420 se află în apartament. I se răspunse afirmativ şi el urcă. Charles şi M. îl aşteptau.

— Mîine, le spuse el, aşezîndu-se într-un fotoliu, în- tinzîndu-şi picioarele ...

— Cum a fost ?

— Nu-mi place directorul. Părea un pui de găină speriat.

— Vrea să fie amestecat cît mai puţin, spuse M., ridi- cîndu-se şi oferindu-i lui Cool un pahar. Am vorbit cu Roma. Avem cinci zile pentru a afla adresa, apoi va fi prea tîrziu.

— In cîte zile poţi aranja ca don Calo să o şteargă pentru cîteva zile de la zdup?

— Cum ? M. şi Charles îl priveau surprinşi. Crezi că-i neapărată nevoie?

— Se va întoarce. Dar mi-a dat de înţeles că cei din Cosa Nostra vor trebui să apeleze la Mafia, sau la Camorra, depinde unde-i tipul. Va trebui deci să-l scoţi pe Ambrossoli pentru cîteva zile.

— Cam greu. M. îl privi bănuitor. Chiar crezi că nu se poate altfel?

— Eu aşa cred. Oricum, pentru orice eventua litate vreau să mă asigur că eşti în stare de aşa ceva. M-am prins că directorul e omul nostru — sau mai bine zis, al vostru.

— Omul nostru vrei să spui, îl corectă M.

— Eu nu sînt băgat decît în afacerea asta. Deci nu al «nostru». Spune: poţi? Vreau să ştiu cît de departe pot să merg mîine.

— Deci scos din închisoare şi dus în Italia, gîndi M. cu voce tare. Şi ce garanţii avem că individul va accepta să se întoarcă?

— Nici una. Dar nu avem ce face. Şi dacă te interesează părerea mea, eu cred că se va întoarce.

— Iţi dai seama ce scandal va urma dacă iese prost ? Calo Ambrossoli nu-i un borfaş oarecare. Se va afla că noi l-am scos.

— Se va întoarce, sînt sigur.

Cool studia cu prefăcută atenţie băutura chihlimbarie din pahar.

— O.K. Se pare că nu avem de ales. Dacă este nevoie, în 24 de ore l-am urcat în avion. Dar afacerea asta trebuie să o punem la punct doar noi trei. Pe răspunderea noastră. Centrul nu ar aproba niciodată aşa ceva.

— E-n regulă, spuse Cool, ridicîndu-se. De acte mă ocup eu. Să nu uităm că Ambrossoli este prietenul meu, nu ?

Charles ieşi după el pe coridor.

— Eşti sigur că va ieşi bine ? Că nu riscăm prea mult ?

— Charlie, nu eu am venit cu ideea că trebuie să apelăm la ei. Dar dacă am făcut-o, trebuie să jucăm exact aşa cum ne cîntă ei. Altfel nu se poate. Spune-i amicului să stea liniştit. El doar să aranjeze cît mai bine afacerea în închisoare. Eu garantez că Ambrossoli se va întoarce.

— O.K. Cool. Mergem pe mîna ta. Ştiu că te-ai gîndit bine.

— Charlie, încrederea ta îmi dă fiori. Mîine îţi voi trimite flori de bucurie că m-ai băgat în rahatul ăsta. La revedere. Mîine ne vedem aici, la aceeaşi oră. Mă duc să văd ce fac cu actele, fotografiile şi celelalte.

*

— E-n regulă, don Calo. Ţi se va spune cum trebuie să faci. Să ai încredere în prietenii noştri. Ei ştiu să facă în aşa fel încît totul să iasă bine.

Observă că Ambrossoli îi face un semn şi îl privi cu atenţie. Mişcîndu-şi buzele, acesta îi dictă un număr de telefon.

— Ii voi telefona amicului nostru, spuse Cool, dar poţi să ai încredere.

— Ştii cum este cu încrederea, don Arturo. In ziua de azi poţi să ai tot felul de surprize. Cuvîntul nu mai este cuvînt. Şi vezi ce face amicul meu, don Tommaso Mnacusa, din Roma. Am auzit că acum este la închisoarea din San Vittoria. Sărmanul. . .

Don Calo clătină din cap.

— Spune-i din partea mea că sînt bine şi poate că ne vom revedea vreodată.

— Bine, don Calo. De restul se vor ocupa prietenii noştri. Cool se ridică şi ieşi. Directorul îl aştepta pe culoar.

— Ce naiba se întîmplă aici ? îl întrebă el nervos, privind în toate părţile.

— Ce vrei să spui ? Cool îl privi calm, aprinzîndu-şi o ţigară. Habar n-am despre ce vorbeşti.

Celălalt rămase cu gura căscată. Cool îl bătu amical pe umăr.

— Pari nervos. Cred că o vacanţă ţi-ar fi numai bună. Ce zici? Cîteva zilq, în Frisco, de exemplu, o căsuţă de motel liniştit, Golden Gate şi tot tacîmul. Doar să ai grijă să nu cazi de pe pod. S-ar putea să-ţi rupi gîtul şi-ar fi păcat. Adio, amice. Simt că nu o să ne mai vedem niciodată.

— Ce naiba vrei să spui cu asta ? — auzi el în urmă vocea directorului, dar nu se mai osteni să-i răspundă.

Cool se reîntîlni apoi cu cei doi la hotel şi le comunică rezultatul celei de-a doua convorbiri cu don Calo Ambrossoli.

— Cum îl scoţi din închisoare ?

— Il vor interna la infirmerie, la o secţie specială. Treaba e aranjată, cu condiţia ca totul să nu dureze mai mult de trei zile. Dacă după trei zile Ambrossoli nu se întoarce, totul va sări în aer şi nu ne va fi deloc moale. E clar ?„

— Clar. Am luat legătura cu « familia » lui, mi-a dat un număr de telefon « special». Mă voi întîlni astăzi cu fiul lui. Cred că lui Ambrossoli îi este frică, nu are prea multă încredere în noi. Vrea ca protecţia să-i fie asigurată şi de Cosa Nostra, îndeosebi pe tot timpul ieşirii din închisoare.

— Asta-i bună ! Mafia nu are încredere în protecţia noastră ...

— Ambrossoli are dreptate. Prea mulţi au predat cheile chiar cînd păreau mai în siguranţă decît într-un seif.

—Deci tu te ocupi de acte?

— Voi luaţi legătura cu cineva care vă poate intermedia o convorbire cu un anume Tommaso Mancusa din Roma, acum aflat la închisoarea din San Vittorio, se pare. Ambrossoli vrea să

apeleze la el pentru ajutor. Puneţi-l în temă şi aranjaţi o întîlnire pentru poimîine între cei doi.

— Bine, Cool. M. îi întinse mîna. Eu iau cursa de astăzi pentru Roma. Ne vedem în Italia. Rămîne Charles, dacă intervine ceva neprevăzut. Indiferent ce se întîmplă, luaţi legătura direct cu mine. Deci numai cu mine. Se pot număra pe degete cei care sînt la curent cu acţiunea asta în lume. Nu ar fi exclus să nimeriţi un deştept care să încurce borcanele şi să dea totul peste cap în ultimul moment.

In ziua aceea, Cool îşi reîmprospătă cîteva din vechile sale cunoştinţe. In primul rînd, un instructor sportiv de la un liceu din Brooklyn. Omul îl întîmpină cu suspiciune şi se lăsă convins greu. Recunoscu fotografia şi fu cît-pe ce să cadă de pe scaun.

— Eşti nebun, şopti el. Licheaua asta bătrînă e la zdup. De cînd ţi se cer paşapoarte la Rikers Island?

— De mîine. Dacă nu ai, zbori afară şi-i vai de capul tău.

— Cool, în ce mă bagi ?

— Ştiu în ce te bag dacă nu mă ajuţi. Dacă mai comentezi mult, mă pui pe gînduri. Ce, ai început să îmbătrîneşti ?

Celălalt se scărpină în cap.

— O.K., fir' ar să fie! spuse el. Dar să ştii că preţul e triplu ! Dacă iese prost, nu mai văd lumina soarelui cît trăiesc şi pentru mine nu se va agita nimeni să mă scoată din închisoare, cel mult să-mi facă de petrecanie acolo.

— Aşa mai vii de-acasă ! Banii-s ai tăi, îi vei avea în mînă cînd îmi vei preda marfa. Apucă-te de treabă, botează-l, mîine dis-de-dimineaţă. Am nevoie de acte. Auzi ?

— Aud. Le vei avea.

— Cum îi vei spune ? Am nevoie de nume pentu certificatul de naştere.

Celălalt se gîndi cîteva clipe.

— Mario. Mario Pardelli.

— E-n regulă.

Următoarea escală Cool o făcu la un anumit preot de la o biserică catolică din Manhattan.

— Un certificat de naştere pentru un anume Mario Pardelli, părinte, îi spuse Cool. Pentru prietenul nostru Mario Pardelli. Preotul a uitat să i-l dea cînd s-a născut.

Preotul îşi puse ochelarii şi notă cu atenţie numele şi data naşterii într-un carnet.

— Cum se numeau părinţii lui, fiule ?

— Nu ştiu, părinte. Cred că nici el nu mai prea bine. Se vor numi cum vrei tu.

— Şi cînd are prietenul nostru nevoie de certificat?

— Mîine dimineaţă, părinte, la prima oră. Iţi trimite atunci şi o mică donaţie pentru biserică.

Apoi Cool merse acasă şi îşi pregăti prînzul. După ce mîncă, formă un număr de telefon.

— Cu domnul Ambrossoli, ceru el cînd i se răspunse, dar aşteptă cîteva clipe.

— Ambrossoli ? Sînt Arturo Castigliani. Rămîne cum am vorbit. Mîine, pe Fifth Avenue. Dar nu mai mult de trei, e-n ordine? în nici un caz mai mult de trei. Şi oamenii să dea un semn, să vedem şi noi cine-s. Nici un contact cu don Calo pînă în avion. Aveţi grijă să nu fiţi urmăriţi. Nu aş vrea să iasă prost din cauza voastră.

— Nici o grijă, domnule Castigliani. Oamenii noştri îşi cunosc meseria.

— Sper.

— Pe mîine, domnule Castigliani. Şi Dumnezeu să ne ajute. Cool se gîndi la preotul din Manhattan şi zîmbi.

— Ne ajută. E şi el vîrît puţin în povestea asta. încă ceva, Ambrossoli. Sper că nu vei fi tu unul dintre cei trei ? !

— Nu, domnule Castigliani, deşi aş vrea foarte mult. Dar înţeleg că ar fi mai riscant.

— E-n regulă aşa.

— La revedere.

— La revedere.

Puse receptorul în furcă şi îşi aprinse o ţigară. Se auzi soneria de la intrare. Merse şi deschise şi o văzu în prag pe Jane, cu o pungă mare în braţe, din care ieşea gîtul unei sticle de şampanie. Ii făcu loc să intre.

— La mulţi ani, spuse Jane, intrînd în bucătărie. Şi foarte mulţumesc pentru telefonul de ieri.

— Mă ierţi, Jane. Am uitat.

— Sigur. Nici o problemă. Pun şampania la rece.

Cool merse la bar şi pregăti două băuturi. Se aşezară.

Ii privea chipul, chipul unei femei foarte frumoase, care începe să îmbătrînească. Incadrat de părul lung şi blond, despicat de o

cărare pe creştet.

— Imi pare rău, Jane.

— Ţi-am spus: nici o problemă.

— N-ar trebui să aştepţi ca un bătrîn încurcă-lume să-ţi telefoneze, un bătrîn care mîine nu va mai fi bun decît să-şi plimbe cîinele prin parc.

Jane rîse.

— Eşti mai tînăr decît mine, Arthur. Chiar dacă gurile rele pretind că astăzi împlineşti 50 de ani.

— Ce mai fac bătrînii ?

— Nu ştiu. Nu am mai vorbit cu ei de o lună. Ultima oară tata era în Cleveland, pentru fabrica aia nouă, iar mama undeva, în Europa, la vreo licitaţie. Fac exact ceea ce au făcut mereu, Arthur.

— Numai tu îţi pierzi vremea cu un copoi pus la naftalină, care a uitat pînă şi ziua în care s-a născut.

— Poate că tocmai de aceea îl iubesc.

Cool se ridică şi umplu iarăşi paharele.

— M-a căutat Charles, Jane, spuse el, cu spatele la ea. Avea ceva pentru mine.

Jane dădu din cap.

— Inţeleg că ai acceptat.

Cool se întoarse şi o privi în ochi.

— Aşa-i. Am acceptat.

— Deci, vorbe goale, nu? Ferma din California şi toate celelalte. Poveşti pentru o femeie proastă.

— Numai de data asta, Jane. Nu ştiu dacă înţelegi. Dar trebuie să le întorc eu spatele, înţelegi? Nu să fiu aruncat de ei la gunoi.

— Pentru ce, Arthur ? Pentru cine ?

— Pentru mine.

— Deci eu oricum nu contam.

— Nu, în privinţa asta nu. Lucrul ăsta mă priveşt numai şi numai pe mine.

— Şi acum ce va urma?

— Mîine dimineaţă voi părăsi New York-ul pentru cîteva zile. Apoi voi veni înapoi. Asta-i tot.

— Eşti sigur ?

— Absolut sigur.

— Bine, dacă tu ai nevoie de asta . . . Dar pînă mîine

dimineaţă eşti încă al meu. Hai să vedem ce-i cu şampania aia, copoi afurisit şi obraznic !

★

Cu actele pentru Ambrossoli în buzunar, Cool sosi dis-de-dimineaţă la oficiul pentru paşapoarte de pe Fifth Avenue. Simţea greutatea armei apăsîndu-i şoldul stîng dar ştia că nici cel mai versat sticlete nu ar fi observat-o sub sacoul special croit. Era foarte puţină lume şi doar paşii funcţionarilor tulburau liniştea.

Il văzu intrînd pe don Calo Ambrossoli. Purta o perucă şi ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari de soare. Era îmbrăcat într-un trenci obosit, gri şi un costum de aceeaşi culoare. îşi strînseră mîinile şi Cool îi dădu ziarul în care se aflau actele false. Ambrossoli le puse în buzunar, dar nu se îndreptă spre ghişeu, ci se aşeză pe unul din scaune, făcîndu-şi vînt cu ziarul îndoit. Peste cîteva minute, un bărbat înalt şi voinic, o matahală de italo-american cu fălcile albăstrii, intră în oficiu, schimbînd o privire cu Ambrossoli. « Probabil că ceilalţi doi au rămas afară », îşi spuse Cool, şi se îndreptă spre ghişeu. I se puse viza, apoi ieşi afară şi îşi aprinse o ţigară.

El îi observă primul şi simţi cum inima i se opreşte în piept. Erau cinci şi miroseau a poliţişti de la o milă. Toţi cinci erau înalţi, bine clădiţi şi purtau cîte un impermeabil
pe braţul drept. Vru să intre în oficiu, dar îşi dădu seama că mişcarea fusese observată şi de oamenii lui don Calo.
Unul dintre aceştia se precipită înăuntru, iar celălalt urcă la volanul automobilului.

Il văzu pe don Calo ieşind şi îndreptîndu-se spre automobil. Cool se deplasase şi acum era lîngă unul din cei cinci, care se prefăcea că priveşte cu atenţie picioarele lungi ale unei femei care trecea pe trotuar. In următoarea clipă îl lovi cu sete. Falca acestuia pocni sec şi, ridicîndu-şi braţele într-un gest dezarticulat, omul se prăbuşi la pămînt, lovindu-se de stîlpul

semaforului. Cool îi zări pe ceilalţi 4 repezindu-se spre el şi apucă să observe că don Calo urcă în maşina care demarează în viteză. Se lăsă imobilizat şi dezarmat fără să mai opună rezistenţă, împărţind doar cîteva înjurături tari. Nu îşi dădea seama ce anume mersese prost.

Peste o oră, şedea pe un scaun în faţa inspectorului şef Cranninghan, de la FBI, care îi studia cu atenţie actele.

— Eşti născut în Italia ?

— Da, la Padova.

— Te întreb pentru că ai o figură tare nostimă. Dar te rog să nu uiţi că am dreptul să tac şi să iau legătura cu avocatul meu. Reciteşte cărţulia albastră. Măcar sună tu la numărul pe care ţi l-am dat. Dacă nu o faci, vei regreta întreaga ta viaţă, destul de chinuită.

— Nu telefonez nimănui, rînji inspectorul. Şi fă bine şi stinge ţigara. Aici nu ai voie să fumezi. Avem informaţii că un infractor periculos încearcă să părăsească, clandestin,

New-York-ul. Ce zici de asta?

— Zic că actele mele sînt în regulă. Am permis de port-armă, perfect valabil. Sînteţi nişte fraieri. Probabil că pasărea v-a scăpat.

— Luaţi-l, urlă Canninghan, făcînd un semn spre unul din agenţii postaţi în spatele lui Cool şi acesta îl smuci de braţ.

Peste o jumătate de oră, telefoanele începură să sune. Inspectorul era uluit. Aşa ceva nu i se întîmplase în viaţa lui, dar după 20 de ani de activitate în FBI, puţine lucruri mai aveau darul să-l tulbure. Ii era însă frică şi voia să fie sigur că face bine ceea ce face.

Mai întîi telefonul sunase la un anumit hotel din Roma. Apoi într-un birou de pe Five Avenue, după care bărbatul care primise telefonul sună la rîndul său la un birou din clădirea FBI-ului, birou în care inspectorul şef Canninghan nu avusese fericirea să intre nici măcar cînd îl prinsese pe sadicul John Sanchez din Bronx. Apoi semnalul ajunse la un şef de departament, care era şeful direct al inspectoratului. De obicei, acesta i se adresa amical, cu « Harry ». Acum folosi un ton rece şi îi spuse «inspector Cranninghan». Acesta încercă să se apere cu disperare, îndrugă ceva despre o bandă foarte bine organizată şi despre un tip cu o armă de calibrul 45, care i-a atacat pe agenţi. Peste un sfert de oră era însă învins şi dădu ordin să-i fie adus

arestatul.

Cool îi studie amuzat trăsăturile răvăşite.

— Viaţă grea, inspectore. Cred că pe «şef » pot să-l las deoparte. Fac pariu că îţi vei sfîrşi zilele la poliţia de frontieră, aruncînd cu pălăria după cîini.

— Gura, mai găsi Cranninghan puterea să spună, dar fără prea multă convingere. Cară-te. Eşti liber.

Cool nu se clinti din loc.

— Ce mai vrei ?

— Arma. Pistolul meu. Doar nu vrei să-l păstrezi amintire de pensionare.

Ajuns afară, Cool îi telefonă lui Charles de la o cabină publică.

— Ce naiba-i asta, Charlie ?

— Canalele FBI. Ştiau că un important personaj din Cosa Nostra va încerca să părăsească New York-ul clandestin. Băieţii s-au lăsat pînă la urmă destul de uşor convinşi. Acum este în ordine, încearcă să-i explici prietenului nostru că a fost un accident care nu se va repeta.

— Sper să reuşesc! Şi, totuşi, cine a vorbit ?

— Vom încerca să aflăm.

Inchise, apoi formă numărul dat de don Calo. Ii răspunse o voce de femeie.

— Cu domnul Ambrossoli, vă rog, spuse el în italiană.

— Domnul Ambrossoli lipseşte săptămînă aceasta, i se răspunse. Doriţi să lăsaţi un mesaj ?

— Ascultă, sînt Arturo Castigliani. Trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Ambrossoli. Transmite-i că a fost o greşeală. Totul e O.K., dar trebuie să plecăm astăzi. Totul este în ordine. Mai are timp să ajungă la oficiu, apoi la aeroport. Repede! îl aştept la aeroport.

— V-am spus că . . .

— Tu ascultă ce spun eu! strigă Cool, enervat. Spune-i să nu uite ce-mi datorează ! Nu a fost vina noastră pentru cele întîmplate. Spune-i că îl aştept, înţelegi?

— Da, domnule.

— La revedere.

Intră într-un bar şi ceru un schoth, pe care-l dădu furios pe gît. Dacă Ambrossoli se speriase prea tare, totul era pierdut. Sau dacă el sau altcineva juca strîmb. Poate că Mafia pusese la cale informarea FBI-ului pentru a avea pretextul să dispară.

Deşi era încă devreme, chemă un taxi şi porni spre aeroportul «Kennedy». Aşteptă cîteva ore, nervos, privindu-şi mereu ceasul, iritat de anunţurile transmise de voci impersonale prin difuzoare. Cînd îl zări pe don Calo,încadrat de garda personală, simţi că aruncă din spate o greutate de cîteva tone. Răsuflă adînc. Ii făcu semn cu mîna şi se îndreptă spre el.

— Sînt bucuros că te văd, don Calo.

— Don Mario, zîmbi acesta. Să nu uiţi cumva, don Arturo. Don Mario Pardelli.

— Da, voi avea grijă să nu uit nimic . . .

— Şi sper că nu se va mai repeta...

— Nici o problemă.

Peste o oră, cursa «Alitalia» părăsea aeroportul, îndreptîndu-se spre Roma.

CAPITOLUL 5

ONORABILA SOCIETATE

(Roma, august, 198 ...)

Don Calo Ambrossoli se născuse în Sicilia, într-o familie săracă, cu 11 copii. Pe cînd avea cinci ani, taică-său plecase la Milano, să caute de lucru şi de atunci nimeni nu mai auzise nimic despre el. Calo fusese nevoit să muncească de la 10 ani, după ce la şcoala din sat învăţase doar să-şi scrie numele. Muncea cu ziua la plantaţiile de portocali.

Pe atunci, în Sicilia, încă nu se pomenea în mod deschis de « Mafia ». Cuvîntul era şoptit cu teamă, iar cînd «lupara » mai făcea o victimă, nimeni nu vedea sau nu auzea nimic, chiar dacă omorul se petrecea ziua-n amiaza mare.

Intr-o vară, la puţin timp după ce împlinise 12 ani, Calo se angajase pe plantaţia unui anume don Leone la strînsul măslinelor. Aici, într-una din zile, proprietarul fu vizitat de doi

bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre, la vederea cărora acesta se făcuse palid. Calo îl auzi vociferînd şi amenințînd. Cei doi plecară şi a doua zi, cînd oamenii veniră la lucru, găsiră întreaga plantaţie devastată peste noapte de parcă fusese un uragan. Aproape toţi măslinii erau doborîţi la pămînt, iar paznicul avea cinci lovituri de cuţit în piept. Ceilalţi angajaţi plecară în grabă de pe plantaţie şoptind cuvîntul «Mafia». Proprietarul îşi smulgea părul din cap şi blestema. Doar Calo rămase şi cînd veniră carabinierii le relată despre vizita celor doi şi-i descrise, fiindu-i martor patronului.

Seara, pe cînd se întorcea acasă, fu oprit de un bărbat îmbrăcat în haine de orăşean.

— Cum te cheamă, băiete ?

— Calo Ambrossoli, răspunse el. Dar pe tine? Nu eşti de pe aici.

Omul rîse.

— Eşti curajos. Nu ţi-e teamă de mine?

— Nu.

— Bine. Treci mîine pe la circiuma lui don Pippo. Ştii unde e, nu-i asa?

— Da.

— Spune-ţi numele şi şopteşte-i că don Pippo te-a chemat să stea de vorbă cu tine. E o mare onoare. Pune nişte haine mai bune pe tine şi spală-te. Uite, ia asta !

Şi bărbatul îi întinse o bancnotă, la vederea căreia Calo făcuse ochii mari.

A doua zi, don Pippo, un bătrîn cu mustaţa stufoasă, îl conduse în grădina lui, unde, la umbră, stătură de vorbă. Se pare că răspunsurile îl mulţumiră, căci Calo primi încă o bancnotă. Bătrînul îl cercetase amănunţit, întrebîndu-l despre familie, prieteni, şcoală şi cam ce-ar vrea să facă în viaţă. îi promise să-i găsească de lucru.

Calo deveni «picciottu», la vîrstă la care alţi copii se jucau încă pe maidane. Era înalt şi voinic şi părea cel puţin cu patru ani mai vîrstnic. învăţă să mînuiască «lupara ». Era o perioadă grea pentru Mafia, pe care liderul fascist Mussolini o hărţuia fără încetare. La un moment dat, Mussolini făcuse o vizită într-un sat din Sicilia, însoţit, ca de obicei, de o gardă numeroasă de « cămăşi negre ». Fusese întîmpinat de primar, care era şi şeful « familiei» locale. Văzîndu-i « gorilele » « naşul » îl asigură, pe cel

mai serios ton, că nu are de ce să se teamă, deoarece el a anunţat în sat că «Mussolini este prietenul meu». Aşa ceva era prea mult pentru dictator, obsedat mereu de comploturi şi intrigi. Ordonă ca Mafia să fie stîrpită în cel mai scurt timp.

La sfîrşitul războiului, Calo Ambrossoli devenise deja « don Calo » şi era mîna dreaptă a lui don Pippo, acum un octogenar aproape orb, care nu-şi mai părăsea scaunaul din nuiele împletite, dormitînd la soare.

Se ridicase o nouă familie, cea a fraţilor Sacco. Don Calo îşi dădu seama că tabăra sa e sortită pieirii şi într-o seară îi anunţă pe cei din clanul Sacco că ar vrea să-i întîl- nească într-un loc secret. Căzură la învoială şi a doua zi, în zori, don Calo îi descărca 2 focuri de revolver în piept lui don Pippo, închizîndu-i apoi, pios, ochii. Afacerea îi fusese răsplătită cum se cuvine, dar viaţa îi era în primejdie. Aşa ceva nu se iartă. Rudele lui don Pippo puseră preţ pe capul său şi între cele două « familii» începu un război nimicitor. Don Calo plecă la Milano, sperînd să-şi piardă urma.

Intr-o zi, şedea pe o terasă, însoţit de o tînără de companie şi de un prieten, Steffano, cînd dintr-un automobil « Ford» se deschise focul asupra lor. Insoţitorii lui fură ucişi pe loc, don Calo alegîndu-se doar cu spaima şi cu nişte complicaţii neplăcute la poliţie. Dar pricepu avertismentul şi peste două zile îşi făcu bagajele. Direcţia: New York. Acolo Cosa Nostra începuse să prospere, întrecîndu-şi sora mai mare din Sicilia.

Deveni treptat un « capomafia » bonom, cu lanţ de aur peste abdomen şi maniere ireproşabile, în stil italian. Fiul său studiase la un gimnaziu particular, apoi la Princeton, don Calo căutînd să nu-1 amestece în treburile « familiei ». In lumea Cosei Nostra se impusese greu. In anii’ 60, « familia » îi fusese aproape decimată de un război cu « familia »lui don Francesco Geraci, un « boss » din Brooklyn,care dirija pe atunci reţeaua jocurilor de noroc din New York, un « boss » care-şi începuse ucenicia la Chicago, în epoca lui Alphonso Capone. Fugise atunci pentru cîteva luni în Sicilia, păzit zi şi noapte. Reuşise apoi să încheie un pact cu o altă « familie », cea a lui Franco Vilalba şi să convingă « Cupola » — instanţa supremă a Mafiei celor două lumi — să renunţe la don Francesco Geracci. în mai puţin de două luni, « familia » lui Geraci era exterminată, acesta pierzîndu-şi cei mai buni oameni, printre care şi pe cei doi fii ai

săi, Geraci ceru « Cupolei » un armistiţiu şi acceptă « sărutul împăcării ». Dar făcu greşeala să nu-şi respecte cuvîntul dat în faţa instanţei supreme. Pentru a doua oară în viaţă, don Calo văzu moartea cu ochii. Tocmai ieşise dintr-un hotel, unde avusese o întîl- nire de afaceri, cînd doi bărbaţi traseră asupra lui mai multe focuri de armă, de la fereastra unui imobil aflat vis-â vis. Don Calo încasă două gloanţe în piept şi scăpă ca prin minune de la moarte. Cei doi reuşiră să scape de urmărirea poliţiei. Dar nu şi de cea a Cosei Nostra, al cărei braţ îi ajunse la Detroit. Torturaţi, ei recunscură că au fost angajaţi de Francesco Geraci. Peste cinci zile, cadavrul acestuia era descoperit în portbagajul unei maşini parcate pe o stradă lăturalnică. Fusese sugrumat cu un cablu subţire, iar în fiecare pumn avea cîte o monedă măruntă. Era semn că a fost executat pentru trădare. De atunci, micul imperiu al lui don Calo nu mai suferise cutremure serioase. Nici măcar arestarea sa, pentru trafic de stupefiante nu reuşise să-i scadă autoritatea.

Cursa «Alitalia » ateriză pe aeroportul Fiumicino. Pe scara avionului, Ambrossoli zîmbi cerului albastru al Italiei.

— Deşi sînt plecat de atîţia ani, don Arturo, tot Italia rămîne ţara mea. Făcu un gest larg cu mîna. Oamenii,cerul, aerul, totul este altfel decît acolo, în America. Sper să mor aici, don Arturo, cînd mi-o sosi vremea.

Trecînd prin controlul vamal, Cool îl zări pe M., aştep- tîndu-i. In faţa aeroportului se iscă o dispută. Don Calo voia ca protecţia să-i fie asigurată de « oamenii de onoare » şi să locuiască într-un apartament propriu, pe care îl avea închiriat la un hotel.

La faţa locului se aflau trei echipaje. Unul era cel al SISMI, condus de Giacomo şi Marcello. Urma cel al staţiei din Roma, la care se alipi şi Cool, privindu-i atent pe cei din poliţia secretă italiană. Don Calo mai fusese aşteptat şi de două Mercedesuri de culoare neagră, din care coborîseră cîteva « gorile », Don Calo începu să rîdă.

— In viaţa mea nu m-am simţit atît de onorat, îi spuse el lui Cool. Toată lumea vrea să mă păzească pentru a nu mi se întîmpla ceva. Se pare că sînt un om foarte important, nu-i aşa, don Arturo?

Marcello privea scîrbit toată scena.

— Imi vine să intru în pămînt, îi şopti el lui Giacomo. Cine dracu mai e şi maimuţoiul ăsta bătrîn ? Uite-te la el! Parcă-i un

gangster din filmele proaste din anii ’30 !

— Rabdă, îi răspunse resemnat Giacomo. Nu avem de ales. Cine e, cine nu e, avem, se pare, nevoie de el.

In cele din urmă căzură de acord ca don Calo să fie transportat la o vilă de pe Via Olivussa, proprietate a misiunii americane din Roma. I se permise însă să-şi păstreze propria sa gardă de corp, dar şi cea asigurată de americani, a cărei conducere fu preluată de Cool. Mafioţii italieni şi agenţii americani se priveau pe sub sprîncene, cu duşmănie nedisimulată, ambele tabere urmărindu-i cu suspiciune pe poliţiştii italieni.

Ajunseră fără incidente la vila cu două etaje, ultra- luxoasă, şi stabiliră apartamentele pentru fiecare grupă. Ordinele în italiană se amestecau cu frazele rostite în engleză. Giacomo îl strînse de cot pe Marcello, care făcea feţe-feţe.

Apoi M. îi chemă pe Cool şi pe Marcello într-o cameră de la parter şi închise uşa.

— Faceţi cunoştinţă. Dacă vreţi, prefer să discutăm în engleză.

Cei doi îşi dădură mîna. Cool zîmbi.

— Nici mie nu-mi place povestea asta, Marcello. Dar trebuie să jucăm aşa cum ne cîntă ei. Ce aţi aranjat cu omul vostru?

— Cu Tommaso Mancusa? E în regulă. Se află la închisoarea din San Vittorio şi îi doresc să mai stea acolo încă o mie de ani. In cazul în care vor să se întîlnească, am aranjat o întîlnire fără riscuri.

— Puteţi să îl scoateţi din închisoare ?

— Da. Nu-i uşor, dar s-a acceptat şi asta. Carabinierii au răscolit jumătate din Italia, dar nu au reuşit să afle unde este ascuns generalul vostru. Nici un membru al « Frontului Roşu» capturat de noi nu a oferit vreo informaţie. Toţi pretind că operaţiunea a fost executată de o fracţiune din afară şi ei nu sînt la curent cu adresa. Am aflat doar că a fost mutat din locul în care se afla iniţial. Atît.

Uşa se deschise şi Giacomo intră în încăpere.

— Ce face Ambrossoli? întrebă el.

— Doarme, răspunse Giacomo. A dat ordin să nu fie deranjat pînă mîine dimineaţă. Il privi jenat pe Marcello. Din momentul acesta, eu am primit ordin să mă retrag.

Marcello îl conduse în faţa vilei.

— Ai grijă, îi spuse Giacomo. Dacă ceva iese aiurea, cere imediat rezidenţă americană. Nu uita că ăsta-i jocul lor, nu al nostru. Ei îşi iau omul şi pleacă. Noi rămînem să tragem ponoasele.

— Deci am rămas singur.

— Da. I-am spus lui D'Amico că am dat de un fir şi că s-ar putea ca în două zile să avem adresa. Dar este bine ca informaţia să nu ajungă de la noi. Cred că cel mai bine ar fi un telefon anonim dat direct lui D'Amico. Vor bănui că vine din partea unui terorist « pocăit», speriat că generalul urmează să fie lichidat.

— Şi cine se va ocupa de scoaterea lui Mancusa din San Vittorio?

— Nu mi s-a spus. Un anumit procuror, asta-i tot ce ştiu. Vor cere — cred eu — un interogatoriu. Sub pretextul acestuia. Mancusa va fi adus la Palatul de Justiţie. Acolo va avea loc întîlnirea. Toate astea le-am aflat « neoficial ». Nu cred că vor merge pînă acolo încît să-i permită o evadare.

— Bun, spuse Marcello. Deci eu rămîn aici. Oricum, ţinem legătura, nu?

— Ai grijă; nimic de discutat cu D'Amico. Aşa este ordinul. Carabinierii rămîn deoparte deocamdată.

— E-n regulă. La revedere.

— Ciao, Marcello. Şi fii prudent. Ţi-am spus: nu uita că este jocul lor. Ei îşi pot permite să rişte oricît de mult.

★

A doua zi, dimineaţă, don Calo Ambrossoli, după ce comandă un copios mic-dejun, se pregăti să dea cîteva telefoane. Dar refuză să le folosească pe cele ale vilei în care locuia, ii era teamă că telefoanele erau interceptate, chiar dacă primi asigurări că nimeni nu-i va asculta convorbirile. In cele din urmă, i se permise să iasă afară, pînă la o cabină telefonică din apropiere. Marcello rămase în vilă, Don Calo era însoţit doar de

Cool. Intră în cabina telefonică, după ce se asigură că nici o dubă suspectă, cu geamurile vopsite, nu staţionează priit apropiere. Cool rămase la cîţiva metri depărtare, fumînd nervos, cu ochii la pîndă. Il vedea pe cel din cabină formînd mereu numere de telefon, unele probabil la întîmplare, pentru derutarea eventualilor observatori.

Ieşi apoi din cabină, îşi şterse fruntea de sudoare cu batista albă şi îi făcu semn lui Cool că totul este O.K. Intrară înapoi în vilă şi merseră în apartamentul în care se aflau M. şi Marcello. Don Calo se aşeză într-un fotoliu.

— Am aflat ceva, dar nu tot, spuse el simplu.

— Spune mai repede, mîrîi Marcello. Nu ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

— Ba chiar de-a v-aţi ascunselea, rîse Ambrossoli. Fiindcă generalul Clover a fost mutat acum două zile din locul în care se afla.

— Şi unde s-a aflat pînă acum ? întrebă Marcello repede.

— Asta nu ştiu, spune don Calo. Mi s-a spus că află adresa la care se găseşte în prezent generalul.

— Ne interesează tot ce ţine de activitatea « Frontului Roşu », spuse Marcello. Fiindcă voi plecaţi, dar noi rămînem în Italia. Ne interesează toate bazele pe care le au aici.

Ambrossoli îl privi pe Cool, ridicînd neputincios din umeri.

— Spune concret ce ai aflat, îi ceru acesta.

Marcello dădu din mînă.

— Aduceţi o hartă, ceru don Calo.

După ce harta îi fu adusă, indică un perimetru cu degetul.

— Aici. Aici se află pasărea voastră rară. In triunghiul format de oraşele Verona, Padova şi Bologna.

— Unde anume ? întreabă M.

— Incă nu se ştie exact. Dar pînă mîine, la prînz, se va afla. Adresa exactă îmi va fi comunicată doar mie personal, de către don Tommaso Mancusa, ai cărui oameni se ocupă de fapt de asta. Don Tommaso se află în închisoare. Aranjaţi o întîlnire pentru mîine seară, la orele 20, unde credeţi voi. Şi nu răspund eu dacă don Tommaso nu va vrea să comunice adresa. Asta este treaba voastră, cum vă veţi înţelege cu el. Poate că are nişte condiţii de pus, spuse el, privind spre Marcello.

— E-n regulă. M. se ridică în picioare. Deci garantezi că pînă mîine la orele 20, vom avea adresa la care se află generalul.

Adresa exactă. Pot să comunic asta, nu?

— Da. Pot garanta că mîine la orele 20, don Tommaso va fi în posesia adresei.

— O.K.

— Şi cum rămîne cu cererea mea ?

— Iţi vom permite să ieşi. Dar la cel mai mic semnal de alarmă, Cool, care te va însoţi, va avea ordin să te împuşte imediat, fără avertisment. Aşa că nu este cazul să încerci nimic.

Ambrossoli pufni dispreţuitor.

— Dacă aş vrea să evadez, aici, la Roma, nimeni nu ar putea să mă opresacă, aşa să ştiţi! Aici sînt acasă. Dar sînt om de onoare şi-mi respect cuvîntul dat. Nu vă fie teamă, don Arturo, prietenul meu, nu va trebui să împuşte pe nimeni. Pe mine, cel puţin, nici o grijă !

Uşa se deschise şi un bărbat din gardă intră.

— Domnul Rogoni este chemat la telefon, spuse el.

Marcello merse la telefon.

— Alo?

— Marcello ? Era vocea lui Giacomo. Hai cît poţi de repede spre mine. Te aştept în faţa scărilor. D'Amico a făcut o ispravă pe cinste. Nu spune nimic celorlalţi. Te aştept.

Marcello puse receptorul în furcă.

— Voi lipsi o jumătate de oră, îi spuse el în trecere lui Cool. Ne vedem la prînz. La revedere.

Giacomo îl aşteapta în faţa clădirii SISMI unde îşi aveau biroul. Ii făcu semn să rămînă la volan şi urcă alături de el.

— Spune, zise Marcello.

— Nu o să-ţi vină să crezi, spuse Giacomo, trăgîndu-i cu ochiul. D'Amico a găsit-o pe fată.

— Care fată ?

— Cea de la hotel. Cuplul care l-a răpit. Are acte false. Se pare că este italiancă, dar are un paşaport de Spania. E la Palatul de Justiţie, D'Amico a convocat o conferinţă de presă astăzi. Vrea să-i ia primul interogatoriu înainte.

Paola şedea pe un scaun, în faţa biroului auster, pe care se aflau împrăştiate creioane şi coli de hîrtie. Un pahar de carton în care fusese cafea căzuse pe covor, iar scrumiera din faţa ei era plină de chiştoace de ţigări. Fata fuma fără încetare. Trăsăturile îi împietriseră într-o mască rece şi dură, care o urîţea. Il privi rece pe Marcello, în momentul în care acesta se apropie de ea.

— Da, spuse el, portretul-robot a fost excelent. D'Amico flutură cîteva file de hîrtie, acoperite cu un scris mărunt.

— Numai tîmpenii, tună el. Minte de îngheaţă apele. Marcello şi Giacomo îşi traseră cîte un scaun şi se aşezară în faţa fetei.

— Cum te numeşti ? începu Marcello.

— Rita Crimmi. Şi sînt cetăţean spaniol.

— Unde ai învăţat limba italiană?

— Mama era italiancă din Roma.

— Unde locuieşti în Spania ?

Fata indică adresa de pe paşaport.

— Adresa este falsă, am verificat, spuse D'Amico.

— Este o greşeală, spuse fata. O greşeală stupidă.

— Nu este nici o greşeală, spuse Marcello. Dînsul este colonelul D'Amico. Ai auzit de el?

— Nu. Mă aflu în Italia în excursie şi nu mă interesează sticleţii. Absolut deloc.

Marcello îşi aprinse o ţigară.

— Unde-i generalul, Rita ? întrebă el domol.

Fata reacţionă normal.

— Care general ? Ce tot vorbiţi ?

— Generalul american. Cel pe care voi l-aţi răpit. Am găsit amprentele tale la hotel. Asta nu poţi să negi. Sînt ale tale.

— Porcării de-ale poliţiei, spuse fata, cu ură. Toţi ştiu ce faceţi cînd vreţi să băgaţi pe cineva la apă.

— Cine este cel cu care ai stat la hotel ? — preluă Giacomo interogatoriul.

Marcello îl trase pe D'Amico de-o parte.

— Cum aţi înhăţat-o ? întrebă el.

— Pur şi simplu din întîmplare. Fata închiriase o locuinţă pe via Caggio. Un locatar ne-a semnalat asemănarea ei cu portretul robot publicat în ziare. Nu s-a împotrivit arestării, a susţinut de la început că este o eroare. Se ţine tare. Dacă nu ar fi fost amprentele, care demonstrează fără dubii că este persoana căutată, chiar m-aş fi îndoit de vinovăţia ei.

— Ceva indicii ?

— Nimic. Nu era înarmată, nu avea nimic compromiţător la ea. Nici o agendă de telefoane, nimic. Nişte bagaje obişnuite, de astă dată de provenienţă străină. Nimic cumpărat din Italia. Oricum, cei din personalul hotelului din V. o vor identifica sigur.

Se întoarseră spre fată, care îşi aprindea o nouă ţigară,

privindu-l cu scîrbă pe Giacomo.

— In cîteva zile, veţi fi prinşi toţi, spuse Marcello. Da asta poţi să fii sigură ! Sîntem pe urmele voastre. Vezi că şi tu ai fost arestată. Ai şansa să îţi uşurezi situaţia. Eşti tînără. Pentru aşa ceva, iei cel puţin zece ani. Iţi dai seama? Cei mai frumoşi ani din viaţa ta îi vei petrece la închisoare.

— Nu sînt vinovată de nimic, spuse fata. De ce aş fi condamnatăla zece ani de închisoare ?!

— Ştii bine că nu-i aşa, continuă Marcello, calm. Dacă vei colabora, îţi promitem că vei scăpa cu o pedeapsă foarte uşoară. Iţi vei reface viaţa. Dacă îţi este frică de « tovarăşii» tăi, îţi vom acorda protecţie, în aşa fel încît nimeni nu va reuşi să-ţi facă vreun rău. Eşti foarte tînără şi se va ţine cont de asta. Poate că ai fost atrasă, printre ei, fără voia ta. La vîrstă asta, toţi putem cădea într-o capcană sau alta. Dar crede-mă că-i o prostie să persişti în greşeală! De astă dată aţi mers prea departe. Aţi ridicat împotriva voastră toată poliţia din lume. Nu mai aveţi nici o şansă.Aţi pierdut.

Fata fuma fără să scoată o vorbă.

— Spune, continuă Marcello. Unde se află generalul Clover? Spune doar adresa. Iţi promitem că vom avea grijă ca nici prietenul tău să nu fie ucis. Altminteri, s-ar putea întîmpla şi aşa ceva. Gîndeşte-te şi la asta. Hai, spune, unde se află generalul?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Paola suflă fumul în faţa lui Marcello. Habar nu am. Şi m-am săturat de întrebările voastre stupide. Nu aveţi decît să omorîţi pe cine vreţi, deşi nu cred că sînteţi în stare să luptaţi cu un adevărat bărbat. Vă credeţi grozavi terorizînd o biată fată.

D’Amico se făcuse stacojiu.

— Vedem noi, strigă el şi bătu cu pumnul în birou. Personalul hotelului din V. te va identifica. Avem răbdare să vedem dacă vei fi şi tu în stare să torni minciunile la nesfîrşit.

Giacomo se ridică şi se îndreptă împreună cu Marcella spre ieşire. Ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte de ceva,acesta din urmă se întoarse şi se apropie de harta pe care sclipeau beculeţe electrice, indicînd zonele controlate.

Privi spre fată.

— Aproape că ştim unde se află generalul, spuse el rar. Este undeva, pe aici şi indică cu degetul perimetrul arătat de Ambrossoli. Pentru prima oară, fata tresări.

D’Amico observă imediat.

— Mai ai o şansă, spuse el. Vorbeşte!

Dar fata îşi revenise. Nu făcu altveca decît să le arunce o privire dispreţuitoare.

— Cum vrei, spuse Marcello. Fiecare face ce vrea cu viaţa lui.

Ieşiră, împreună cu D’Amico. Un carabinier intră pentru a o supraveghea pe fată.

— De ce ai indicat perimetrul acela ? — întrebă D’Amico.Ai vreo informaţie?

Marcello se uită în altă parte.

— A fost un bluff, spuse el în silă. Dar s-ar putea să fi avut noroc şi să fi nimerit. M-am gîndit doar că Padova şi Bologna sînt centre importante ale « Frontului Roşu ».Asta-i tot.

— Sper că voi scoate ceva de la ea, spuse D’Amico.Deocamdată se ţine tare. Dar peste cîteva ore va începe să cedeze.

— La ce oră ai conferinţa de presă?—întrebă Giaccmo.

— Peste trei ore. D’Amico oftă şi îşi privi ceasul.La orele 14, aici jos.

— Nu aş vrea să fiu în pielea ta, spuse Marcello, bătîndu-l pe umăr.

— Mă descurc eu, spuse D’Amico, plictisit.

— La revedere. Ceva veşti despre Cascioferrro ?

— Nimic, deocamdată. Parcă a intrat şi el în pămînt.

Cei doi urcară în automobil.

— Deci astă seară, spuse Giacomo. Se apropie de sfîrşit.

— Da. îmi pare rău că trebuie să-l mint pe D’Amico. Este cel mai curat poliţist din toată cloaca asta de Italie.

— Nu aveţi încă adresa ?

— Nu. Nu încă. Dar Ambrossoli a promis că o vom avea mîine seară, la orele 20, după întîlnirea cu Tommaso Mancusa. Şi sînt sigur că aşa va fi. Dar este un tîrg murdar şi am impresia că este mai murdar decît ni se spune. Şi tot D’Amico şi oamenii săi îşi vor risca pielea în operaţiunea propriu-zisă.

— Căştile de piele?

— Dar, sînt alţii mai buni ?

— După cîte ştiu, nu. Nu am fost niciodată în cazarma lor şi D’Amico nu a permis nici odată vreun amestec al SISMI în afacerile lui. Ştiu însă totul în amănunţime, despre organizarea raidului de anul trecut, la Milano. Au fost grozavi.

— Mai avem o şansă, spuse Marcello. Te las aici? Bine, mai avem o şansă, spunem... Ca D'Amico să afle adresa pînă mîine la prînz. Poate că fata va vorbi pînă la urmă.

★

A doua zi, la prînz, începură pregătirile pentru întîl- nirea lui Ambrossoli cu Tommaso Mancusa. Urmau să se deplaseze toate cele trei echipaje, cel al SISMI, cel al staţiei americane şi cel al « Onorabilei Societăţi ». Marcello şedea ca pe ghimpi. Ceilalţi nu aflaseră nimic despre capturarea fetei şi, evident, presa nu fusese pusă la curent, pentru a nu provoca o precipitare a evenimentelor în tabăra teroriştilor. Era sigur că, oricum, teroriştii vor afla despre capturarea fetei şi vor lua rapid măsuri de schimbare a adresei, sau chiar îl vor ucide pe general. Acţiunea devenea şi mai periculoasă. Mai aveau doar cîteva ore la dispoziţie.

Timpul se scurgea alene în vila misiunii americane. Ambrossoli plecase în dormitor să tragă un pui de somn, părînd foarte calm, pe cînd americanii erau nervoşi şi fumau ţigară de la ţigară. Nimeni nu mai vorbea şi se lăsase o tăcere apăsătoare. Pe la orele 15, Marcello îl invită pe Cool la o cafenea din apropiere, pentru a mai dezamorsa atmosfera. Dar acesta refuză: nu se desprindea de don Calo. Adîncit într-un fotoliu, îşi demontase arma veche şi o curăţa cu atenţie, ungînd-o cu ulei şi încercîndu-i resortul.

M. îşi preivea ceasul, bătînd cu degetele în lemnul mesei.

— Situaţia începe să devină de nesuportat, îi mărturisi Marcello lui Cool. Poliţiile din cele două lumi îl păzesc pe un ucigaş bătrîn, repezindu-se să-i facă toate mendrele. Noroc că este prea bătrîn pentru femei!

Cool îi zîmbi în timp ce punea în toc revolverul greu.

— Nici pentru noi nu-i mai bine, amice. Eu am fost aruncat afară pentru că l-am împuşcat pe un ticălos care- mi ucisese un prieten. Pe tip l-au îngropat în sicriu de argint masiv şi la

înmormîntare s-au adus flori în valoare de 50.000 de dolari. Asta în timp ce eu eram amenințat cu închisoarea. Prietenul meu se numea Sam, Sammuel Gordon, şi era unul dintre cei mai deştepţi copoi pe care i-a avut Uncle Sam vreodată. A fost împuşcat în spate, pe un stadion, în timp ce asista la un meci de basse-ball. Cu luneta. Ştiam cine ordonase asasinatul, ştiam şi de ce, toţi ştiau la fel de bine ca mine. Numai că ei mai ştiau ceva în plus. M-au aruncat la gunoi ca pe o cîrpă. Acum, iată-mă aici. Şi ştii de ce? Pentru că nu suport să stau pe tuşă cînd aud că se întîmplă vreo chestie de felul ăsta. Sînt copoi de 25 de ani şi m-am obişnuit aşa. Chiar şi acum, cînd poliţaiul a devenit un fel de funcţionar şi de treburile astea încep să se ocupe tinerei licenţiaţi la Harvard, care ar leşina dacă ar vedea vreo armă aţintită asupra lor. Pe vremea mea — cum se spune — noi nu aveam decît mintea şi-un tun de calibru 45 în buzunar. Şi flerul de copoi. Ei au computere şi alte chestii. Mă rog. Dar mie mi se pare că tîrgurile devin din ce în ce mai murdare. Ca şi cel de acum.

— Dar generalul este al vostru. Nu al nostru.

— Italia nu se compară cu SUA, Marcello. Noi nu ne putem permite un scandal ca acela pe care l-aţi avut voi după ce teroriştii l-au ucis pe Aldo Moro. La noi există Cosa Nostra, dar nu există terorişti. Nu putem admite. Sistemul nostru trebuie să pară cetăţeanului de rînd invulnerabil. Cetăţeanul mediu american poate să priceapă că un psihopat şi-a violat fiica în vîrstă de cinci ani, că bande de tineri — de preferinţă negri — jefuiesc şi asasinează, că nu ştiu ce «naş » face afaceri de milioane de dolari. Dar nu suportă fanatismul politic. Asta l-ar nelinişti prea mult, căci este educat în aşa fel încît să aibă încredere în lege şi autorităţi. La noi, asasinarea unui judecător sau a unui poliţist oarecare provoacă un mare scandal şi cel ucis devine repede « erou căzut în lupta pentru lege». Un preşedinte asasinat de o grupare politică ostilă ar fi un dezastru pentru somnolenta conştiinţă americană. Dar un preşedinte asasinat de un refulat singuratic este în regulă, aşa ceva se poate întîmpla oricînd, nu? Ei nu-i înţelege decît pe cei care o fac pentru bani, sau pentru că au înebunit subit.

— Ferice de ei, spuse Marcello.

— Poate, dar asta înseamnă o luptă permanentă pentru ca aceste organizaţii să nu fie posibile. Inseamnă sume de bani

enorme şi un potenţial uman formidabil, pe care Italia, oricum, nu şi le-ar permite. Noi gîndim pragmatic.Totul înseamnă bani. La voi, presupun că Mafia dispune de mult mai mulţi bani decît bugetul poliţiei înmulţit cu 10.

— Şi ce se va întîmpla dacă vom da greş ? Se poate întîmpla şi aşa . . .

— Nu vom da greş. Peste cîteva ore vom avea adresa şi vom face în aşa fel încît totul să meargă perfect. Vom colabora pînă la sfîrşit. Am înţeles că veţi folosi o trupă specială de-a carabinierilor.

— Da. Oameni foarte buni.

— Atunci de ce să dăm greş? Fii liniştit. Totul va ieşi bine. Mă duc să comand două cafele.

Peste încă o oră, Marcello ieşi şi îi telefonă lui Giacomo, de la cabina telefonică din apropiere.

— Ceva nou ? întrebă el. Mai sînt doar două ore.

— Fata a vorbit .Chiar acum am vorbit la telefon cu D'Amico. Marcello tresări.

— Şi ? Mai putem încă stopa acţiunea.

— Nimic concret, deocamdată. Doar a recunoscut, după ce a fost confruntată cu personalul hotelului, că face parte din « Frontul Roşu». A recunoscut şi că a participat la răpirea generalului. Dar nu vrea nici să comunice adresa, nici să spună de ce se află la Roma. S-r putea ca teroriştii să schimbe adresa în ultimul moment. D'Amico continuă interogatoriul.

— Deci, aproape nimic . . .

— Deocamdată.

— Peste cîteva ore va fi inutil.

— Asta aşa-i.

— Da, aşa-i. La revedere.

— Ciao !

La orele 19,00, convoiul se puse în mişcare din faţa vilei americane. In faţă se aflau Marcello şi patru agenţi SISMI, într-o «Alfa Romeo » de culoare roşie, toţi cinci înarmaţi cu revolvere. Apoi urma un automobil «Fiat» de culoare verde, în care se aflau Cool, M. şi Calo Ambrossoli. Convoiul era încheiat de două Mercedesuri de culoare neagră, în fiecare dintre acestea aflîndu-se cîte trei « gorile », garda « Onorabilei Societăţi », înarmată pînă în dinţi. Automobilele erau conectate la staţii de emisie — recepţiei montate la bord, care erau în permanenţă deschise, în

aşa fel încît în fiecare automobil se auzea ce se vorbea în celelalte. Traseul ce urma să fie parcurs pînă la Palatul de Justiţie fu stabilit pe loc, de comun acord. Cu zece minute înainte de plecare fuseseră înştiinţaţi că Tommaso Mancusa se află la Palatul de Justiţie, adus de la închisoarea San Vittorio sub pretextul unui interogatoriu. Se convenise ca cei doi « naşi» să discute doar 10 minute, într-un birou, la convorbire urmînd să asiste un singur martor — procurorul care se ocupase de aducerea lui Tommaso Mancusa — a cărui identitate le era necunoscută tuturor. După 10 minute, Ambrossoli urma să fie transportat înapoi la vilă iar apoi expediat cu maximum de urgenţă la New York. In momentul în care don Calo ajungea la vila americană, urma să se dea semnalul de transport a lui Mancusa înapoi la închisoare. Marcello fusese intrigat de faptul că sosirea lui Mancusa la Palatul de Justiţie avusese loc cu o oră înaintea convorbirii, dar înţelesese că acesta are de pus nişte condiţii autorităţilor italiene, condiţii care probabil că erau negociate în acest timp.

Convoiul se opri la una din cele patru intrări ale Palatului de Justiţie şi automobilele fură parcate. Din acestea coborîră Marcello şi un agent SISMI, apoi M. şi Cool, care-l încadrară pe don Calo. Un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă le făcu semn cu braţul, în trecere, Marcello recunoscu chipurile a cîţiva agenţi care fuseseră probabil aduşi pentru a întări măsurile de siguranţă. Intrară pe sub arcadele de piatră.

Acolo, drumul fu continuat de către Ambrossoli, iar M. Cool şi Mancello rămaseră pe coridor, aprinzîndu-şi ţigările. Marcello apucă să vadă chipul celui care mijlocise întîlnirea cu Mancusa. Un bărbat cam la vreo 45 de ani, brunet şi purtînd barbă. In mînă ţinea o servietă cu cifru. M. şi cu el îşi strînseră mîinile şi bărbatul le făcu semn să-l urmeze.

Intr-un birou, aştepta Tommaso Mancusa. Era unul dintre cei mai mari şefi ai Mafiei din Italia. Prinderea sa şi punerea sub acuzare, care cuprinsese 14 capete, fusese cel mai mare succes al lui D’Amico, după ce acesta declarase oficial război crimei organizate, promiţînd să cureţe Italia de Mafia. D’Amico se ţinuse patru ani pe urmele lui Mancusa. O luptă surdă, urmărită de toată presa italiană. D’Amico adunase documente care ar fi umplut o încăpere de sus pînă jos şi mobilizase o trupă de şoc formată din cei mai buni oameni ai poliţiei italiene. După doi ani,

apăruseră primele rezultate palpabile. Alfredo Campo, mîna dreaptă a lui Tommaso Mancusa, căzuse în mîinile poliţiei la Palermo, capitala « Onorabilei Societăţi » pe cînd avea asupra lui o armă care fusese folosită la uciderea ziaristului Mauro Di Mauro. Fusese condamnat la 20 de ani de închisoare, într-un proces care intrase în istorie datorită măsurilor excepţionale de siguranţă ce au fost luate. «Arestarea şi condamnarea lui Alfredo Campo constituie una dintre cele mai mari succese ale luptei anti- mafia din toate timpurile. », declarase D'Amico, pe capul căruia Mafia pusese un premiu de mai multe sute de mii de dolari. Dar la Roma D'Amico era păzit zi şi noapte, avea o excepţională popularitate şi Mafia era neputincioasă. Uciderea celui care devenise în ochii poporului italian simbolul luptei împotriva crimei organizate ar fi însemnat o sfidare mult prea gravă la adresa societăţii civile.

Peste încă doi ani, după ce intraseră la închisoare încă cinci din oamenii lui Mancusa, însuşi « naşul » era arestat la Pisa, ridicat dintr-un luxos apartament aflat la etajul 11 al hotelului « Monat ». Avusese loc o razie de proporţii. D'Amico întinsese o plasă în care se prinseseră nu mai puţin de 112 «oameni de onoare». Dintre aceştia, 48 au primit condamnări grele. Probele împotriva lui Mancusa erau clare. A fost condamnat la închisoare pe viaţă.

Succesul lui D'Amico a fost larg comentat în presa italiană, chiar şi în cea mondială. Din nefericire, la puţin timp după aceea, cazul Aldo Moro reprezentase o înfrîngere gravă pentru poliţia italiană în general şi pentru D'Amico în special.

Cînd cei trei intrară în birou, Tommaso Mancusa şedea pe un scaun şi fuma. Se ridică în picioare şi, cu braţele întinse, înaintă spre Ambrossoli. Se îmbrăţişară în tăcere. Don Calo se întoarse spre M.

— Mi-aţi promis că vom avea voie să discutăm în prezenţa doar a unui singur om.

M. aprobă din cap.

— Domnule Mancusa, se adresă el acestuia, aveţi adresa?

Acesta aprobă.

— O voi comunica prietenului meu, don Calo Ambrossoli. In măsura în care aţi căzut la o înţelegere cu domnia sa, o veţi afla.

— O.K., spuse M. Deci, 10 minute.

Ieşi din încăpere. Bărbatul care îi aşteptase rămase înăuntru. Peste exact 10 minute, M. reveni.

— Ai adresa, domnule Ambrossoli ? întrebă el.

— Da. Adresa este notată aici, spuse acesta, întinzîndu-i lui M. o filă de hîrtie. Don Tommaso şi-a respectat cuvîntul. Sper că şi voi veţi proceda la fel, se adresă el bărbatului cu barbă.

— Sigur, spuse acesta.

Peste o oră, don Calo se afla iarăşi în vila americană, iar forţele de ordine intrară în alarmă de gradul « 0». Marcello trecu să-l ia pe Giacomo. Acesta şedea la birou, cu fruntea sprijinită în palme.

— S-a făcut, spuse Marcello. Hai să mergem.

— D'Amico a aflat adresa, îi spuse acesta, cu glas incolor. Acum o jumătate de oră, fata a vorbit. A acceptat chiar să telefoneze pentru parolă.

Marcello se aşeză pe un scaun.

— Deci D'Amico a reuşit, spuse el.

— Da. Dar prea tîrziu. Din nefericire, prea tîrziu. Sper că mafioţii nu au cerut prea mult.

— Unde-i D'Amico ?

— La ministru, cu raportul. Se pregăteşte de acţiune. Şi este teamă ca teroriştii să nu fi mirosit, totuşi, ceva şi să schimbe ascunzătoarea. După uciderea fotografului, i-au schimbat-o. Se afla undeva lîngă Verona.

— De ce l-au lichidat pe Tramonte? Şi de ce au avut nevoie de acte false pentru general?

— Pentru vreun eventual control de rutină al automobilului în care l-au transportat. Se gîndiseră şi la posibilitatea scoaterii din ţară, dar devenise prea riscant. Fata a mai comunicat nişte adrese. Paralel cu eliberarea generalului, carabinierii vor organiza o razie de anvergură. Organizatorul răpirii a fost un german, pe numele conspirativ «Eric», sosit în Italia special pentru aceasta, din Germania de Est. Fata nu ştia prea multe despre el, dar se pare că este un tip foarte periculos. Spunea mereu că în cazul în care se va încerca eliberarea prin forţă a generalului, îl vor ucide înainte. Se pare că generalul nostru este acuzat de crime de război!

— D'Amico începe acţiunea?

— Trebuie să aibă aprobarea statului major care s-a format. Deocamdată, şi-a trimis urgent adjunctul la P., unde se află

generalul. Peste o oră, locuinţa va fi supravegheată în aşa fel încît să nu mai fie posibilă scoaterea neobservată din ea a generalului.
Giacomo se ridică în picoare.

— Hai să mergem. In 24 de ore, generalul va fi liber.Işi îmbrăcă haina.

— Dacă nu îşi băgau nasul americanii, totul era în regulă.

— Da, îl aprobă Marcello. Dar totul a fost pe muchie de cuţit. Nu aveam de unde să ştim că vom afla adresa fără ajutorul lor. Apropo, de ce a venit fata la Roma?

— Voiau să organizeze o diversiune menită să abată atenţia poliţiei cîteva zile. Nu îţi va veni să crezi, dar era vizat chiar sediul poliţiei din Roma !

— Dumnezeule !

— Da. Mergem? D'Amico trebuie să fie deja acolo.

CAPITOLUL 6

CĂŞTILE DE PIELE

(Roma. august, 198 .. .)

Presa îi numise « căştile de piele ». Asta datorită unor glugi din piele de culoare neagră, care le acopereau complet faţa, doar în dreptul ochilor existînd nişte lentile cu infraroşii, care le permiteau să vadă perfect în întuneric.
Erau trupe de şoc, formate din ofiţeri şi subofiţeri selecţionaţi din toate unităţile de carabinieri din Italia. Cei mai buni.

Ideea creării unui asemenea corp aparţinuse lui D’Amico. O trupă de şoc care să fie folosită în lupta cu «Onorabila Societate». Mafia dispunea de oameni din ce în ce mai bine pregătiţi fizic, înarmaţi cu armament de ultimă oră. La fel şi organizaţiile teroriste. Arma tradiţională a Mafiei, « lupara », devenise o amintire. Acum se foloseau carabine cu lunetă, de înaltă precizie, arme automate supersofisticate, capabile să arunce pe ţeavă mai multe sute de cartuşe pe minut. Operaţiunile Mafiei erau minuţios organizate şi puse la punct. De cele mai multe ori, trupele obişnuite de carabinieri erau depăşite de evenimente şi nu făceau faţă. Intr-o societate modernă, care îţi oferă o mulţime de posibilităţi de afirmare foarte puţini tineri, cu adevărat capabili, mai erau dispuşi să intre în poliţie şi să îşi rişte pielea pentru o leafă destul de modestă.

Mafia dispunea de sume colosale, sume care îi permiteau să corupă chiar şi ofiţeri superiori de poliţie sau înalţi magistraţi. Rareori secretul unei operaţiuni putea fi păstrat în totalitate. Şi acesta a fost unul din motivele pentru care D’Amico a cerut permisiunea de a constitui un fel de gardă proprie, compusă din oameni absolut incoruptibili. Pentru a-i feri de atentatele Mafiei, identitatea membrilor acestui corp era absolut secretă. Amplasarea taberelor de antrenament şi a cazărmii « căştilor de piele » nu era cunoscută decît unui grup foarte restrîns.

Oamenii, selecţionaţi după nişte criterii fizice şi psihice foarte severe, trecuseră printr-o perioadă de antrenament, care se continua apoi în permaneţă. Condiţiile din cazarmă erau excelente, iar leafa era mult mai mare decît cea a unui poliţist obişnuit. In plus, fiecare om dispunea de o poliţă de asigurare pe viaţă, în valoare foarte substanţială, care, în caz de deces, revenea familiei.

Antrenamentele lor erau de o duritate excepţională. Erau antrenaţi să treacă prin foc folosind costume speciale de protecţie, să reziste cîteva minute sub apă, să se caţere pe acoperişurile clădirilor înalte, să deschidă orice fel de încuietoare, că conducă automobilul în condiţii grele, să reziste fără hrană mai multe zile.

Erau specialişti în lupte corp la corp, fiind antrenaţi după metodele artelor marţiale asiatice. Fiecare dintre ei era capabil să doboare cu mîinile goale 3—5 adversari. D’Amico îi înarmase

cu armament special, da la arme albe la aruncătoare de mine portabile.

In primul ciclu de pregătire, care dura patru luni, le era dezvoltată doar condiţia fizică, prin antrenamente draconice. Treceau apoi într-o etapă superioară, în care dobîndeau o mulţime de cunoştinţe teoretice despre organizaţiile criminale şi modul de acţiune al acestora. Fiecare caz celebru de răpire, trafic de droguri, atentate cu bombe, etc., era studiat în parte şi se elaborau mai multe « scenarii» posibile prin care forţele de ordine puteau să îl rezolve, ca şi tipul ideal de armament care trebuia folosit. Apoi aceste «scenarii» erau aplicate în condiţii asemănătoare celor reale.

Urma apoi ultima etapă, în care membrii corpului treceau la executarea unor misiuni concrete, cu muniţie reală.

In tot acest timp, cei intraţi în şcoala de poliţie de elită nu aveau voie să părăsească cazarma decît o dată la două luni, pentru a se întîlni cu familia. Absolvenţii se constituiau apoi în grupe operative de cîte 11 oameni, pe specialităţi. Unele grupe erau specializate în eliberarea de ostateci în caz de răpire şi sechestrare de persoane, altele în asigurarea protecţiei unor persoane sau grupuri în condiţii deosebite, altele în contracararea unor atacuri dezlănţuite de bande organizate şi înarmate.

Intervenţia acestei trupe în cazuri de excepţie s-a dovedit a fi benefică, reducîndu-se pierderile din rîndul poliţiei şi evitîndu-se situaţia ca absolvenţii de un an sau doi ai şcolii de poliţie, deci insuficient pregătiţi, să fie puşi în situaţia să lupte cu criminali profesionişti.

Acest corp de elită dispunea şi de o bancă de date proprie, la care nu aveau acces decît membrii săi. Acolo erau fişaţi toţi cei cunoscuţi ca făcînd parte din organizaţii criminale, de tipul «Frontului Roşu» sau al Mafiei. Ei descoperiseră nişte filiere importante ale terorismului internaţional, care duceau din America Latină spre Orientul Apropiat, trecînd prin Europa. De multe ori, teroriştii organizau o acţiune în Italia folosind acelaşi tip de armament şi aceleaşi metode ca cele folosite pe teritoriul Argentinei sau Israelului. Se bănuia că pe teritoriul mai multor state există adevărate şcoli de terorism, care pregăteau terorişti ai organizaţiilor de extremă stingă sau de extremă dreaptă. In acest sens, se iniţiase o colaborare a poliţiilor antiteroriste din

mai multe ţări, deosebit de active fiind cele din Italia şi Israel, care se confruntau la ele acasă cu gravele probleme ridicate de terorism.

De la răpirea generalului Herbert L. Clover, unităţile « căştilor de piele » erau în alarmă de gradul « 0 » aşteptînd să se dea ordinul de intervenţie. Căldura de august era înăbuşitoare şi, după antrenamentul zilnic, oamenii se ascundeau de arşiţă prin dormitoare sau săli de studiu.

Fură anunţaţi că se aşteaptă vizita «şefului cel mare», adică a colonelului D'Amico. Datorită înfăţişării sale prea puţm războinice, oamenii îl alintau cu porecla de «Creppi», după numele personajului principal al unui serial de desene animate, în care un buldog cu trăsături umane juca rolul unui detectiv infailibil, aflat pe urmele unui motan răufăcător.

Căpitanul Guido Patucci, un uriaş cu mişcări ca de urs, intră în dormitor izbind cu pumnul în uşă.

— Hei, băieţi! strigă el de se cutremurară încăperile, Creppi este în drum spre noi. Incercaţi să arătaţi cît de cît a oameni şi să vă sugeţi burţile. Severino, parcă eşti o sperietoare de ciori! Dacă te-ar vedea bandiţii, ar muri de rîs. Rodrigues, cînd naiba ţi-ai ras mustaţa?

Oamenii se ridicau din paturi, echipîndu-se cu rapiditate.

— Avem oaspeţi străini, băieţi! continuă Patucci. Sper că nu ne vom face prea rău de rîs.

— Termină, Guido! răcni un tînăr blond. Tu vorbeşti? Te-ai îngrăşat ca un urs ! Eşti bun doar de reclamă la spaghete ! Ar fi cazul să mai laşi fluierul la antrenamente şi să mai faci şi tu cîte ceva ! Nu ai mai fi în stare să prinzi nici un puşti de zece ani, proaspăt operat de apendicită!

— Gura, Aldo ! Trei zile de arest pentru că nu mi te-ai adresat cu « domnule căpitan». Alberto, ce-i cu tricoul ăla pe tine ? Mîine mă trezesc că fumaţi marihuana ! Să ştie Creppi, ne-ar împuşca pe toţi şi zău că bine ar face.

Echipaţi, oamenii se adunau în faţa pavilioanelor din cărămidă roşie. Purtau uniforma obişnuită a trupelor de carabinieri, pe cele speciale nu le foloseau decît în misiuni.

La puţină vreme după ce oamenii se adunaseră, două automobile îşi făcură intrarea pe poarta principală. Se opriră în faţa comandamentului. Dintr-unul coborîră D'Amico şi Marcello. Patucci îi salută şi le strînse mîinile.

Din celălalt automobil coborî Cool. Oamenii îl priveau cu curiozitate. Era îmbrăcat într-un costum blue-jeans uzat şi avea legată la gît o batistă colorată. Privi spre vlăjganii aliniaţi pe platou şi se îndreptă spre ei, fără să-l aştepte pe D'Amico.

Ii trecu în revistă, strîngîndu-le mîna cîtorva.

— Imi pare bine că vă cunosc, le spuse el, zîmbind. Am auzit lucruri grozave despre voi, sper că nu-s gogoşi. Avem o treabă grea de făcut. Sînteţi în formă?

D'Amico se apropie şi oamenii luară poziţia de drepţi.

— In careu ! le ordonă colonelul.

Ii privi cu atenţie.

— Aldo, eşti cam palid. Eşti bine?

— Da, domnule colonel, mă simt perfect! Nu am nimic !

— Poate doar umor, deşi cam îndoielnic ! Am auzit că tu m-ai onorat cu porecla de « Creppi»!

Aldo roşi. Era pentru prima oară cînd colonelul pomenea de poreclă.

— Nu te agita, nu sînt supărat. Şi mie îmi place căţelul din desenele animate. Aveţi ceva probleme? Mîncarea? Ceva deosebit? Este vreunul indisponibil?

— Cesare Conciolli, raportă Patucci. Şi-a fracturat glezna şi se află la infirmerie. Accident pe cîmpul de antrenament.

— Grav ?

— In două săptămîni este bine, spuse Patucci. Nimic grav.

— E-n ordine, Guido, să rămînă doar grupa 7. Restul sînt liberi. Să fie în sala de curs peste un sfert de oră. Pînă atunci, vom merge în biroul tău.

Peste un sfert de oră, D'Amico, Marcello, Cool şi Patucci intrau în sala de curs, o sală spaţioasă şi dotată cu aparatură electronică de ultimul tip. Oamenii aşteptau aşezaţi la pupitre.

— După cum ştiţi, începu D'Amico, la data de 23 iulie a fost răpit generalul american Herbert L. Clover, în timp ce se afla, nepăzit, la un hotel din V., pentru a-şi petrece week-end-ul. A fost răpit de trei membri ai formaţiunii teroriste «Frontul Roşu», vechi amici de-ai noştri. Nouă ne revine misiunea să-l eliberăm şi să reabilităm onoarea armatei italiene în faţa lumii. Căci lumea întreagă este cu ochii pe noi şi un eşec nu ne va fi iertat niciodată. Patucci, filmul te rog !

In sală se stinse lumina şi imaginile începură să danseze pe ecranul alb.

— Iată-i pe cei trei teroriştii care l-au răpit pe general. Paola şi Alberto Martino. Paola Martino a fost capturată şi ne-a furnizat informaţii de o desoebită importanţă, inclusiv adresa la care se găseşte în prezent reţinut generalul. Organizatorul acţiunii este acesta, cunoscut de complici sub numele de « Eric », venit se pare din Germania de Est. Se bucură de o mare autoritate în rîndul membrilor «Frontului Roşu». Priviţi-l cu atenţie: blond, foarte palid, înalt, cam de 1,85 m, robust. Poartă un costum de piele neagră. Un set de fotografii va fi pus la dispoziţia fiecăruia dintre voi.

Generalul se află într-un apartament din Padova. Adresa exactă: Via Alba, 45, etajul 11. Iată imaginea clădirii şi alături cea a unui apartament. La parterul clădirii se află un lanţ de magazine. Generalul este păzit zi şi noapte de cinci oameni, printre care şi acest Eric, care este cel mai periculos. In cazul unui atac, generalul urmează să fie lichidat imediat. Deci va tebui să acţionăm în aşa fel încît teroriştii să fie neutralizaţi înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, altminteri riscăm să eliberăm doar un cadavru. Cercurile roşii vă indică locurile unde sînt amplasaţi teroriştii în camere, iar cercul albastru locul unde doarme noaptea generalul.

Sistemul lor de gardă este de doi cu doi, cîte 12 ore pe zi. Acest Eric doarme mereu lîngă patul generalului. Cei doi care nu sînt în gardă dorm aici. Unul se află în living, de unde supraveghează strada principală, dînd alarma la cea mai mică mişcare suspectă. Celălalt se află în faţa intrării. Uşa apartamentului are montat un sistem de alarmă. Acesta nu este însă conectat şi la ferestre sau la intrarea de pe terasă. Rumegaţi bine toate aceste lucruri.

D’Amico se întoarse spre Cool.

— Domnul este Arthur Castigliani, din partea poliţiei americane. Va conduce personal operaţiunea. împreună, am întocmit un plan de acţiune, pe care o să vi-l prezinte personal.

Cool se ridică.

— Băieţi, sper că aţi priceput despre ce este vorba. Principala caracteristică a acţiunii trebuie să fie rapiditatea ei, în aşa fel încît teroriştii să nu aibă timp să riposteze şi să îl ucidă pe general. Este nevoie de 12 oameni, care să acţioneze în patru grupuri distincte. Trei dintre ele vor coborî de pe clădire, forţînd ferestrele şi terasa, iar ultimul va forţa intrarea de pe scări.

Coordonarea acţiunii acestor grupuri este elementul principal.

Prima grupă va intra pe aici, în dormitorul generalului. Cea de a doua va coborî pe terasă şi va pătrunde în living. Cea de-a treia în camera celor doi, ieşiţi din gardă. Ultima,forţînd uşa de la intrare, va anihila teroristul care se află acolo.

Sub diverse pretexte, vom pătrunde pe rînd în clădire, în timpul zilei, grupîndu-ne într-un apartament la etajul 14, care se află pus la dispoziţia noastră. Vom urca pe clădire cu o jumătate de oră înainte de acţiune, cu tot echipamentul. Ultima grupă va rămîne înăuntru şi va acţiona din casa scărilor.

Cool începu să despacheteze un obiect mare, pe care îl adusese cu el.

— Aveţi aici macheta clădirii. Adunaţi-vă în jurul meu. Aici vom prinde corzile pentru coborîre. Sînt trei etaje. Cea mai dificilă misiune este a acestei grupe, care va pătrunde pe terasă, pentru că riscă să fie văzută în timpul coborîrii. Va trebui să coboare exact aici, în stînga, unde se găseşte o plantă exotică înaltă, care ascunde parţial vederea dinspre fereastră. Pînă deseară, vom reconstitui macheta pe cîmpul de antrenament, cu ultimele etaje, şi vom face aplicaţii pe situaţia concretă. Trebuie să avem grijă să ne coordonăm timpii, în special cu grupa care va forţa intrarea, căci imediat se va declanşa alarma. După calculele noastre, din momentul fixării corzilor de coborîre, nu vor fi necesare decît 90 de secunde, nici o secundă mai mult sau mai puţin. Deci, un minut şi jumătate!

Cool se opri şi studie reacţia celor din jurul său.

— Am stabilit că vom încerca să evităm uciderea teroriştilor. In special acest Eric va trebui capturat viu. Deţine informaţii foarte preţioase pentru voi. Vor fi lichidaţi doar în cazul în care nu se va putea altfel. Dar, după modul în care am conceput acţiunea, nu cred că va fi nevoie. Aştept comentarii!

Cool se aşează.

— Nu credeţi că ar fi nevoie doar de o singură grupă ?— întrebă Aldo, frecîndu-şi bărbia. Atinse macheta cu degetul. Grupa va pătrunde pe aici, pe fereastra dormitorului unde se află generalul. Ar fi neutralizat Eric şi generalul ar fi practic liber ! Din acest punct am curăţa apoi şi celelalte camere.

— Nu sînt de acord, şi am destule argumente, spuse Cool. Dacă am proceda aşa, am risca să fim copleşiţi înainte de eliberarea generalului. Pe fereastră nu putem intra decît unul

cîte unul. In varianta mea, într-o secundă vom avea în apartament patru oameni; în varianta ta, doar unul, care ar putea fi lichidat de Eric. In plus, teroriştii s-ar putea refugia pe terasă, de unde vor ajunge în apartamentele vecine. Riscăm să ne trezim că au alţi ostateci. Nu putem înconjura clădirea înainte, iar o operaţie de anvergură ar fi observată imediat şi ar putea să-i alarmeze pe terorişti. Şi durează 25 de minute ca forţele poliţiei să realizeze blocada clădirii. Nu ne putem permite nici să amplasăm grupe de sprijin pe clădirile vecine, fiindcă ei s-ar putea să observe, şi ne-am ars. Este limpede?

Severino ridică mîna.

— Am înţeles că informaţiile despre apartament le avem de la terorista capturată. In ce măsură sînt adevărate ? Dacă teroriştii sînt amplasaţi altfel — trei în camera generalului, de exemplu — nu avem nici o şansă de reuşită. Nu cumva fata ne-a întins o cursă?

— Nu, răspunse d'Amico. Informaţiile sînt exacte. Am spus că am ocupat un apartament asemănător la etajul 14. Modelul este acelaşi, sînt apartamente tip. Fetei i-am promis doar că nu îl vom ucide pe fratele ei, Alberto, care se află în apartament.

— Ar mai fi un pericol, interveni Patucci. Ca momentul acţiunii să îl surprindă pe general în mişcare, dintr-un motiv sau altul. In felul acesta, ar fi în bătaia mai multor arme. Aici, pe hol, sau în living. S-ar afla în foc încrucişat şi ne-ar pune şi pe noi în imposibilitatea de a riposta, de teamă să nu îl împuşcăm.

— Este o observaţie bună, admise Cool. Intr-adevăr, aşa este. Dacă generalul s-ar afla în hol sau în living operaţiunea ar eşua, în felul în care am conceput-o eu. Sau dacă s-ar afla în camera de baie. Dar, după cum ştiţi, orice acţiune implică o anumită doză de risc, pe care trebuie să ţi-l asumi. In cazul în care grupa, care va pătrunde în dormitorul generalului, va constata că acesta nu se găseşte acolo, nu va mai pierde vremea şi va începe să tragă, în- cercînd să-i neutralizeze cît mai repede pe terorişti. Generalul este îmbrăcat într-un costum alb de tenis, aşa cum a fost răpit. In cazul în care se va deschide focul, vom avea grijă să îl protejăm.

Cool se ridică.

— Bine, băieţi, să trecem la fapte! El este Marcello Rogoni, ofiţer SISMI. Nu va participa la operaţiunea propriu-zisă, dar ne-a ajutat la conceperea ei.

Cîmpul de antrenament era deosebit de complex, incluzînd şi cîteva machete de clădiri cu mai multe etaje. Prin simpla deplasare a unor pîrghii, construcţia « apartamentelor » putea fi modificată. Se mai aflau suprafeţe verticale înalte, pentru exersatul coborîrii şi urcării pe corzi suspendate, un lac şi o pistă de automobilism cu mai multe obstacole. Sub cîmpul de antrenament se găseau două subterane, conţinînd poligoane de tragere ultramoderne. Unitatea avea propriul său parc auto şi aero, de automobile civile blindate, elicoptere şi maşini de teren rapide. Cool privi amuzat un microbus, vopsit în culorile unei cunoscute case de comenzi « pizza». Se îmbrăcă la rîndul său într-unul din costumele «căştilor de piele».

Incepură exerciţiile. D'Amico asista, cu un cronometru în mînă. Grupele coborau pe corzi, forţau ferestrele şi pătrundeau în apartamentul unde îi aşteptau «teroriştii» şi un ofiţer care juca rolul generalului. De fiecare dată Patucci urla şi dădea comanda reluării acţiunii. Tălpile de cauciuc ale bocancilor alunecau fără zgomot pe suprafaţa aspră. Cum corzile erau subţiri şi transparente, aveai senzaţia că oamenii merg pe ziduri, ca nişte păianjeni. Coborîrea se făcea fără ajutorul mîinilor, corzile erau prinse de o centură care le încingea mijlocul şi se desprindea prin apăsarea unei mici pîrghii. In acest fel, mîinile le erau în permanenţă libere.

Cool îşi simţea sudoarea curgînd în valuri pe trup. In timpul pauzei, îşi scoase casca şi îşi aprinse o ţigară, apro- pindu-se de D'Amico.

— Îmbătrînim, colonele, spuse el, trăgînd cu sete fumul în piept. Cred că-i cîntecul meu de lebădă, ca să zic aşa.

— Văd că te descurci perfect.

— Care-i cel mai bun timp ?

— 112 secunde.

— Nu-i destul! Şi nici nu am reuşit o sincronizare perfectă. Dar încercăm. Băieţii tăi sînt foarte buni. Ai făcut treabă bună cu ei.

D'Amico zîmbi.

— Şi tu, colonele, pe cînd suni retragerea ?

— Deocamdată, în nici un caz. Abia am reuşit să pun la punct, cu adevărat, trupa asta. De 20 de ani mă lupt cu diferite guverne pentru a obţine libertate tot mai mare în mişcări. Rezultatele sînt aproape nule, lumea parcă-i oarbă. In special în

Sud, unde Mafia-i mult mai puternică decît legea. La voi situaţia este cu totul alta. Dar la noi, în Sud, jumătate din forţa de muncă este antrenată în diverse firme conduse din umbră de Mafia. O firmă închisă înseamnă şomeri, iar oamenii o duc şi aşa destul de greu. Mulţi « naşi» sînt priviţi cu un fel de eroi populari, prin zonele lor, chiar dacă nu se face atîta zarvă în jurul lor ca în jurul lui Al Capone al vostru. In SUA se vorbeşte şi acum despre «Noaptea Sfîntului Valentin ». Cîţiva oameni ucişi într-un garaj. In Italia, într-un singur război între două « familii», în ’73, au fost ucişi 84 de oameni, dintre care 6 poliţişti, 1 judecător şi 1 procuror. Ziarele nici nu au timp să scrie despre toate crimele. Iar criminalii sînt apăraţi de cei mai buni avocaţi din Italia şi fiecare « naş» cîştigă într-o lună solda mea în trei vieţi. Eu sînt de mult pe lista lor neagră. M-ar urmări şi peste 20 de ani. Aşa că sau eu, sau ei! Nu mai există cale de întoarcere. Dar mă face să turbez această legislaţie greoaie, creată parcă pentru a le înlesni lor porcăriile.

Marcello, care ascultase în tăcere, interveni:

— Am auzit că vei pleca la Palermo, D’Amico. Asta înseamnă că vei avea şi tresele de general pe umeri.

— Asta nu ar fi în interesul meu, spuse D’Amico. Nu îmi convine să părăsesc Roma. Aici am sistemul meu de apărare, am oamenii mei de încredere. Aici am reuşit să devin aproape invulnerabil. Dacă guvernul mă va trimite prefect la Palermo, voi cere prerogative excepţionale. Altminteri nu se poate. Este ca şi cum ai încerca să lupţi cu un tanc avînd mîinile goale. Nu se poate.

Se auzi fluierul lui Patucci.

— Adunarea ! strigă acesta. Incepem !

Spre seară, reuşiră să realizeze de trei ori la rînd timpul cerut. Oamenii din grupa a 7-a se pregăteau de somn, în timp ce Cool, D’Amico şi Marcello puneau la punct ultimele amănunte ale operaţiunii.

CAPITOLUL 7

90 DE SECUNDE

(Padova, august, 198 . . .)

Omul cînta cît îl ţinea gura. Ajuns lîngă magazinul « Peppino », se clătină şi se sprijini de semafor, în dreptul vitrinei puternic luminate, încercînd să-şi regăsească echilibrul. Mormăi ceva în surdină şi scăpă din mîini sacoşa din care se răspîndiră pe asfalt mai multe pachete. Se aplecă în genunchi, le adună şi le îndesă înapoi în sacoşă, rîzînd fără rost. Traversă apoi şoseaua, cu paşi şovăielnici.

— De ce rîzi ? — îl întrebă Eric pe Alberto Martino, care, de la punctul său de observaţie din living, urmărea ce se petrece afară.

— Un beţiv, răspunse acesta. Este foarte caraghios.

Eric luă binoclul din mîna lui Alberto şi privi cîteva secunde în stradă. Inspectă apoi acoperişurile clădirilor învecinate. Nu observă nici o mişcare suspectă şi îi înapoie binoclul lui Alberto, fără însă să zîmbească la rîndul său.

— Nenorociţi, spuse el, gînditor. Vei fi schimbat peste o oră.

Merse apoi în dormitor şi privi spre omul care şedea lungit în pat, cu mîinile legate de marginea laterală a acestuia. Omul îşi întoarse faţa spre el.

— Ai spus că astăzi îmi aduci medicamentele, spuse generalul. Cînd o vei face cu adevărat ?

— Mîine, îi spuse Eric scurt, privind cu o bucurie răutăcioasă chipul răvăşit. Mîine.

— Mereu spui aşa. Mîine . . . Este o ticăloşie inutilă, dacă tot ai de gînd să mă ucizi. Nu are nici un rost să mă torturezi înainte, lăsîndu-mă să sufăr.

Eric se apropie de el şi verifică sistemul de închidere al cătuşelor. Puse apoi cheile în buzunar şi se întinse pe salteaua care îi servea drept pat, aşezată direct pe covor. Timp de cîteva minute răsfoi o revistă ilustrată, apoi se ridică şi stinse lumina.

— Noapte bună, Clover, se auzi vocea lui în întuneric. S-ar putea să fie ultima !

O spunea în fiecare seară, înainte de culcare. Gemînd, generalul se răsuci în aşternutul murdar, atît cît îi permiteau cătuşele. Dureri ascuţite îi săgetau spatele, ca şi cum nişte ace de foc i s-ar fi înfipt în rinichi.

Intre timp, beţivul îşi continuase drumul, clătinîndu-se. Ocoli clădirea şi intră.

Alberto era obosit şi avea ochii încercănaţi. Se gîndea la Paola. Ar fi trebuit să sune în seara aceasta din nou, pentru a-i pune la curent cu stadiul în care se aflau pregătirile. Era îngrijorat. Nu fusese de acord cu Eric, atunci cînd acesta decisese ca Paola să fie aceea care să organizeze operaţiunea la Roma. Sora sa era prea tînără şi nu avea experienţa necesară. Mai ales acum, cînd din cauza generalului, toată poliţia era în fierbere.

Ajuns pe scările clădirii, beţivul păru că se desmeticeşte brusc. Chemă liftul şi apăsă pe butonul cu numărul 14.Coborî din lift şi bătu într-un anumit fel la uşa unui apartament. I se deschise imediat şi el intră. Cool rîdea.

— Ai fost grozav, Patucci, spuse el. Puteam să jur că eşti beat mort.

Patucci aruncă sacoşa într-un colţ şi se aşează pe un scaun.

— Ceva suspect ?

— Totul este în regulă, îl linişti Cool. Uite-i şi pe ultimii.

In faţa clădirii parcase o maşină de salubritate. Din ea

coborîră mai mulţi oameni în salopete de lucru, care îşi scoaseră uneltele, rîzînd şi înjurîndu-se între ei, în gura mare. Pătrunseră la rîndul lor în scara blocului. Erau cinci. După cîteva minute, doi dintre ei ieşiră şi urcară în maşina care demară. Toţi cei doisprezece erau acum în apartamentul de la etajul 14. Cool îşi privi ceasul.

— Mai avem două ore, băieţi! La trei fix, pornim. Ceva deosebit cu unul dintre voi? E-n regulă, înghiţiţi pilulele.

Inaintea oricărei misiuni, se foloseau nişte medicamente speciale, pentru stimularea spiritului combativ şi sporirea reflexelor. Erau necesare pentru a contracara o eventuală cădere nervoasă în ultimul moment, care ar fi compromis acţiunea. Folosirea timp îndelungat a unor asemenea stimulente putea provoca tulburări nervoase importante.

Cool îşi aprinse o ţigară. Patucci verifica dispozitivele de prindere a corzilor şi armamentul fiecărui om. Aceştia îmbrăcaseră costumele speciale, de fapt nişte salopete multifuncţionale. Fiecare purta o vestă specială antiglonţ.

— Cînd te gîndeşti că omul cel mai căutat din lume la ora aceasta se află trei etaje mai jos, spuse Patucci. Ce o fi gîndind el la ora asta?

— Probabil că doarme şi nici prin cap nu-i trece că peste două ore va fi liber, spuse Cool.

Blondul se întoarse.

— Tu conduci grupa din camera unde se vor găsi cei doi ieşiţi din gardă. Dacă cel numit Alberto Martino se va afla acolo, încearcă să nu îl ucizi. D'Amico ţine să-şi respecte promisiunea făcută sorei lui. Sper că nu va fi nevoie să trageţi.

— Nici o problemă, spuse Aldo, care îşi încheia vesta antiglonţ. Dacă şeful îl vrea neapărat viu, îl va avea.

Timpul se scurgea cu greutate. La orele două şi jumătate, trei grupe părăsiră în tăcere apartamentul, purtîndu-şi echipamentul. Patucci şi încă doi rămaseră în apartament; ei urmau să constituie grupa care va forţa intrarea pe scări.

Cool se căţără pe scara din metal şi împinse chepengul spre acoperişul clădirii. Păşeau atenţi, să nu facă nici cel mai mic zgomot. Cele trei grupe se despărţiră, găsindu-şi locurile de fixare a corzilor şi prinzîndu-le pe acestea de centuri. Işi traseră pe cap glugile de piele neagră şi toate obiectele căpătară dintr-o dată contururi de foc. Işi priveau cronometrele. Cool îşi făcu o

cruce mică în dreptul inimii şi le făcu celorlalţi semnul « V » al victoriei, cu degetele mîinii stingi. Mîna dreaptă era încleştată pe bordura din beton a clădirii şi luase poziţia paraşutistului care se pregăteşte pentru salt. Ultimele zece secunde se scurgeau cu repeziciune . . . patru, trei, doi, unu, numără Cool în gînd, apoi, simultan, cei nouă oameni îşi săltară trupurile peste bordură, părînd că execută un salt sinucigaş în gol.

In cîteva clipe, Cool se afla în dreptul ferestrei. In momentul în care o izbea cu bocancii şi pătrundea cu un zgomot infernal prin geamul de sticlă, acţionă pîrghia care îl desprindea de coardă. Aterizînd în cameră, se izbi cu putere cu omoplaţii de un obiect dur şi, pentru o fracţiune de secundă, rămase imobilizat de durere. Se aruncă într-o parte, făcîndu-le loc celorlalţi doi. Acţiona ca un automat, cu mintea golită de gînduri. Auzi zgomote în camerele vecine şi sunetul strident al semnalului de alarmă.

Se plasase între pat şi salteaua pe care se afla culcat Eric. Il văzu pe acesta întinzînd braţul spre el şi pe unul dintre oamenii săi izbindu-l cu bocancul peste mînă. Işi dădu seama că revolverul era fixat de braţul teroristului. Glonţul plecat din arma acestuia se înfipse în tavan, făcînd să cadă sfărîmături din tencuială. Ca într-o imagine transmisă cu încetinitorul, îl văzu pe Eric întinzîndu-şi iarăşi braţul înarmat, apoi căzînd sub greutatea celor doi oameni care îl imobilizau. Dintr-o dată, uşa dormitorului se dădu de perete şi silueta unui terorist apăru în prag, ajuns însă de un poliţist, care-l lovi cu patul revolverului în ceafă. Zgomotele luptei se stingeau, se mai auzeau acum doar voci.

Cool îşi scoase gluga de piele şi răsuci întrerupătorul electric. Se întoarse spre general. Acesta îl privea uluit, parcă nevenindu-i să creadă.

— Sînteţi bine ? — îl întebă Cool, în engleză. E-n regulă, sînteţi liber.

— Sînteţi americani ?

— Doar eu. Dar asta nu va trebui să declaraţi presei. Băieţii sînt din poliţia italiană. Cool simţea o oboseală imensă apăsîndu-i umerii. Unde sînt cheile cătuşelor?

— La el, spuse generalul, arătîndu-l pe Eric. Acesta, deşi legat de mîini şi de picioare, se zbătea cu disperare, refuzînd să accepte înfrîngerea. Urla ca o fiară.

Cool se aplecă şi îi luă cheile din buzunar. Eric încercă să-l muşte. Făcuse spume la gură.

— Puneţi-i un căluş, ordonă Cool, privindu-l calm pe terorist. A turbat.

Il eliberă pe Clover, care se ridică în capul oaselor şi îi ceru o ţigară lui Cool. Acesta îi întinse pachetul de « Camel ».

— Dumnezeule, murmură generalul, s-a sfîrşit!

Patucci intră în cameră.

— Am anunţat că totul e în ordine. Echipajul e în drum. Regret, dar Creppi nu-şi va putea ţine promisiunea, spuse el, clătinînd din cap.

— Martino ? — întrebă Cool.

Patucci confirmă. Cool ieşi în hol. Cadavrul tînărului se afla cu jumătatea de jos a corpului în camera de baie.

— Se afla aici, spuse Patucci. A ieşit brusc şi Severino a tras. L-a nimerit exact în inimă.

— Aşa a fost să fie, spuse Cool. Ia doi băieţi şi aveţi grijă ca nu cumva să pătrundă cineva în apartament. Grijă la ziarişti, vor fi aici în cîteva minute. Nici o declaraţie presei. Comunicaţi doar că generalul Clover a fost eliberat în urma unei operaţiuni a poliţiei italiene. Nici un cuvînt despre mine.

— Am înţeles.

Cool reveni în dormitor.

— Aş vrea să vorbesc cu soţia mea, spuse generalul, care îşi regăsise stăpînirea de sine.

— Nici o grijă, domnule general, îl linişti Cool. Soţia dumneavoastră va fi anunţată imediat. Sigur s-a luat deja legătura cu ambasada.

— Aţi fost grozavi, spuse generalul. In viaţa mea nu am văzut ceva mai palpitant.

De afară se auzeau sirenele maşinilor poliţiei şi ale ambulanţelor. Privi spre fereastră. Deja fulgerau fllash-urile aparatelor de fotografiat. Se sfîrşise.

*

A doua zi, Cool îşi luă rămas bun de la D'Amico, al cărui nume era din nou pe prima pagină a ziarelor. Marcello îl conduse la aeroport cu automobilul său. Inainte de plecarea cursei, zăboviră împreună cîteva minute în barul din interior.

— Tommaso Mancusa a fost internat ieri la spitalul « San Sebastian », pentru o intervenţie chirurgicală, spuse Mar- cello. Se vehiculează deja ideea că ar putea fi eliberat, din motive de sănătate.

— Nu te aşteptai? întebă Cool. Probabil că emoţia revederii cu Ambrossoli l-a dărîmat. Prin peretele de sticlă privi forfota de pe aeroport.

— Şi totuşi, lui D'Amico nu i-au lipsit decît cîteva ore pentru a rezolva singur cazul. Probabil că nu va şti niciodată lucrul acesta. ..

— Da, probabil... Tu ce faci?

Marcello zîmbi.

— Cam tot ce vei face tu acolo, Arturo.

Cool ridică din umeri.

— Pentru mine asta a fost ultima partidă, băiete ! Pe cuvînt. Mă însor şi mă apuc să cresc cai în California. O anumită femeie din New York va leşina de bucurie cînd va auzi lucrul ăsta. Şi este cea mai frumoasă femeie din lume.

Lăsă o bancnotă pe masă şi se ridică.

— Este timpul să plec, Marcello. Lumea-i mică. Poate că ne mai vedem, sau vom mai auzi unul de celălalt.

— Nu cred. Despre oameni ca noi, ziarele nu scriu nimic, niciodată.

— Este mai bine aşa, spuse Cool. Il lăsăm pe D'Amico să fie erou. Merită mai mult decît noi.

Se îndreptară spre ieşire. Cool se opri.

— Marcello . . .

— Da?

— Nu ştiu ce preţ a cerut Mancusa, dar cred că a fost foarte mare. Inţelegi?

— Ce vrei să spui ?

— Sper să nu am dreptate. Vom vedea. La revedere.

Marcello îi urmări silueta înaltă şi subţire pînă ce Cool se pierdu în şuvoiul călătorilor. Se întoarse şi plecă. In faţa aeroportului, cumpără un ziar. De pe prima pagină,chipul colonelului D'Amico zîmbea cititorilor. Alături se afla fotografia

generalului Clover. « Nu mi-a fost frică nici o clipă», scria cu litere de-o şchioapă sub fotografie. Marcello începu să rîdă şi băgă ziarul în buzunar. Intră într-o cabină telefonică, introduse o fisă în aparat şi formă un număr.

— Alo, Maria ? Nu, nu te-am părăsit. Am în buzunar două bilete de avion pentru Paris. Nu spuneai că sora ta te roagă de un an să o vizitezi? Fă-ţi bagajul şi nu mai comenta, fiindcă ai să rămîi fată bătrînă ! Da, la 11,30. Trec eu pe la 9. Ciao, Maria. Nu, iubito, voi dormi. Neîntrerupt, o mie de ani. Adică pînă mîine dimineaţă. Ciao.

EPILOG

«Nu există nici o dovadă că serviciile de informaţii americane au intervenit în eliberarea generalului Herbert Lee Clover. Totul reprezintă o simplă speculaţie a presei de senzaţie. Şi cu atît mai puţin Mafia. A fost luată în calcul această posibilitate, dar nu a fost folosită».
(Din declaraţia făcută presei de către ambasadorul american la Roma, Maxwell Rabb)

« S-a aflat că « operaţiunea puiul » — cum a fost denumită de terorişti răpirea generalului american — a costat «Frontul Roşu» suma de 18 milioane de lire italiene».
« La Stampa », Torino

«In aceste zile lungi, care s-au scurs în lunile iulie şi august, s-a înţeles, în sfîrşit, că răul italian nu este un simplu folclor şi s-a descoperit cu uimire că ţara compromisului permanent poate respinge, pînă la capăt, orice compromis cu forţele terorii».
(«Corriere della Sera », Milano)

*

La 2 septembrie 198 , proaspătul generalD' Amico este numit prefect al oraşului Palermo. El se recăsătorise de curînd cu o tînără asistentă medicală din Roma.

La 30 septembrie, generalul soseşte la Palermo, în capitala Siciliei, cu un zbor normal al companiei « Alitalia ». Refuză să urce în automobilul blindat care îl aştepta la aeroport.

In curtea Palatului Prefecturii de pe Via Cavour, ziarişti îl aşteaptă cu microfoanele pregătite pentru primele declaraţii:

— Ce înseamnă să fii prefect la Palermo, domnule general ?

— De obicei, a fi prefect înseamnă să reprezinţi guvernul într-o provincie. Pentru mine, a fi prefect la Palermo înseamnă să lupt împotriva Mafiei.

— Aţi luat măsuri speciale pentru a vă proteja ?

— Cunosc riscurile pe care mi le asum. Asta-i tot.

La 2 octombrie, D'Amico se deplasează la Roma, la Palazzo Chigi, unde solicită premierului A. adoptarea unor măsuri esenţiale. I se promite totul, dar nu se face nimic. Descurajat, revine la Palermo.

Face vizite în şcoli, pe şantiere. Reuşeşte să renască speranţa, spunîndu-le oamenilor că Mafia nu mai este prima putere la Palermo. Primeşte zilnic telefoane de ameninţare.

Primele zile de ianuarie. Palermo se trezeşte din sărbătoarea Anului Nou. La orele 21,30 soţia lui D'Amico,Cristina, vine să îl ia de la serviciu cu automobilul său, un mic « Innocenti» de culoare albă. Generalul urcă şi automobilul porneşte. In spate, într-un alt automobil, se afla garda sa de corp, ofiţerul Domenico

Russo. In lumina farurilor, se văd vîrtejurile albe ale fulgilor de nea.

Două automobile « BMW » ţîşnesc din noapte. 30 de gloanţe de mitralieră îi ucid pe cei din automobilul alb, mai întîi pe Cristina, apoi pe D'Amico, care se aruncase asupra ei pentru a o proteja. Este împuşcat, la volan, şi Domenico Russo, care va muri la spital.

Redacţia cotidianului « Il Giornale di Sicilia » primeşte cîteva minute mai tîrziu un mesaj: « Operaţiunea D'Amico a luat sfîrşit. »

Asasinii nu au fost prinşi niciodată.

D'Amico fusese prefect la Palermo exact o sută de zile.

SFÎRŞIT

ISBN 973-9129-07-2

Preț: 37 lei
T.L.: 2 lei
Total: 39 lei

„CALYPSO"
EDITURA „CALYPSO"